TERRY PRATCHETT

SERIA LUMEA DISC

~~FAUST~~ *eric*

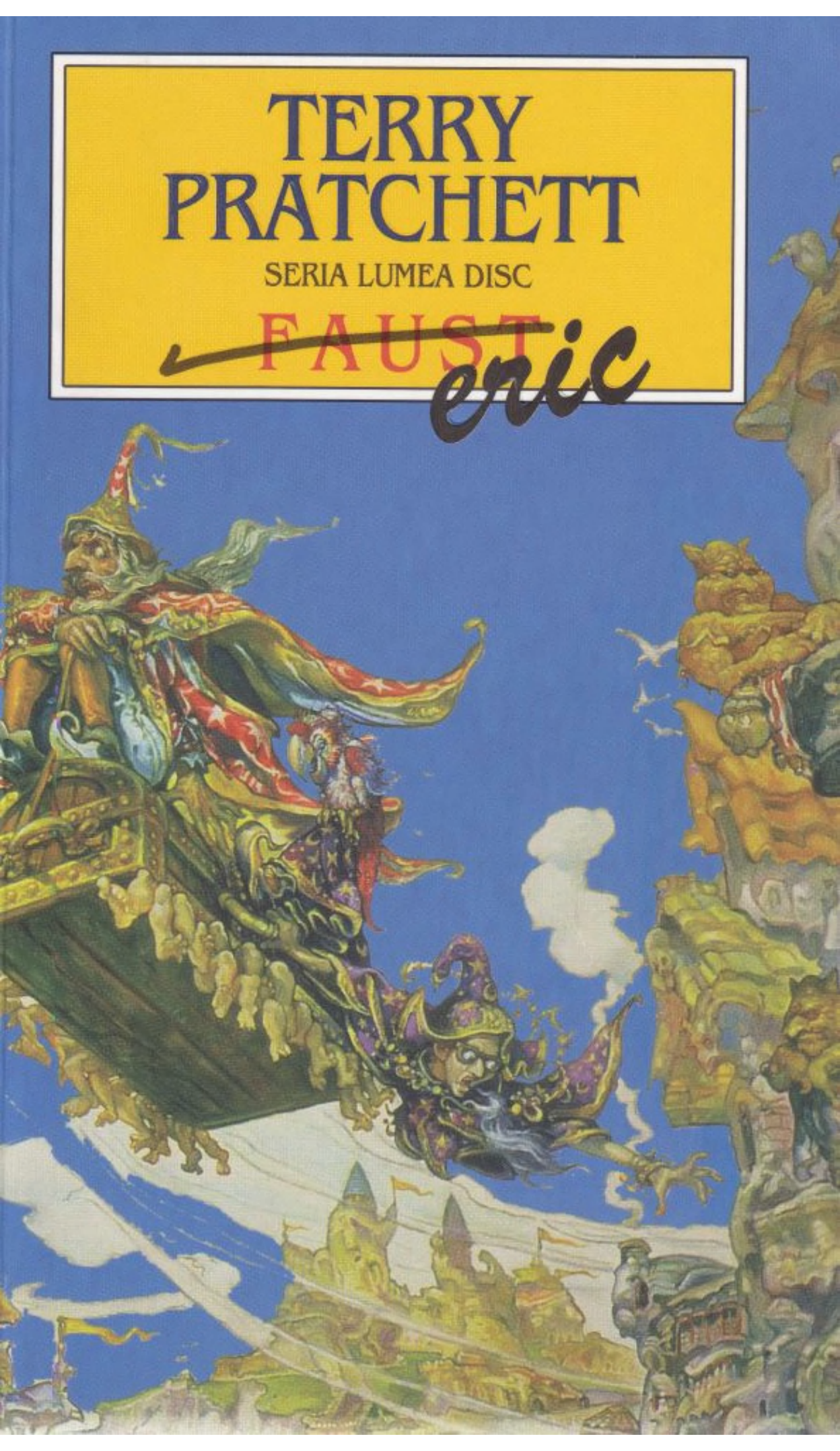

TERRY PRATCHETT

~~FAUST~~

Eric

Aleea Bâligarului, nr. 13,
Pseudopolis,
Câmpiile Sto,
Lumea Disc,
Pe spatele Marelui
A'Tuin,
Univers,
Spațiu.
nr. Mai mult Spațiu.

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PRATCHET, TERRY
Eric / Terry Pratchett; trad.: Bogdan Mihăilescu. - Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-842-1

I. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TERRY PRATCHET
Faust
Eric
Terry & Lyn Pratchett, 1990
Prima ediţie a fost publicată de Victor Gollancz Ltd, Londra
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba engleză
BOGDAN MIHĂILESCU

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

martie 2009

ISBN 978-973-103-842-1

Albinele Morţii sunt mari şi negre, zumzăie gros şi sumbru, îşi ţin mierea în faguri de ceară albi ca lumânările din altar. Mierea este neagră ca noaptea, groasă ca păcatul şi dulce ca melasa.

Este bine cunoscut faptul că opt culori alcătuiesc albul. Dar există, de asemenea, opt culori de negru, pentru cei care le pot vedea, iar stupii Morții se află în iarba neagră din livada neagră de sub coroanele străvechi, negru înmugurite ale copacilor care, în cele din urmă, vor produce mere care... să spunem... nu vor fi roşii.

Iarba era scurtă acum. Coasa care făcuse această muncă se sprijinea de trunchiul noduros al unui păr. Acum Moarte îşi inspecta albinele, ridicând uşurel fagurii cu degetele lui scheletice.

Câteva albine zumzăiau pe lângă el. Ca toţi apicultorii, Moarte purta o plasă. Nu că ar fi avut ceva care să fie înțepat, dar uneori câte o albină îi pătrundea în craniu, bâzâia înăuntru şi îi dădea o durere de cap.

În timp ce ținea un fagure în lumina cenuşie a micuței lui lumi dintre realități, avu loc un fior dintre cele mai slabe. Un zumzet se ridică din stup, o frunză pluti la pământ. O pală de vânt bătu pentru o clipă prin livadă, iar acesta era cel mai neobişnuit

lucru, căci aerul de pe tărâmul Morții este întotdeauna cald şi nemişcat.

Lui Moarte i se păru că aude, foarte scurt, sunetul unor picioare care fugeau şi un glas rostind: *Lanaiba-lanaibalanaiba, o să mor o să mor o să MOR!*

Moarte este aproape cea mai bătrână ființă din univers, cu obiceiuri şi moduri de gândire pe care un muritor nici nu poate începe să le înțeleagă, dar pentru că este şi un bun apicultor, puse atent fagurele înapoi în suportul lui şi capacul pe stup înainte de a reacționa.

Merse prin grădina neagră înapoi la căsuța lui, îşi scoase plasa, goni grijuliu câteva albine care se rătăciseră în adâncurile craniului său şi se retrase în biroul lui.

Când se aşeză la masă, o altă pală de vânt bătu, zăngănind clepsidrele de pe rafturi şi făcând marele ceas cu pendul de pe hol să se oprească foarte scurt din munca lui interminabilă de a tăia timpul în părți uşor de manevrat.

Moarte oftă şi îşi concentră privirea.

Nu există loc în care Moarte să nu meargă, indiferent cât de îndepărtat sau de periculos. De fapt, cu cât mai periculos este, cu atât mai probabil este ca el să fie acolo deja.

Acum se uita prin cețurile timpului şi ale spațiului.

– AH, zise el. EL E.

Era o după-amiază fierbinte de vară târzie în Ankh-Morpork, în mod normal cel mai prosper, mai agitat şi, mai presus de toate, cel mai aglomerat oraş de pe Disc. Acum, sulițele soarelui obținuseră ceea ce nenumărați invadatori, câteva războaie civile

şi legea stării excepţionale nu reuşiseră niciodată. Liniştiseră oraşul.

Câinii zăceau gâfâind în umbra arzătoare. Râul Ankh, care nu a fost niciodată ceea ce ai putea numi scânteietor, se scurgea între malurile sale ca şi cum căldura i-ar fi secat spiritul. Străzile erau goale, fierbinţi ca un cuptor.

Duşmanii nu cuceriseră niciodată Ankh-Morpork. Bine, *teoretic,* o făcuseră, destul de des chiar; oraşul îi primea cu braţele deschise pe invadatorii barbari largi la pungă, dar, cumva, atacatorii uluiţi descopereau întotdeauna, după câteva zile, că nu mai erau proprietarii propriilor cai şi, în câteva luni, erau doar o altă minoritate cu propriile însemne şi magazine alimentare.

Însă arşiţa asediase oraşul şi cucerise zidurile. Se întindea ca un văl peste străzile tremurătoare. Sub lampa de sudură a soarelui, asasinii erau prea obosiţi pentru a ucide. Îi făcea pe hoţi să fie cinstiţi. În fortăreaţa năpădită de iederă a Universităţii Nevăzute, principalul colegiu de vrăjitorie, locatarii moţăiau cu pălăriile ascuţite trase peste feţe. Chiar şi muştele albastre erau prea epuizate pentru a se mai lovi de geamuri. Oraşul dormita, aşteptând apusul şi izbăvirea scurtă, fierbinte, catifelată a nopţii.

Doar Bibliotecarul îşi păstra sângele rece. De asemenea, se legăna şi stătea degeaba.

Aceasta deoarece montase câteva frânghii şi inele într-unul dintre beciurile bibliotecii Universităţii Nevăzute – cel în care ţineau cărţile, hm, erotice[1].

---

[1] Doar erotice. Nimic ciudat. Este diferenţa dintre a folosi o pană şi a folosi o găină.

În cazane cu fulgi de gheață. Şi se legăna visător în vaporii răcoroşi de deasupra lor.

Toate cărţile de magie au o viaţă proprie. Unele dintre cele cu adevărat pline de energie nu pot fi doar legate în lanţuri de rafturi; trebuie să li se bată copertele în cuie sau să fie ţinute între plăci de oţel. Sau, în cazul volumelor despre magia sexului tantric pentru cunoscătorii serioşi, ţinute în apă foarte rece pentru a le împiedica să izbucnească în flăcări şi să îşi ardă copertele mult prea simple.

Bibliotecarul se legăna uşurel înainte şi înapoi deasupra cazanelor clocotinde, moţăind liniştit.

Apoi paşii apărură din senin, traversară podeaua în goană, cu un zgomot care zgâria suprafaţa brută a sufletului şi dispărură prin perete. Se auzi un ţipăt slab, îndepărtat, care sună ca: *Pezeipezeipezei, ASTA e, o să MOR.*

Bibliotecarul se trezi, mâna îi alunecă şi căzu pleoscăind în cele câteva degete de apă care stăteau între *Bucuria sexului tantric cu ilustraţii pentru elevii avansaţi* de O Doamnă şi combustia spontană.

Şi ar fi fost de rău pentru el dacă Bibliotecarul ar fi fost o fiinţă umană. Din fericire, în acest moment era un urangutan. Cu atât de multă magie brută mustind prin Bibliotecă, ar fi de mirare dacă uneori nu ar avea loc şi accidente, iar unul deosebit de impresionant îl transformase într-o primată. Nu multe persoane au şansa de a părăsi rasa umană încă din timpul vieţii, iar el se împotrivise din răsputeri tuturor eforturilor de a-l readuce la forma iniţială. Cum era singurul bibliotecar din univers capabil să apuce cărţile cu picioarele, Universitatea nu insistase.

Acest lucru însemna şi că ideea lui despre o companie feminină plăcută arăta acum ca un sac de unt, aruncat printr-un vraf de anvelope vechi, şi astfel avu norocul să scape doar cu arsuri uşoare, o durere de cap şi nişte sentimente cam echivoce faţă de castraveţi, care îi trecură până la ora ceaiului.

În Biblioteca de deasupra, grimoarele scârţâiră şi îşi foşniră paginile de uimire în timp ce alergătorul invizibil trecu drept prin rafturile de cărţi şi dispăru sau, mai degrabă, dispăru chiar şi mai mult...

Treptat, Ankh-Morpork se trezea din adormire. Ceva invizibil şi ţipând din toţi rărunchii trecea prin fiecare parte a oraşului, lăsând în urmă o dâră de distrugeri. Oriunde se ducea, lucrurile se schimbau.

O prezicătoare din strada Meşteşugarilor Iscusiţi auzise paşi traversând în fugă podeaua dormitorului şi globul ei de cristal se transformase într-o mică sferă din sticlă cu o căsuţă înăuntru, plus fulgi de zăpadă.

Într-un colţ tăcut al tavernei Toba Reparată, unde eroinele Herrena Zgripţuroaica Vopsită cu Henna, Scharron cea Roşie şi Diome, Vrăjitoarea Nopţii, se adunaseră pentru o discuţie ca între fete şi un joc de canastă, toate băuturile se transformară în mici elefanţi galbeni.

– Îs vrăjitorii de la Universitate, spuse barmanul, înlocuind iute paharele. N-ar trebui să fie permis.

Miezul nopţii căzu de pe ceas.

Membrii Consiliului Vrăjitoriei se frecară la ochi şi se zgâiră adormiţi unii la alţii. Şi lor li se părea că n-ar trebui să fie permis, mai ales că nu ei erau cei care o permiteau.

În cele din urmă, Ezrolith Churn, îşi înghiţi un căscat, se ridică în capul oaselor pe scaun şi încercă să pară corespunzător de magistral. Ştia că nu avea cu adevărat stofă de arhicancelar. Nu îşi dorise postul. Avea nouăzeci şi opt de ani şi atinsese această vârstă importantă având grijă să nu reprezinte nici o ameninţare sau problemă pentru nimeni. Sperase să îşi petreacă amurgul vieţii încheindu-şi tratatul în şapte volume despre *Unele aspecte puţin cunoscute ale ritualurilor de aducere a ploii kuiene,* care, în opinia sa, era un subiect ideal pentru studiul academic, deoarece ritualurile funcţionau doar în Ku, iar acest continent alunecase în ocean cu câteva mii de ani în urmă[1]. Problema era că în ultimii ani durata de viaţă a arhicancelarilor părea să fie cam redusă, iar ambiţia firească a tuturor vrăjitorilor pentru acest post cedase în faţa unei politeţi curioase, pline de modestie. Într-o dimineaţă, coborâse şi descoperise că toată lumea îi spunea „domnule". Durase zile întregi până aflase de ce.

Îl durea capul. I se părea că îşi depăşise ora de culcare cu câteva săptămâni. Dar trebuia să spună ceva.

– Domnilor... începu el.

– Oook.

– Scuze, *şi* mai...

– *Oook.*

– Adică primate, fireşte...

– Oook.

A durat treizeci de ani să se scufunde. Locuitorii şi-au petrecut mult timp bălăcindu-se. A rămas în istorie drept cea mai jenantă catastrofă continentală din multivers.

Arhicancelarul deschise şi închise gura în tăcere o vreme, încercând să îşi schimbe cursul gândurilor. Bibliotecarul era, din oficiu, un membru al consiliului universitar. Nimeni nu reuşise să găsească o regulă privind respingerea urangutanilor, deşi, pe ascuns, căutaseră foarte tare una.

– Este un caz de bântuire, se aventură el. Un fel de fantomă, poate. O treabă de rezolvat cu un clopot, o carte şi o lumânare.

Trezorierul oftă.

– Am încercat asta, domnule arhicancelar.

Arhicancelarul se întinse spre el.

– Ha? spuse el.

– Am *zis* că am încercat asta, domnule arhicancelar, repetă trezorierul cu putere, îndreptându-şi glasul spre urechea bătrânului. După cină, mai ţineţi minte? Am folosit *Numele furnicilor* a lui Humptemper şi am sunat din Old Tom[1].

– Chiar aşa. A mers, nu?

– *Nu,* domnule arhicancelar.

– Ha?

– Oricum, n-am mai avut probleme cu fantomele până acum, zise preparatorul principal. Vrăjitorii nu bântuie clădirile.

Arhicancelarul bâjbâie după o fărâmă de linişte.

– Poate că e ceva firesc, spuse el. Probabil vuietul unui izvor subteran. Mişcări ale pământului, poate.

---

[1] Old Tom era singurul şi crăpatul clopot de bronz din clopotniţa Universităţii. Limba îi căzuse la puţin timp după ce fusese turnat, dar el încă bătea nişte tăceri nemaipomenit de răsunătoare la fiecare oră.

E ceva în canalizare. Poate să scoată nişte sunete tare ciudate, să ştiţi, dacă vântul bate din direcţia potrivită.

Se lăsă pe spate şi zâmbi.

Restul consiliului avu un schimb de priviri.

– Canalizarea nu scoate zgomote ca de picioare care se grăbesc, domnule arhicancelar, spuse plictisit trezorierul.

– Doar dacă a lăsat cineva un robinet deschis, zise preparatorul principal.

Trezorierul se încruntă la el. Era în cadă atunci când chestia invizibilă care ţipa gonise prin camera lui. Nu era o experienţă pe care dorea să o repete.

Arhicancelarul îi făcu un semn din cap.

– S-a stabilit, deci, spuse el şi adormi.

Trezorierul îl privi în tăcere. Apoi îi scoase bătrânului pălăria şi i-o vârî uşurel sub cap.

– Ei? zise el obosit. Are cineva vreo propunere?

Bibliotecarul ridică mâna.

– Oook, spuse el.

– Da, bravo, bun băiat, zise trezorierul cu voioşie. Altcineva?

Urangutanul se uită urât la el în timp ce restul vrăjitorilor scuturau din cap.

– Este un fior în textura realităţii, spuse preparatorul principal. Asta e.

– Şi ce ar trebui să facem în această privinţă?

– Habar n-am. Doar dacă nu încercăm vechiul...

– Oh, nu, zise trezorierul. N-o spune. Te rog! E mult prea periculos...

Vorbele îi fură întrerupte de un ţipăt care începu în capătul opus al camerei şi se undui pe masă, însoţit de

sunetul multor picioare ce fugeau. Vrăjitorii se feriră într-o învălmăşeală de scaune răsturnate.

Flăcările lumânărilor se alungiră în limbi subţiri de lumină octarin înainte de a se stinge.

Apoi se făcu tăcere, de acel fel special de care ai parte după un zgomot foarte neplăcut.

Iar trezorierul spuse:

– În regulă. Mă dau bătut. Vom *încerca* Ritualul lui AshkEnte.

Este cel mai serios ritual pe care opt vrăjitori îl pot îndeplini. Îl invocă pe Moarte, care, firește, ştie tot ce se petrece oriunde.

Şi, desigur, este făcut fără tragere de inimă, căci vrăjitorii principali sunt de obicei foarte bătrâni şi ar prefera să nu facă nimic care să atragă atenţia lui Moarte asupra lor.

Avu loc la miezul nopţii, în Sala Mare a Universităţii, într-o harababură de tămâie, sfeşnice, inscripţii runice şi cercuri magice dintre care nici unul nu era neapărat necesar, dar care îi făceau pe vrăjitori să se simtă mai bine. Magia pâlpâi, incantaţiile fură incantate, invocaţiile fură cu precizie invocate.

Vrăjitorii se uitară fix în octograma magică, dar aceasta rămase goală. După o vreme, siluetele în robe aşezate în cerc începură să mormăie.

– Cred că am făcut ceva greşit.

– Oook.

– Poate că El nu e acasă.

– Sau e ocupat...

– Credeți că am putea să renunțăm și să ne întoarcem la culcare?

– PE CINE AȘTEPTĂM, MAI EXACT?

Trezorierul se întoarse încetișor spre silueta de lângă el. Puteai să recunoști oricând o robă de vrăjitor; era împodobită cu paiete, sigilii, blană și fireturi, și, de obicei, în ea se afla o cantitate considerabilă de vrăjitor. Această robă era, totuși, foarte neagră. Materialul arăta ca și cum ar fi fost ales pentru rezistența sa la purtat. La fel și proprietarul ei. Arăta ca și cum, dacă ar fi scris o carte de diete, aceasta s-ar fi vândut foarte bine.

Moarte privea octograma cu un interes politicos.

– Hm, zise trezorierul. Adevărul este, de fapt, că ar trebui să fii *înăuntru*.

– ÎMI PARE RĂU.

Moarte păși demn în centrul încăperii și îl privi răbdător pe trezorier.

– SPER CĂ NU O SĂ MAI ÎNCEPEM IAR CU CHESTIA AIA CU „DIAVOL SCÂRNAV", zise el.

– Sigur nu întrerupem nici o acțiune importantă? spuse trezorierul politicos.

– TOATĂ MUNCA MEA ESTE IMPORTANTĂ, zise Moarte.

– Firește, făcu trezorierul.

– PENTRU CINEVA.

– Hm. Hm. Motivul, o, dia... domnule, pentru care te-am chemat aici este pentru motivul...

– ESTE VÂNTURACHE.

– Ce?

– MOTIVUL PENTRU CARE M-AȚI INVOCAT. RĂSPUNSUL ESTE: ESTE VÂNTURACHE.

– Dar încă nu ţi-am pus întrebarea!

– TOTUŞI. RĂSPUNSUL ESTE: ESTE VÂNTURACHE.

– Uite, ceea ce vrem noi să ştim este ce provoacă această izbucnire de... oh.

Moarte culese cu subînţeles particule invizibile de pe tăişul coasei lui.

Arhicancelarul puse pâlnie la ureche o mână noduroasă.

– Ce zice? Cine-i tipul cu băţul?

– Este Moarte, domnule arhicancelar, spuse trezorierul răbdător.

– Ha?

– E Moarte, domnule. *Ştiţi* dumneavoastră.

– Spune-i că nu ne interesează, spuse bătrânul vrăjitor, legănându-şi toiagul.

Trezorierul oftă.

– Noi l-am chemat, domnule arhicancelar.

– Da? De ce ne-am apucat să facem asta? E o prostie.

Trezorierul îi zâmbi jenat lui Moarte. Era pe punctul să îl roage să îl ierte pe arhicancelar având în vedere vârsta lui, dar îşi dădu seama că, în condiţiile acestea, şi-ar fi răcit gura degeaba.

– Vorbim despre vrăjitorul Vânturache? Cel cu – trezorierul se înfioră – cu Bagajul acela îngrozitor cu

picioare? Dar a fost aruncat în aer când a avut loc toată afacerea aceea cu copilul minune, nu[1]?

– ÎN DIMENSIUNILE-TEMNIȚĂ. ȘI ACUM ÎNCEARCĂ SĂ SE ÎNTOARCĂ ACASĂ.

– Poate să facă asta?

– AR TREBUI SĂ FIE O CONJUNCTURĂ DE CIRCUMSTANȚE NEOBIȘNUITĂ. REALITATEA AR TREBUI SĂ FIE SLĂBITĂ ÎN ANUMITE MODURI NEAȘTEPTATE.

– Asta nu se poate întâmpla, nu? zise trezorierul neliniștit.

Oamenii care au declarat că de două luni își vizitau mătușa sunt întotdeauna neliniștiți în privința celor care apar și care ar putea crede, în mod greșit, că nu au făcut-o și, din cauza unei feste jucate de lumină ar putea crede că i-au văzut făcând lucruri

---

[1] Trezorierul se referea pe departe la situația dificilă în care Universitatea aproape că adusese sfârșitul lumii și, de fapt, chiar asta ar fi făcut dacă nu ar fi existat un șir de evenimente care îi implicaseră pe Vânturache, un covor fermecat și jumătate de cărămidă băgată într-un ciorap. (Vezi *Copilul minune).* Întreaga afacere era foarte jenantă pentru vrăjitori, așa cum este întotdeauna pentru oamenii care află după aceea că au fost tot timpul în tabăra greșită* și era remarcabil cât de mulți dintre angajații vechi ai Universității susțineau acum cu tărie că în acel moment fuseseră bolnavi, plecați în vizită la mătușa lor sau că făcuseră experimente cu ușa închisă în timp ce fredonau foarte tare și că habar nu aveau ce se întâmplase afară. Avuseseră loc niște discuții fără șir despre dezvelirea unei statui a lui Vânturache, dar, prin curioasa alchimie care se petrece de obicei în astfel de subiecte sensibile, aceasta a devenit iute o placă comemorativă, apoi o însemnare pe Lista de Onoare și, în cele din urmă, o moțiune de cenzură pentru că fusese îmbrăcat nepotrivit.

* Adică, cea care a pierdut

pe care nu le-ar fi putut face, deoarece erau la mătuşa lor.

– AR FI O ŞANSĂ DE UNU LA UN MILION, spuse Moarte. O ŞANSĂ DE EXACT UNU LA UN MILION.

– Oh, zise trezorierul vizibil uşurat. Oh, vai! Ce păcat! Se însenină considerabil. Fireşte, e atâta zgomot! Dar, din nefericire, cred că n-o să supravieţuiască prea mult.

– S-AR PUTEA SĂ FIE ASTFEL, spuse Moarte neutru. SUNT SIGUR, TOTUŞI, CĂ NU ŢI-AI DORI SĂ ÎMI FAC UN OBICEI DIN A EMITE AFIRMAŢII DEFINITIVE ÎN ACEST DOMENIU.

– Nu! Nu, fireşte că nu, făcu iute trezorierul. Bun. Ei, multe mulţumiri. Sărmanul băiat! Ce nenorocire! Totuşi, n-avem ce-i face. Poate că ar trebui să fim filosofici în aceste probleme.

– POATE CĂ AR TREBUI SĂ FIŢI.

– Şi mai bine nu te-am mai reţine, adăugă politicos trezorierul.

– MULŢUMESC.

– La revedere.

– NE MAI VEDEM.

De fapt, zgomotul încetă chiar înainte de micul dejun. Bibliotecarul era singurul nefericit din această cauză. Vânturache fusese asistentul şi prietenul lui, şi era un om bun atunci când era vorba de decojit o banană. De asemenea, fusese fără pereche la a fugi de lucruri. Bibliotecarul considera că nu era tipul de om uşor de prins.

Probabil că avusese loc o conjunctură de circumstanţe neobişnuită.

Aceasta era o explicaţie mult mai probabilă.

Chiar avusese loc o conjunctură de circumstanţe neobişnuită.

Printr-o şansă de exact unu la un milion, existase cineva care privise, studiase, căutase uneltele potrivite pentru o treabă deosebită.

Şi iată-l pe Vânturache.

Era cam prea uşor.

Aşa că Vânturache deschise ochii. Deasupra lui era un tavan; dacă era podeaua, atunci dăduse de bucluc.

Până acum, era bine.

Pipăi cu grijă suprafaţa pe care era întins. Era granulată, lemnoasă de fapt, cu câte o gaură de cui ici şi colo. O suprafaţă de un fel *uman*.

Urechile îi detectară un foc trosnind şi un bolborosit, sursă necunoscută.

Nasul, simţind că era lăsat pe dinafară, se grăbi să raporteze un iz de pucioasă.

Bun. Deci, ce afla de aici? Stătea întins pe o podea aspră din lemn într-o cameră luminată de un foc cu ceva care bolborosea şi scotea mirosuri sulfuroase. În starea lui de vis, ireală, se simţi destul de mulţumit de acest proces deductiv.

Altceva?

Oh, da!

Deschise gura şi ţipă, ţipă şi iar ţipă.

Asta îl făcu să se simtă niţel mai bine.

Mai rămase puţin întins. Din grămada lui de amintiri răsturnate, veniră rememorări ale dimineţilor care

îl prindeau în pat când era mic, împărțind cu disperare timpul care trecea în părți tot mai mici pentru a îndepărta momentul îngrozitor când trebuia să se ridice şi să se confrunte cu toate problemele vieții, cum erau, în cazul lui, cine era, unde era şi de ce era.

– *Ce* eşti tu? zise un glas de la hotarele cunoştinței lui.

– Ajungeam şi la asta, murmură Vânturache.

Încăperea se legănă şi deveni clară când el se ridică în coate.

– Te avertizez, spuse glasul, care părea să vină de la o masă, sunt protejat de multe amulete puternice.

– Minunat, zise Vânturache. Mi-aş dori să fi fost şi eu.

Detaliile începură să se distileze din neclaritate. Era o cameră joasă şi lungă, cu unul dintre capete ocupat complet de un şemineu enorm. O bancă întinsă pe toată lungimea unui perete conținea o serie de obiecte din sticlă care păreau a fi fost făcute de un sticlar beat pe care îl apucase sughițul, iar în spiralele lor bizantine lichide colorate fierbeau şi bolboroseau. Un schelet atârna relaxat într-un cârlig. Pe o stinghie de lângă acesta, cineva prinsese o pasăre împăiată. Orice păcate ar fi comis în viață, nu merita ceea ce îi făcuse taxidermistul.

Apoi privirea lui Vânturache mătură podeaua. Era evident că acesta era singurul fel de „curățenie" de care avusese parte podeaua de multă vreme. Doar în jurul lui fusese eliberat un spațiu printre cioburi de sticlă şi retorte răsturnate pentru...

Un cerc magic.

Părea o treabă făcută cu mare conştiinciozitate. Cel care îl desenase cu cretă era, în mod clar, foarte conştient că scopul acestuia era de a împărți universul în două bucățele, interiorul şi exteriorul.

Fireşte, Vânturache era în interior.

– Ah, zise el, simțind cum îl străbate o senzație cunoscută şi aproape liniştitoare de groază fără leac.

– Te implor şi te conjur împotriva tuturor actelor agresive, o, demon al gropii, rosti glasul din, acum îşi dădu seama Vânturache, *spatele* mesei.

– Bine, bine, spuse Vânturache iute. Mie-mi convine. Hm! Sigur nu a avut loc o *micuță* greşeală, nu?

– Piei!

– Bun! zise Vânturache. Se uită cu disperare în jur. Cum?

– Să nu crezi că mă poți ademeni la pieire cu limba-ți mincinoasă, o, diavol al lui Shamharoth, spuse masa. Sunt învățat în căile demonilor. Supune-te fiecărui ordin al meu sau trimite-voi pe tine în iadul arzător din care ai venit. Venit-ai, scuze! Apărut-ai, de fapt. Şi vorbesc serios.

Silueta ieşi la iveală. Era destul de scundă şi cea mai mare parte a ei era ascunsă de o varietate de pandantive, amulete şi talismane care, chiar dacă nu aveau efect împotriva magiei, ar fi apărat-o, probabil, împotriva unei lovituri de sabie moderat de hotărâte. Purta ochelari şi avea o căciulă cu clape lungi care îi dădea aerul unui cocker miop.

Într-o mână tremurândă ținea o sabie. Era atât scrijelită cu atât de multe simboluri magice, că începea să se îndoaie.

– Iad arzător, ai zis? spuse Vânturache pierdut.

– Absolut. Unde ţipetele durerii şi ale chinurilor torturate...

– Da, da, am înţeles, zise Vânturache. Doar că, vezi tu, treaba e că, de fapt, eu nu sunt demon. Aşa că n-ai vrea să-mi dai drumul?

– Nu mă las înşelat de înfăţişarea-ţi, demonule, spuse silueta. Oricum, demonii mint întotdeauna, adăugă ea cu o voce mai normală. E un lucru bine ştiut.

– Da? zise Vânturache agăţându-se de acest pai. În cazul ăsta... *sunt* un demon.

– Aha! Te-ai osândit cu propria gură!

– Uite, nu sunt obligat să accept aşa ceva, spuse Vânturache. Nu ştiu cine eşti sau ce se întâmplă, dar mă duc să beau ceva, bine?

Încercă să iasă din cerc şi împietri din cauza şocului când scântei ţâşniră din inscripţiile runice şi i se scurseră peste tot în corp.

– Voietu-nai... voie-tun-ai... voie-tuna-i... Invocatorul demonilor renunţă. Uite, nu poţi să ieşi din cerc până când nu te eliberez eu, bine? Adică, nu vreau să fiu dezagreabil, dar dacă te las afară din cerc o să poţi să îţi reiei forma adevărată. Şi ce mai formă îngrozitoare e, bănuiesc. Piei! adăugă el, părându-i-se că trebuia să păstreze tonul.

– Bine. Piei, piei, zise Vânturache frecându-şi cotul. Dar tot nu sunt demon.

– Cum de ai răspuns invocării, atunci? Bănuiesc că doar te-ai nimerit în trecere prin dimensiunile paranaturale, ha?

– Cam aşa ceva, cred. Mi-e cam neclar totul.

– Las-o jos că măcăne.

Invocatorul îşi sprijini sabia de un pupitru pe care un volum greu, şiroind de semne de carte, stătea deschis. Apoi făcu un mic dans nebunesc pe podea.

– A mers! spuse el. Heheh!

Surprinse privirea îngrozită a lui Vânturache şi se adună. Tuşi jenat şi merse la pupitru.

– Chiar nu sunt... începu Vânturache.

– Aveam o listă pe aici pe undeva, zise silueta. Să vedem, deci. Oh, da! Îţi ordon – ordonu-ţi, adică – să, ah, să îmi îndeplineşti trei dorinţe. Da. Vreau să fiu stăpânul regatelor lumii. Vreau să cunosc cea mai frumoasă femeie din câte au trăit vreodată *şi* vreau să trăiesc pe vecie.

Îi aruncă o privire încurajatoare lui Vânturache.

– Toate astea? spuse acesta din urmă.

– Da.

– Oh, nici o problemă, zise Vânturache sarcastic. Şi după aceea am restul zilei liber, da?

– Şi mai vreau şi un cufăr plin cu aur. La pachet cu celelalte.

– Văd că te-ai gândit la toate.

– Da. Piei!

– Bine, bine, Doar că – Vânturache se gândi iute „e cam nebun, dar e un nebun cu o sabie în mână, singura şansă e să îl conving să renunţe în termenii lui" – doar că, vezi tu, nu sunt un fel de demon prea bun şi mă tem că astfel de treburi mă cam depăşesc, scuze. Poţi să mă iei cu piei cât vrei, dar, pur şi simplu, mă depăşesc.

Mica siluetă se uită peste ramele ochelarilor.

– Înțeleg, zise el iritat. Ce crezi că ai fi în stare să faci, atunci?

– Păi, hm... spuse Vânturache. Cred că aş putea să mă duc pe la magazine să îți iau un pachet de bomboane mentolate sau altceva.

Urmă o pauză.

– Chiar nu poți face chestiile alea?

– Scuze. Uite, să-ți zic ceva. Tu îmi dai drumul, şi eu o să am grijă să duc vorba mai departe când ajung înapoi... Vânturache ezită. Unde naiba *locuiau* demonii, totuşi? În Oraşul Demonilor, spuse el plin de speranță.

– Adică în Pandemonium? zise bănuitor personajul.

– Da, aşa. Asta voiam să spun. O să le spun tuturor data viitoare când ajungeți în lumea reală nu uitați să îl căutați pe... cum te cheamă?

– Thursley. Eric Thursley.

– Bun.

– Demonolog. Fundătura Băligarului, Pseudopolis. Lângă pielărie, zise Thursley plin de speranță.

– Foarte bine. Nu-ți face griji. Acum, dacă ai vrea să mă laşi să ies...

Lui Thursley îi pică fața.

– Sigur nu poți s-o faci? spuse el, iar Vânturache nu putu să nu observe tonul rugător din vocea lui. Chiar şi un cufăr mic cu aur ar fi de ajuns. Şi, adică, nu trebuie să fie cea mai frumoasă femeie din toată istoria. A doua cea mai frumoasă ar fi de ajuns. Sau a treia. Alege-o pe oricare din, să vedem, primele o sut... o mie. Orice eşti în stare, cum ar fi.

Până la finalul frazei, glasul îi tremura de dorință.

Vânturache voia să spună: „Uite, ce ar trebui tu să faci este să încetezi să te mai joci cu toate substanţele astea în camere întunecate şi să te bărbiereşti, să te tunzi, să faci o baie, să faci *două* băi, să îţi iei nişte haine noi şi să ieşi într-o seară, iar apoi – dar ar fi trebuit să fie cinstit, deoarece chiar şi spălat, bărbierit şi scăldat în parfum, Thursley n-avea să câştige nici un trofeu – iar apoi ai putea fi pălmuit de ce femeie îţi doreşti.

Adică, n-ar fi prea mult, dar ar fi contact fizic."

– Scuze, spuse el iar.

Thursley oftă.

– Ceainicul e pe foc, zise el. Vrei o ceaşcă cu ceai?

Vânturache făcu un pas înainte într-o pârâitură de energie magică.

– Ah, spuse Thursley nesigur, în timp ce vrăjitorul îşi sugea degetele. Îţi spun cum facem. Te voi pune sub o vrajă de constrângere.

– Nu-i nevoie, te asigur.

– Nu, e cel mai bine aşa. Adică poţi să te mişti pe aici. Oricum o aveam pregătită, în caz că ai fi adus-o, ştii, pe *ea*.

– Bine, zise Vânturache.

În timp ce demonologul mormăia cuvinte din carte, el se gândi: „Picioare. Uşă. Scări. Ce combinaţie minunată!"

Îşi dădu seama că era ceva cam neobişnuit la demonolog, dar nu putea spune exact ce. *Arăta* cam ca demonologii pe care Vânturache îi cunoscuse în Ankh-Morpork, care erau cocârjaţi şi pătaţi de substanţe, şi aveau ochii cu pupilele ca nişte gămălii de

ace de la vaporii chimici. Acesta s-ar fi potrivit cu uşurinţă printre ei. Doar că era ceva ciudat.

– Să fiu sincer, spuse Thursley, ştergând sârguincios o parte din cerc, eşti primul meu demon. N-a mai mers până acum. Cum te cheamă?

– Vânturache.

Thursley se gândi la asta.

– Nu-mi sună cunoscut, zise el. E un Vântrău în *Demonologie*. Şi un Vânjău. Dar au mai multe aripi decât tine. Poţi să ieşi acum. Trebuie să spun că asta e o materializare de prima clasă. Nimeni n-ar crede că eşti demon, după cum arăţi. Cei mai mulţi demoni, când vor să arate uman, se materializează sub forma nobililor, a regilor şi a prinţeselor. Înfăţişarea asta de vrăjitor mâncat de molii e foarte isteaţă. Aproape că m-ai păcălit şi pe mine. Păcat că nu poţi să faci nimic din lucrurile alea!

– Nu înţeleg de ce ai vrea să trăieşti veşnic, spuse Vânturache, hotărând în tăcere că vorbele „mâncat de molii" îşi vor primi plata, dacă i se va ivi ocazia. Să fii *tânăr* din nou, asta pot să înţeleg.

– Hm! Să fii tânăr nu e prea amuzant, zise Thurlsey, apoi îşi puse mâna la gură.

Vânturache se aplecă în faţă.

Cam cincizeci de ani. *Asta* lipsea.

– Aia e o barbă falsă! spuse el. Câţi ani ai?

– Optzeci şi şapte! scânci Thursley.

– Îi văd agăţătorile pe după urechile tale!

– Optzeci şi şapte, sincer! Piei!

– Eşti un băieţel!

Eric se sumeţi.

– Nu sunt! se răsti el. Am aproape paisprezece!

– A-*ha!*

Băiatul flutură sabia spre Vânturache.

– Oricum, nu contează! strigă el. Demonologii pot să aibă orice vârstă, tu tot eşti demonul meu şi trebuie să faci ce spun!

– *Eric!* se auzi o voce de undeva de sub ei.

Eric se albi la faţă.

– Da, mamă? strigă el cu ochii aţintiţi asupra lui Vânturache. Cu buzele formă cuvintele: „Nu spune nimic, *te rog!*"

– Ce-i cu zgomotul ăsta acolo?

– Nimic, mamă!

– Coboară să te speli pe mâini, dragule, micul dejun e gata!

– Da, mamă. Se uită ruşinat la Vânturache. E mama mea, zise el.

– Are plămâni buni, să ştii, spuse Vânturache.

– Mai, mai bine mă duc, atunci, zise Eric. Tu va trebui să rămâi aici, fireşte.

Îşi dădu seama că, în acest moment, pierdea ceva credibilitate. Flutură iar sabia.

– Piei! zise el. Îţi ordon să nu părăseşti această cameră!

– Bine. Sigur, spuse Vânturache, uitându-se la ferestre.

– Promiţi? Altfel vei fi trimis înapoi în gheena.

– Oh, nu vreau asta, spuse Vânturache. Fugi. Nu-ţi face griji pentru mine.

– O să las sabia şi restul aici, zise Eric scoţându-şi cea mai mare parte din harnaşament şi dând la iveală

un tânăr brunet şi slăbuţ, a cărui faţă avea să arate mult mai bine după ce îi va fi trecut acneea. Dacă le atingi, lucruri îngrozitoare se vor întâmpla.

– Nici nu-mi trece prin cap, spuse Vânturache.

Rămas singur, se duse la pupitru şi se uită la carte. Titlul, scris cu litere roşii pâlpâind impresionant, era *Mallificarum Sumpta Diabolicite Occularis Singularum,* Cartea Controlului Suprem. Ştia despre ea. Exista o copie în Bibliotecă, pe undeva, deşi pe vrăjitori nu-i interesa.

Asta ar putea părea ciudat, pentru că, dacă există un lucru pentru care un vrăjitor şi-ar vinde şi bunica, acela este puterea. Dar nu era *atât* de ciudat, întrucât orice vrăjitor destul de isteţ să supravieţuiască cinci minute era şi destul de isteţ să înţeleagă că, dacă exista ceva putere în demonologie, atunci aceasta era la demoni. A o folosi în scopuri proprii ar fi fost ca şi cum ai fi încercat să omori şoareci în bătaie cu un şarpe cu clopoţei.

Chiar şi vrăjitorii credeau că demonologii erau ciudaţi; de obicei erau oameni palizi, stăteau ascunşi, care făceau lucruri complicate în camere întunecate şi care dădeau noroc cu palme moi şi umede. Nu era magie bună şi curată. Nici un vrăjitor cu respect de sine n-ar fi avut nimic de-a face cu zonele demonice, ale căror locuitori erau o adunătură de trilu-lilu cum nu puteai găsi decât într-o pădure mare.

Cercetă îndeaproape scheletul, pentru orice eventualitate. Nu părea dispus să aibă vreo contribuţie la această situaţie.

– I-a aparţinut, cumîizice, bunicului lui, cârâi o voce din spatele lui.

– Cam ciudat testament, zise Vânturache.

– Oh, nu personal. L-a luat dintr-un magazin de undeva. E una din chestiile alea, cumîizice articulat.

– Acum nu spune prea multe, zise Vânturache apoi deveni foarte tăcut şi gânditor.

– Hm, spuse el, fără să-şi mişte capul. Cu ce, mai exact, vorbesc?

– Sunt un cumîizice. Îmi stă pe limbă. Începe cu P.

Vânturache se întoarse încetişor.

– Eşti un papagal? zise el.

– Asta era.

Vânturache se zgâi la chestia de pe stinghie. Avea un ochi care scânteia ca un rubin. Cea mai mare parte din restul lui era formată din piele rozalie şi vânătă, presărată cu cioturi de pene, astfel încât efectul final era cel al unei perii de păr gata de băgat la cuptor. Se legănă anchilozat pe suportul lui, apoi îşi pierdu încetişor echilibrul, până când ajunse să atârne cu capul în jos.

– Credeam că eşti împăiat, zise Vânturache.

– Să ţi-o trag, vrăjitorule.

Vânturache îl ignoră şi se furişă spre fereastră. Era mică, dar dădea spre un acoperiş cu pantă lină. Iar afară era viaţa adevărată, cer adevărat, clădiri adevărate. Se întinse să deschidă obloanele...

Un curent pârâitor îi urcă pe braţ şi i se descărcă în cerebel.

Se lăsă pe podea, cu degetele în gură.

– Ţi-a *zis,* spuse papagalul, legănându-se înainte şi înapoi cu capul în jos. Dar n-ai vrut să cumîizice. Te-a prins de cumlezice.

– Dar ar trebui să meargă doar pentru demoni!

– Ah, zise papagalul luându-şi destul de mult avânt pentru a sta iar drept, după care se stabiliză cu rămăşiţele boante a ceea ce odată fuseseră aripi. Totul e cum trebuie, da. Dacă vii pe uşa pe care scrie „Cumlezice" înseamă că eşti tratat ca un cumîizice, corect? Demon, adică. Supus tuturor regulilor şi cumlezice. Ghinionul tău.

– Dar tu ştii că sunt vrăjitor, nu?

Papagalul cârâi scurt.

– I-am văzut, amice. De la cumîizice lor. Te uiţi la unii dintre cei care au trecut pe aici şi-ţi vine meiul înapoi. Nişte cumlezice solzoşi şi plini de flăcări. A durat săptămâni întregi să cureţe cenuşa de pe pereţi, adăugă el, pe un ton aprobator al vocii. Era pe vremea bunicului lui, firește. Puştiul n-a fost bun la asta. Până acum. E un băiat isteț. Cumlezice, părinţii, sunt de vină. Bani picaţi peste noapte. Afaceri cu vinuri. Îl răsfață ceva de groază, îl lasă să se joace cu cumlezice, lucruri vechi. „Oh, *cât* de inteligent e băiatul, stă tot timpul cu nasul în cărţi", imită papagalul. Nu i-au dat niciodată nimic din ce îi trebuie cu adevărat unui cumîizice sensibil şi în creştere, dacă mă întrebi.

– Ce, vrei să spui dragoste şi îndrumare? zise Vânturache.

– Mă gândeam la o mamă bună de cumîizice, bătaie, răspunse papagalul.

Vânturache îşi prinse în mâini capul care îl durea. Dacă prin asta trebuia să treacă demonii de obicei, nu era de mirare că erau tot timpul aşa de iritaţi.

– Polly vrea un biscuite, spuse papagalul nehotărât, aşa cum un om ar rosti „Hm“ sau „Cum ziceam“, şi continuă. Bunicul lui era bun la asta. La asta şi la porumbei.

– Porumbei, făcu Vânturache.

– Nu că ar fi avut mare succes. Era vorba de încercare şi cumîizice.

– Parcă ziceai de chestii mari, cu solzi...

– Oh, da. Dar nu asta căuta. Încerca să invoce un sucub. Ar trebui să fie imposibil să rânjeşti când nu ai decât cioc, dar papagalul reuşi. Ăsta e un demon femeie care vine noaptea şi face cumîizice pasio...

– Am auzit de ei, spuse Vânturache. Nişte chestii ale naibii de periculoase.

Papagalul îşi lăsă capul într-o parte.

– N-a mers niciodată. Nu s-a ales decât cu un nevralger.

– Ce-i aia?

– E un demon care vine şi îl doare capul din cauza ta.

Demonii existau pe Lumea Disc cam de când existau şi zeii, cu care seamănă bine în multe privinţe. Diferenţa este, în mare, aceeaşi ca aceea dintre terorişti şi forţele de pace.

Cei mai mulţi dintre demoni ocupă o dimensiune spaţioasă, aproape de realitate, decorată tradiţional cu umbre de la flăcări şi păstrată la o temperatură de fierbere. De fapt, asta nu este necesar, dar demonul obişnuit este, înainte de toate, un tradiţionalist.

În centrul infernului, înălţându-se maiestuos dintr-un lac de înlocuitor de lavă şi având o privelişte fără pereche

a celor Opt Cercuri, se întinde oraşul Pandemonium[1]. Actualmente, se ridica la înălţimea numelui său.

Astfgl, noul Rege al Demonilor, era furios. Nu doar pentru că aerul condiţionat se stricase iar, nu pentru că se simţea înconjurat doar de idioţi şi de complotişti şi nici măcar pentru că nimeni nu-i putea încă pronunţa corect numele, ci pentru că mai primise şi veşti proaste de curând. Demonul care fusese tras la sorţi să i le aducă stătea plecat în faţa tronului, cu coada între picioare. Îi era o frică nemuritoare că avea să i se întâmple ceva minunat[2].

– *Ce* a făcut? zise Astflg.

– S-a, hm, deschis, o, stăpâne. Cercul din Pseudopolis.

– Ah! Băiatul isteţ. Avem mari speranţe pentru el.

– Hm! Apoi s-a închis la loc, stăpâne. Demonul închise ochii.

---

[1] Demonii şi Infernul lor sunt destul de diferiţi de Dimensiunile-Temniţă, acele pustiuri paralele nesfârşite din afara timpului şi spaţiului. Lucrurile triste şi nebune din Dimensiunile-Temniţă nu înţeleg lumea, ci doar tânjesc după lumină şi formă, şi încearcă să se încălzească la focul realităţii, strângându-se în jurul lui cam cu acelaşi efect pe care l-ar avea – dacă ar reuşi vreodată – un ocean care ar încerca să se încălzească la o lumânare. Pe când demonii aparţin, mai mult sau mai puţin, aceluiaşi cumîizice spaţiu-timp ca şi oamenii şi au un interes profund şi statornic pentru problemele de zi cu zi ale umanităţii. Destul de interesant, zeii Discului nu s-au obosit niciodată prea mult să judece sufletele celor morţi, aşa că oamenii ajung în iad doar dacă acolo cred ei, în adâncul inimii lor, că merită să meargă. Ceea ce nu vor face dacă nu ştiu despre asta. Ceea ce explică de ce este important să împuşti misionarii de cum îi întâlneşti.

[2] Demonii au un simţ al valorilor distorsionat.

– Şi cine a trecut prin el?

– Hm! Demonul se uită la colegii lui îngrămădiţi în capătul celălalt al sălii tronului, lungă de o milă.

– Am zis cine a trecut prin el?

– De fapt, o, stăpâne...

– Da?

– Nu ştim. Cineva.

– Am dat ordine, nu-i aşa, ca atunci când băiatul reuşeşte, ducele Vassenego trebuie să se materializeze lângă el şi să îi ofere plăceri interzise şi desfătări întunecate pentru a-l face să respecte voinţa Noastră?

Regele mârâi. Problema cu a fi rău, fusese el nevoit să recunoască, era că demonii nu erau mari gânditori novatori şi aveau nevoie de impulsul ingeniozităţii umane. Şi chiar îl aşteptase pe Eric Thursley, al cărui fel de gogomănie superinteligentă era o rară plăcere. Iadul avea nevoie de oameni egoişti, oribil de isteţi ca Eric. Erau mai buni la a fi răi decât ar fi reuşit demonii să fie vreodată.

– Într-adevăr, stăpâne, zise demonul. Şi ducele aşteaptă chemarea de ani întregi, ferindu-se de toate celelalte tentaţii, studiind statornic şi răbdător lumea oamenilor...

– Şi *unde era?*

– Hm! Chemarea supranaturii, stăpâne, bolborosi demonul. Se întorsese cu spatele de nici două minute, când...

– Şi *cineva* a trecut?

– Încercăm să aflăm...

Răbdarea lordului Astfgl, care, oricum, avea rezistenţa la întindere a plastilinei, cedă în acest moment.

Cam despre asta era vorba. Avea felul de supuşi care foloseau cuvântul „a afla“ când voiau să spună „a constata“. Damnarea era prea bună pentru ei.

– Ieşi, şopti el. Şi voi avea grijă să fii condamnat pentru asta...

– O, stăpâne, te rog...

– Ieşi!

Regele păşi apăsat pe coridoarele incandescente către apartamentele lui private.

Predecesorii lui preferaseră picioare din spate păroase şi copite. Lordul Astfgl respinsese toate acestea din start. Considera că nimeni nu ar fi fost luat în serios de nenorociţii ăia băţoşi din Dunmanifestin dacă partea din spate îi rumega tot timpul, aşa că el prefera o mantie din mătase roşie, pantaloni purpurii, o glugă cu două mici coarne mai sofisticate pe ea şi un trident. Acestuia din urmă îi tot cădea mânerul, dar, considera el, era felul de aspect cu care un rege al demonilor putea fi luat în serios.

În răcoarea camerelor lui – oh, pe toţi zeii sau, mai degrabă, nu pe toţi zeii, îi luase *un car* de ani să le aducă la un standard mai civilizat, predecesorii săi fuseseră destul de mulţumiţi doar să stea tolăniţi şi să îi tenteze pe oameni, nu auziseră de stresul directorial – ridică uşurel husa de pe Oglinda Sufletelor şi o privi cum prinse viaţă pâlpâind.

Suprafaţa ei neagră şi rece era înconjurată de o ramă bogat împodobită, din care se ridicau şi pluteau tot timpul firicele de fum unsuros.

Care ţi-e dorinţa, stăpâne? spuse ea.

– Arată-mi evenimentele din jurul porții Pseudopolis din ultima oră, zise Regele și se așeză pentru a urmări.

După o vreme, se duse și căută numele „Vânturache" în cartoteca pe care pusese de curând să fie instalată, în locul vechilor catastife cu coperte tulburătoare care fuseseră acolo; sistemul încă trebuia să mai fie periat, totuși, pentru că demonii zăpăciți puneau totul la litera O de la Oameni.

Apoi se așeză și urmări imaginile pâlpâitoare, jucându-se neatent cu lucrurile de pe birou pentru a-și calma nervii.

Avea o grămadă de lucruri pe birou: carnețele cu magneți pentru agrafele de birou, dispozitive utile pentru ținut creioanele și acele carnețele minuscule care sunt întotdeauna folositoare, statuete incredibil de amuzante cu slogane ca „Tu ești șeful!" și mici bile și spirale din crom operate de un erzat de scurtă mișcare perpetuă. Nimeni dintre cei care s-ar fi uitat la birou nu s-ar fi putut îndoi că era, de fapt, cu adevărat blestemat.

– *Înțeleg,* spuse lordul Astfgl, făcând să se legene mai multe bile lucitoare cu o singură atingere de gheară.

Nu-și aducea aminte de nici un demon pe nume Vânturache. Pe de altă parte, erau milioane de astfel de nenorociți, mișunând peste tot, iar el nu avusese încă timp să facă un recensământ cum se cuvine și să îi scoată la pensie pe cei inutili. Acesta părea să aibă mai puține apendice și mai multe

vocale în nume decât majoritatea. Dar *trebuia* să fie un demon.

Vassenego era un nebun bătrân şi mândru, unul dintre demonii în vârstă care zâmbeau, îl disprețuiau şi nu prea i se supuneau, doar pentru că Regele muncise din greu pe parcursul mileniilor pentru a ajunge de la originile lui umile unde era astăzi. Nu era sigur că bătrânul diavol nu o făcuse intenționat, doar pentru a-l mânia.

Ei, va trebui să se ocupe de asta mai târziu. Să-i trimită o informare scrisă sau aşa ceva. Acum era prea târziu să mai facă ceva în privința asta. Trebuia să se intereseze personal. Eric Thursley era prea promițător pentru a renunța. A pune mâna pe Eric Thursley chiar i-ar fi scos din sărite pe zei.

Zeii! Cât îi mai ura pe zei! Îi ura pe zei chiar mai mult decât pe cei din garda veche, ca Vassenego, chiar mai mult decât îi ura pe oameni. Dăduse o mică serată cu o săptămână în urmă, se gândise mult la ea, a vrut să arate că era pregătit să uite trecutul, să coopereze cu ei pentru un univers nou, mai bun şi mai eficient. Îi spusese petrecere „Să ne cunoaştem mai bine!" Fuseseră cârnați pe băț şi toate cele, făcuse totul pentru a fi drăguț.

Nici măcar nu se obosiseră să îi răspundă la invitații. Şi ceruse în mod special să se treacă pe ele „Vă rugăm trimiteți confirmare".

– Demonule?

Eric se uită pe după uşă.

– În ce formă eşti?

– Destul de proastă, zise Vânturache.

– Ţi-am adus ceva de mâncare. Mănânci, da?

Vânturache gustă nițel. Era un bol cu cereale, nuci şi fructe uscate. Nu avea nimic cu nici una dintre acestea. Doar că în timpul preparării se părea că ceva li se făcuse acestor ingrediente inocente, ceva pentru care îți trebuie un milion de gravitații ca să faci unei stele neutronice. Dacă mureai mâncând aşa ceva, n-ar fi trebuit să te îngroape, ar fi fost nevoie doar să te lase undeva unde era pământul moale.

Reuşi să înghită îmbucătura. Nu era greu. Şmecheria ar fi fost să o opreşti să se îndrepte în jos.

– Minunat, tuşi el.

Papagalul imită splendid pe cineva căruia i se face rău.

– M-am hotărât să te eliberez, spuse Eric. Nu prea are rost să te reţin, nu?

– Absolut.

– N-ai nici o putere, deloc?

– Scuze. Sunt un ratat total.

– Nu *arăţi* prea demonic, dacă mă gândesc bine, zise Eric.

– Niciodată nu arată. Nu poţi să ai încredere în cumlezice ăştia, hohoti papagalul.

Îşi pierdu iar echilibrul.

– Polly vrea un biscuite, spuse el, cu capul în jos.

Vânturache se învârti pe călcâie.

– Tu să nu te bagi, clonţosule!

Se auzi ceva în spatele lor, ca şi cum universul şi-ar fi dres glasul. Semnele făcute cu cretă ale cercului

magic se luminară teribil pentru o clipă, deveniră linii arzătoare pe scândurile zgâriate, iar ceva căzu de nicăieri şi ateriză greoi pe podea.

Era un cufăr mare, legat în fier. Căzuse pe capacul curbat. După o vreme începu să se legene puternic, iar apoi extinse sute de picioruşe rozalii şi, cu ceva efort, se întoarse.

În cele din urmă se foi până când ajunse cu faţa la cei doi. Era cu atât mai deconcertant deoarece se uita fix fără a avea ochi cu care să o facă.

Eric se mişcă primul. Înşfăcă sabia magică făcută în casă, care se fâlfâi nebuneşte.

– *Eşti* un demon! Aproape că te-am crezut când ai zis că nu eşti!

– Iupiii! făcu papagalul.

– E doar Bagajul meu, spuse Vânturache disperat. E un fel de... bine, vine peste tot cu mine, nu e nimic demonic la el... hm. Ezită. Nu mult, oricum, termină el jalnic.

– Piei!

– Oh, nu iar.

Băiatul se uită la cartea deschisă.

– Comenzile mele de mai devreme revin, spuse el cu fermitate. Cea mai frumoasă femeie din câte au trăit, stăpânirea tuturor regatelor lumii şi viaţă veşnică. Treci la treabă!

Vânturache rămase ca de piatră.

– Ei, dă-i drumul, zise Eric. Ar trebui să dispari într-un nor de fum.

– Ascultă, chiar crezi că pot să pocnesc din degete...

Vânturache pocni din degete.

Apăru un nor de fum.

Vânturache se uită îndelung, uluit la degetele sale, aşa cum te-ai uita la o armă care a atârnat zeci de ani pe perete, s-a descărcat dintr-odată şi a perforat pisica.

– N-au mai făcut niciodată aşa, spuse el.

Privi în jos.

– Aahh, zise el şi închise ochii.

Era o lume mai bună în întunericul din spatele pleoapelor. Dacă pipăia cu piciorul se putea convinge că *simţea* podeaua, putea şti că era într-adevăr în cameră şi că semnalele presante transmise de toate celelalte simţuri, care îi spuneau că era suspendat în aer la câteva mii de mile şi ceva deasupra Discului, erau doar un vis urât din care avea să se trezească. Goni iute acel gând. Dacă dormea, prefera să rămână aşa. În vise puteai *zbura*. Dacă se trezea, avea să cadă de foarte sus.

„Poate că am murit şi chiar sunt demon", se gândi el.

Era o idee interesantă.

Deschise iar ochii.

– *Oho!* spuse Eric, cu ochii scânteindu-i. Pot să am eu *totul?*

Băiatul era în aceeaşi poziţie în care stătuse în cameră. La fel şi Bagajul. La fel şi papagalul, spre iritarea lui Vânturache. Era cocoţat în aer, uitându-se meditativ la panorama cosmică de dedesubt.

Discul s-ar fi putut foarte bine să fi fost creat pentru a fi văzut din spaţiu; nu fusese, Vânturache era al

naibii de sigur, fusese creat pentru a trăi pe el. Dar trebuia să admită că era impresionant.

Soarele era gata să răsară de partea cealaltă a marginii şi trasa o linie de foc care strălucea pe jumătate din circumferinţă. Un răsărit lung şi încet tocmai îşi începea traseul peste peisajul uriaş, întunecat.

Dedesubt, abia luminat în vidul sterp al spaţiului, Marele A'Tuin, ţestoasa lumii, se târa sub greutatea Creaţiei. Pe carapacea lui – sau a ei, problema încă nu fusese rezolvată – cei patru elefanţi se opinteau să sprijine însuşi Discul.

S-ar fi putut să existe moduri mai eficiente de a construi o lume. Ai fi putut începe cu o bilă de fier topit pe care să o acoperi cu straturi succesive de piatră, ca o acadea tare de modă veche. Şi ai fi avut o planetă foarte eficientă, dar nu ar fi arătat aşa de drăguţ. În plus, lucrurile ar fi căzut de pe partea de jos.

– Destul de bine, spuse papagalul. Polly vrea un continent.

– E aşa de *mare,* suflă Eric.

– Da, zise Vânturache sec.

Avea impresia că se aştepta ceva mai mult de la el.

– Să n-o strici, adăugă el.

Avea o îndoială chinuitoare în privinţa tuturor acestora. Dacă, de dragul discuţiei, era un demon, şi i se întâmplaseră atât de multe lucruri în ultima vreme, încât era pregătit să accepte că se putea să fi murit şi să nu fi băgat de seamă în toată agitaţia[1], atunci tot nu

---

[1] Lui Vânturache i se spusese că moartea era ca şi cum ai fi intrat în altă cameră. Diferenţa este că, atunci când strigi „Unde-mi sunt ciorapii curaţi?", nu îţi răspunde nimeni,

înțelegea cum de era lumea a lui ca să o dea. Era destul de sigur că ea avea proprietari care credeau la fel.

De asemenea, era sigur că un demon trebuia să primească ceva în scris.

– Cred că trebuie să semnezi pentru ea, spuse el. Cu sânge.

– Al cui? făcu Eric.

– Al tău, cred, zise Vânturache. Sau, la nevoie, merge şi sângele de pasăre.

Se uită cu subînțeles la papagal, care mârâi la el.

– Nu am voie să o încerc mai întâi?

– Ce?

– Păi, dacă nu merge? Nu semnez pentru ea până când nu văd dacă merge.

Vânturache se holbă la băiat. Apoi se uită în jos la întinsa panoramă a regatelor lumii. „Mă întreb dacă eram ca el când eram de vârsta lui? se gândi el. Mă întreb cum am supraviețuit?“

– Este lumea, spuse el răbdător. Fireşte că o să meargă al naibii de bine. Adică, *uită-te* la ea. Uragane, deriva continentelor, ciclul precipitațiilor – toate sunt la locul lor. Totul ticăie ca un ceas afurisit. Aşa o lume o să te țină o viață întreagă. Dacă o foloseşti cu grijă.

Eric cercetă lumea cu atenție. Avea expresia cuiva care ştie că toate darurile bune din viață par să aibă nevoie de echivalentul paranormal a două baterii de U2 şi că magazinele nu se vor deschide până după sărbători.

– Trebuie să existe tribut, zise el sec.

– Ce face?

– Regii lumii, spuse Eric. Trebuie să îmi plătească tribut.

– Chiar ai studiat asta, nu? spuse Vântuache sarcastic. Doar tribut? Nu ți-ar plăcea luna, dacă tot suntem aici sus? Săptămâna asta e ofertă specială, un satelit gratis la fiecare lume dominată?

– Sunt minereuri utile?

– *Ce?*

Eric scoase un oftat de răbdare greu încercată.

– Minereuri, zise el. Zăcăminte. Ştii tu.

Vânturache roşi.

– Nu cred că un băiat de vârsta ta ar trebui să se gândească la[1]...

– Adică metale şi altele. Nu-mi trebuie dacă e doar o grămadă de piatră.

Vânturache se uită în jos. Minusculul satelit al Lumii Disc tocmai se ridica peste marginea opusă şi arunca o lumină palidă peste modelul în zigzag al pământului şi al mării.

– Oh, nu ştiu. Arată destul de frumos, încercă el. Uite, acum e întuneric. Se poate să îți plătească toți tribut dimineață?

– Vreau nişte tribut *acum*.

– Mă aşteptam.

Vânturache îşi cercetă degetele cu atenție. Nu că ar fi fost vreodată bun la pocnit din ele.

Încercă din nou.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *„ores"* („minereuri, zăcăminte") se pronunță asemănător cu *„whores"* („prostituate") (n.tr.)

Când deschise iar ochii, era cufundat până la glezne în noroi.

Mai presus decât orice alt talent al lui Vânturache era abilitatea de a fugi, pe care în decursul anilor o ridicase la statutul unei ştiinţe pure; nu conta dacă fugeai de ceva sau spre ceva, atâta timp cât fugeai. Doar fuga conta. Fug, deci exist; mai corect, fug, deci cu ceva noroc încă voi *exista.*

Dar era, de asemenea, iscusit la limbi străine şi la geografie practică. Putea să strige „ajutor" în paisprezece limbi şi să cerşească îndurare în încă douăsprezece. Trecuse prin multe dintre ţările de pe Disc, prin unele în mare viteză, şi în timpul orelor lungi, plăcute şi *plictisitoare* în care lucrase în Bibliotecă îşi petrecuse timpul citind despre toate locurile îndepărtate şi exotice pe care nu le vizitase. Îşi amintea că atunci suspinase uşurat că nu fusese nevoit să le viziteze.

Iar acum, iată-l acolo.

Jungla îl înconjura. Nu era o junglă deschisă, interesantă, plăcută, prin care eroi îmbrăcaţi în piele de leopard să se legene din liană în liană, ci o junglă reală, serioasă, una care se înălţa ca lespezi solide de verdeaţă, cu ţepi şi spini, o junglă în care fiecare reprezentant al regnului vegetal chiar îşi suflecase scoarţa şi trecuse la munca istovitoare de a-şi întrece în creştere toţi concurenţii. Solul aproape că nu era sol, ci plante moarte pe cale de a deveni compost; apa picura din frunză în frunză, insectele zumzăiau în aerul umed, încărcat de spori şi era o tăcere agitată, îngrozitoare, scoasă de motoarele fotosintezei mergând din plin. Orice erou care ar fi încercat să se legene strigând din

liană în liană prin aşa ceva ar fi putut la fel de bine să îşi încerce norocul cu o răzătoare.

– Cum *faci* asta? zise Eric.

– Probabil că e un talent, spuse Vânturache.

Eric supuse minunile Naturii unei priviri pripite şi disprețuitoare.

– Ăsta nu arată ca un regat, se plânse el. Ziceai că putem merge într-un regat. Asta numeşti tu regat?

– Probabil că suntem în pădurile tropicale din Klatch, spuse Vânturache. Sunt pline ochi de regate uitate.

– Adică străvechi rase misterioase de prințese amazoniene care-i supun pe toți prizonierii de sex masculin ritualurilor procreative stranii şi epuizante? zise Eric ai cărui ochelari începeau să se aburească.

– Haha, făcu Vânturache cu răceală. Ce imaginație are puştiul ăsta!

– Cumîizice, cumîizice, cumîizice! țipă papagalul.

– Am citit despre ele, spuse Eric, uitându-se iscoditor în frunziş. Fireşte, şi aceste regate îmi aparțin.

Rămase holbat la o viziune personală interioară.

– Mamă! zise el plin de dorință.

– Dacă aş fi în locul tău, eu m-aş concentra la tribut, spuse Vânturache, pornind pe ceea ce se putea să fie o potecă.

Bobocii viu colorați de pe un copac din apropiere se întoarseră pentru a-l privi plecând.

În junglele din centrul Klatch-ului există, într-adevăr, regate pierdute ale prințeselor amazoniene misterioase care capturează exploratori de sex masculin pentru anumite sarcini masculine. Acestea sunt,

într-adevăr, aspre şi epuizante, şi victimele nefericite nu rezistă mult[1].

De asemenea, există platouri ascunse unde monştri reptilieni dintr-o epocă trecută zburdă şi se joacă, dar şi cimitire ale elefanţilor, mine de diamante uitate şi ruine stranii decorate cu hieroglife a căror simplă vedere poate îngheţa şi cea mai bravă inimă. Pe orice hartă serioasă a zonei nu e loc decât pentru copaci.

Cei câţiva exploratori care s-au întors au transmis câteva indicii utile celor ce îi vor urma, cum ar fi: 1) dacă este posibil, evită orice liană care atârnă, are ochi sticloşi şi limba bifurcată; 2) nu lua de pe jos nici o liană în dungi portocalii şi negre care pare să se întindă zvâcnind peste potecă, pentru că adesea la capătul celălalt este un tigru şi 3) nu te du.

„Dacă sunt demon, se gândea Vânturache ca prin ceaţă, de ce totul încearcă să mă înţepe şi să îmi pună piedică? Adică, sigur pot să fiu rănit doar de un pumnal din lemn înfipt în inimă? Sau mă gândesc la usturoi?"

În cele din urmă, jungla se deschise într-o zonă foarte largă şi liberă care se întindea până la un lanţ albastru de vulcani. Terenul cobora sub ei spre o împletitură de lacuri şi câmpuri mlăştinoase, punctate ici şi colo de mari piramide în trepte, fiecare încoronată cu câte un fuior subţire de fum care se încolăcea

---

[1] Aceasta se întâmplă deoarece montarea prizelor, fixarea rafturilor, lămurirea tuturor sunetelor ciudate din poduri şi tunderea gazoanelor pot, în cele din urmă, să afecteze chiar şi cea mai rezistentă constituţie.

în aerul dimineții. Poteca din junglă dădea într-un drum îngust, dar pavat.

– Unde suntem, demonule? întrebă Eric.

– Arată ca unele dintre regatele tezumane, spuse Vânturache. Sunt conduse de Marele Muzuma, cred.

– E o prințesă amazoniană, nu?

– Oricât ar părea de ciudat, nu. Ai fi uimit cât de multe regate nu sunt conduse de prințese amazoniene, Eric.

– Oricum, pare destul de primitiv. Cam din Epoca de Piatră.

– Preoții tezumani au un calendar complex şi o orologerie[1] avansată, cită Vânturache.

– Ah, zise Eric. Bun.

– Nu, spuse Vânturache răbdător. Înseamnă măsurarea timpului.

– Oh!

– Ți-ar plăcea de ei. Se pare că sunt matematicieni minunați.

– Hm, făcu Eric, clipind solemn. N-aş crede că au prea multe de numărat într-o civilizație înapoiată ca asta.

Vânturache zări carele care se îndreptau rapid spre ei.

– Cred că de obicei numără victime, zise el.

Imperiul tezuman din văile acoperite de jungle din centrul Klatch-ului este cunoscut pentru grădinile de

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, *„horology"* („ştiința măsurării timpului şi a creării ceasurilor") se pronunță asemănător cu *„whorology"* („ştiința prostituției"). (n.tr.)

pe piața organică, meșteșugul desăvârșit în lucrul cu obsidianul, penele și jadul, și pentru sacrificiile umane în masă în onoarea lui Quezpestecoatl, Boa cu Pene, zeul sacrificiilor umane în masă. După cum spuneau, întotdeauna știai la ce să te aștepți de la Quezpestecoatl. De obicei, avea legătură cu mulți oameni în vârful unei mari piramide în trepte cu cineva cu un elegant acoperământ de cap din pene cioplind un splendid cuțit din obisidian pentru uzul tău personal.

Tezumanii sunt vestiți pe continent ca fiind cei mai pesimiști, iritabili, sinucigaș de triști oameni pe care poți spera să-i întâlnești vreodată, din motive care s-ar putea să fie clarificate în curând. Era adevărat și despre măsurarea timpului. Cu mult timp în urmă, tezumanii își dăduseră seama că totul se înrăutățea încontinuu și, având o fire literală îngrozitoare, elaboraseră un sistem complex pentru a ține socoteala cu cât de mult se înrăutățea fiecare zi.

Contrar credinței generale, tezumanii *chiar* au inventat roata. Doar că aveau idei radical diferite despre cum să o folosești.

Era primul car tras de lame din câte văzuse Vânturache. Nu asta era ciudat la el. Ciudat era că era purtat de oameni, câte doi ținând fiecare capăt al osiei și fugind după animale, lipăind din sandale pe dalele de piatră.

-- Crezi că înăuntru e tributul? zise Eric.

Tot ce părea să conțină carul din frunte, în afară de conducător, era un bărbat bondoc, practic în

formă de cub, purtând haine din piele de puma şi un acoperământ de cap din pene.

Alergătorii se opriră gâfâind, iar Vânturache văzu că fiecare purta ceea ce s-ar fi putut descrie ca o sabie primitivă făcută din cioburi de obsidian, înfipte într-o bâtă din lemn. I se păreau nişte săbii extrem de civilizate, cu nimic mai puțin mortale decât cele sofisticate. De fapt, arătau mai rău.

– Ei? făcu Eric.

– Ei, ce? zise Vânturache.

– Spune-i să-mi dea tributul.

Bărbatul gras coborî greoi, merse la Eric şi, spre surprinderea extremă a lui Vânturache, făcu o plecăciune.

Vânturache simți ceva cu gheare cățărându-i-se pe spate, apoi pe umăr şi o voce ca o foaie de tablă sfâşiată în două spuse:

– E mai bine. Foarte cumîizice, confortabil. Dacă încerci să mă dai jos, poți să cumîizice la revedere de la ureche. Ce mai răsturnare, ha? Se pare că îl aşteptau.

– De ce tot zici cumîizice? spuse Vânturache.

– Cumîizice limitat. Tralala. Chestie. Ştii tu. Are cuvinte în el, răspunse papagalul.

– Dicționar? spuse Vânturache.

Pasagerii celorlalte care coborâseră şi făceau toți plecăciuni în fața lui Eric, care rânjea ca un idiot.

Papagalul se gândi la asta.

– Da, probabil, spuse el. Trebuie să recunosc, continuă el. Credeam că eşti cam cumîizice la început, dar pari să cumîizice.

– Demonule, spuse Eric dându-şi aere.

– Da?

– Ce zic? Ştii să le vorbeşti limba?

– Hm, nu, spuse Vânturache. Dar pot s-o citesc, totuşi, strigă el când Eric se întoarse cu spatele. Dacă le-ai putea face semne să scrie ce zic...

Era pe la prânz. În jungla din spatele lui Vânturache creaturile răcneau şi bolboroseau. Ţânţari cât păsările colibri îi bâzâiau în jurul capului.

– Desigur, spuse el pentru a zecea oară. N-au ajuns să inventeze hârtia.

Pietrarul se dădu înapoi, îi înmână ajutorului său ultima daltă din obsidian tocită şi îi aruncă lui Vânturache o privire răbdătoare.

Vânturache se dădu înapoi şi cercetă piatra cu un ochi critic.

– E foarte bine, zise el. Adică, seamănă foarte bine. I-ai prins frizura şi tot restul. Fireşte, nu e atât de, hm, pătrat, de obicei, dar, da, foarte bine. Şi uite carul, uite şi piramidele în trepte. Da. Ei, se pare că vor să mergi în oraş cu ei, îi spuse el lui Eric.

– Zi-le da, rosti Eric hotărât.

Vânturache se întoarse spre şef.

– Da, spuse el.

– *¿[Siluetă-Cocoşată-cu-Trei-Pene-pe-Cap-peste-Trei-Puncte]?*

Vânturache suspină. Fără a spune un cuvânt, pietrarul îi puse o daltă de piatră nouă între degetele ascultătoare şi mânui o nouă lespede de granit în poziţie.

Una dintre problemele la a fi tezuman, în afară de a avea un zeu ca Quezpestecoatl, este că, dacă trebuie să

comanzi pe neașteptate un litru de lapte în plus mâine, probabil că ar fi trebuit să începi să scrii biletul pentru lăptar luna trecută. Tezumanii sunt singurii oameni care se omoară în bătaie cu propriile scrisori de sinucigaș.

Se făcuse seară când carul intră în orașul din lespezi pe după cea mai mare piramidă, printre șiruri de tezumani care ovaționau.

– Așa mai merge, zise Eric salutându-i grațios pe cei care îl aclamau. Sunt foarte încântați să ne vadă.

– Da, spuse Vânturache, mohorât. Mă întreb de ce?

– Păi, pentru că sunt noul conducător, firește.

– Hmm!

Vânturache aruncă o privire piezișă papagalului, care era nefiresc de tăcut de ceva vreme și acum se ascundea după urechea lui ca o fată bătrână într-un bar de striptease. Avea gânduri serioase despre elegantele acoperăminte din pene.

– Nenorociți cumlezice, cârâi el. Orice cumîizice pune mâna pe mine, rămâne fără un deget, ascultă la mine.

– Ceva nu e în regulă aici, zise Vânturache.

– Ce? făcu papagalul.

– Totul.

– Ascultă la mine, o singură pană dacă...

Vânturache nu era obișnuit ca oamenii să fie încântați să îl vadă. Era nefiresc și nu prevestea nimic bun. Acești oameni nu doar ovaționau, aruncau flori și pălării. Pălăriile erau făcute din piatră, dar intenția conta.

Vânturache se gândi că erau nişte pălării cam ciudate. Nu aveau calote. Erau, de fapt, simple discuri cu găuri în mijloc.

Procesiunea fugi cu paşi mărunţi pe drumurile largi ale oraşului spre un mănunchi de clădiri de la poalele piramidei, unde îi aştepta un alt grup de demnitari obşteşti.

Purtau multe pietre preţioase. În mare, toate erau la fel. Sunt destul de multe feluri în care poţi folosi un disc de piatră cu o gaură în mijloc, iar tezumanii le exploraseră pe toate în afară de unul.

Mai importante, totuşi, erau cutiile cu bogăţii stivuite în faţa lor. Erau pline cu pietre preţioase.

Eric făcu ochii mari.

– Tributul! zise el.

Vânturache cedă. Chiar funcţiona. Nu ştia cum, nu ştia de ce, dar cel puţin totul mergea Bine. Soarele care apunea scânteia în zecile de comori. *Desigur,* îi aparţineau lui Eric, se părea, dar poate că era destul şi pentru el...

– Fireşte, îngăimă el. Ce te aşteptai?

Şi a fost un ospăţ, şi discursuri lungi pe care Vânturache nu le înţelegea, dar care erau punctate cu ovaţii, mişcări din cap şi plecăciuni în direcţia lui Eric. Şi au avut loc lungi recitaluri de muzică tezumană, care sună de parcă cineva îşi suflă o nară deosebit de rău înfundată.

Vânturache îl lăsă pe Eric să stea mândru pe tron în lumina focului şi rătăci neconsolat spre piramidă.

– Îmi plăcea cumîizice, îi reproşă papagalul.

– Nu mă pot liniști, zise Vânturache. Scuze, dar așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Atâtea pietre prețioase și alte chestii. Să meargă totul cum trebuie. Nu e bine.

Se uită în sus la fața monstruoasă a piramidei abrupte, roșii, pâlpâind în lumina focului. Fiecare bloc uriaș avea săpat câte un basorelief cu tezumani făcând lucruri îngrozitor de inventive dușmanilor lor. Sugera că tezumanii, indiferent ce calități valoroase posedau, nu erau în mod tradițional dispuși să îi primească bine pe străini și să îi îngroape în pietre prețioase. Efectul general al grămezii uriașe de sculpturi era foarte artistic – doar detaliile erau oribile.

În timp ce își croia drum în lungul zidului, dădu peste o ușă uriașă, care înfățișa artistic un grup de prizonieri care păreau să fie supuși unui control medical complet[1].

Dădea într-un tunel scurt, luminat cu torțe. Vânturache păși înăuntru, spunându-și că ar putea să iasă iute și ajunse într-un spațiu înalt care ocupa cea mai mare parte a interiorului piramidei.

Peste tot, pe ziduri, erau și mai multe torțe care luminau totul destul de bine.

Nu era chiar ceva bine-venit, pentru că ceea ce iluminau ele era o statuie de dimensiuni gigantice a lui Quezpestecoatl, Boa cu Pene.

Dacă ai fi nevoit să te afli în aceeași încăpere cu acea statuie, ai prefera să fie întuneric beznă.

---

[1] De la distanță așa părea. De aproape, nu.

Sau, totuşi, poate că nu. O variantă mai bună ar fi fost să o pui într-o cameră întunecată în timp ce tu aveai insomnie la o mie de mile distanţă, încercând să uiţi cum arăta.

„E doar o statuie, îşi spuse Vânturache. Nu e adevărată. Nu au făcut decât să îşi folosească imaginaţia", atâta tot.

– Ce cumîizice e asta? zise papagalul.

– E zeul lor.

– Fugi de-aici!?

– Nu, serios. E Quezpestecoatl. Jumătate om, jumătate pui de găină, jumătate jaguar, jumătate şarpe, jumătate scorpion şi jumătate nebun.

Ciocul papagalului se mişcă în timp ce el încerca să înţeleagă.

– Asta face un total cumîizice de trei nebuni cu patima omuciderii, spuse el.

– Da, cam aşa, zise statuia.

– *Pe de altă parte,* rosti Vânturache pe loc, cred că este înspăimântător de important ca oamenii să aibă dreptul să se închine în felul lor special şi acum cred că noi o să plecăm, aşa că...

– Te rog, nu mă lăsa aici, spuse statuia. Te rog, ia-mă cu tine!

– Ar putea fi dificil, foarte dificil, zise Vânturache iute, dându-se înapoi. Nu din cauza mea, mă înţelegi, doar că de unde vin eu toţi au o prejudecată rasială împotriva oamenilor de treizeci de picioare, cu gheare, colţi şi acoperiţi cu salbe de cranii. Cred că o să îţi fie greu să te integrezi.

Papagalul îl ciupi de ureche.

– Vine din *spatele* statuii, prost cumîizice ce eşti, cârâi el.

Se dovedi că venea dintr-o gaură în podea. Din adâncurile unei gropi, o faţă palidă se uită cu ochi miopi la Vânturache. Era o faţă blajină, în vârstă, cu o expresie uşor îngrijorată.

– Bună? zise Vânturache.

– Nu ştii ce înseamnă să auzi iar o voce prietenoasă, spuse faţa, desfăcându-se într-un zâmbet. Dacă ai putea să mă ajuţi să ies...?

– Scuze? făcu Vânturache. Eşti prizonier, nu?

– Vai, aşa este!

– Nu ştiu dacă ar trebui să mă apuc să salvez prizonieri fără motiv, zise Vânturache. Adică, tu s-ar putea să fi făcut *orice*.

– Sunt total nevinovat de orice crimă, te asigur.

– Ah, bine, aşa zici tu, spuse Vânturache grav. Dar dacă tezumanii au judecat...

– Cumîizice, cumîizice, *cumîizice!* ţipă papagalul în urechea lui în timp ce îi ţopăia pe umăr. Nu-nţelegi nimic? Unde-ai fost? E prizonier! Un prizonier într-un templu! Trebuie să salvezi prizonierii din temple! De aia sunt acolo!

– Nu, nu-i aşa, se răsti Vânturache. Asta e doar ce ştii tu! Probabil că se află aici ca să fie sacrificat. Nu-i aşa? Se uită la prizonier pentru confirmare.

Faţa se mişcă aprobator.

– Într-adevăr, ai dreptate. Jupuit de viu, de fapt.

– Poftim! îi spuse Vânturache papagalului. Vezi? Crezi că le ştii pe toate! E aici ca să fie jupuit de viu.

– Fiecare bucățică de piele va fi îndepărtată pentru a însoți durerea rafiantă, adăugă prizonierul îndatoritor.

Vânturache se opri. Se gândi că știa ce înseamnă „rafinat" și că nu părea să își aibă locul nicăieri lângă „durere".

– Ce, fiecare bucățică? zise el.

– Așa se pare.

– Măiculiță! Ce ai făcut?

Prizonierul suspină.

– Nu o să mă crezi niciodată... spuse el.

Regele demonilor lăsă oglinda să se întunece și bătu o clipă darabana cu degetele pe birou. Apoi apucă un tub de vorbit și suflă în el.

În cele din urmă, o voce din depărtare spuse:

– Da, șefu'?

– Da, *domnule!* se răsti regele.

Vocea îndepărtată mormăi ceva.

– Da, DOMNULE? adăugă ea.

– Avem un Quezpestecoatl care lucrează aici?

– Să văd, șefu'.

Vocea se stinse, apoi reveni.

– Da, șefu'.

– Este duce, earl, conte sau baron? spuse regele.

– Nu, șefu'.

– Ei, ce este?

Urmă o tăcere îndelungă la celălalt capăt.

– Ei? zise regele.

– E un nimeni, șefu'.

Regele se uită urât la tub o vreme. „Încerci, se gândi el. Faci planuri corecte, încerci să te organizezi, încerci să *ajuți* oamenii și iată de ce ai parte."

– *Trimite-l la mine,* spuse el.

*

Afară, muzica ajunse la crescendo și se opri. Focurile trosneau. Din junglele din depărtare, o mie de ochi strălucitori urmăreau ceremonia.

Marele preot se ridică și ținu un discurs. Eric rânjea ca un dovleac. Un șir lung de tezumani aduse coșuri cu pietre prețioase pe care le împrăștiară în fața lui.

Apoi marele preot ținu un al doilea discurs. Acesta părea să se încheie cu o întrebare.

– Bine, zise Eric. Minunat. Țineți-o tot așa. Se scărpină în ureche și se aventură. Cu toții puteți să aveți o jumătate de zi liberă.

Marele preot repetă întrebarea, pe un ton ușor nerăbdător.

– Eu sunt acela, da, spuse Eric, în caz că nu erau lămuriți. Ați înțeles foarte corect.

Marele preot vorbi iar. De data asta nu mai era nimic ușor în glasul lui.

– Să reluăm, da? zise regele demonilor.

Se lăsă pe spate în tronul său.

– Ai dat peste tezumani într-o zi și ai decis, cred că îmi amintesc vorbele tale corect, că sunt „o turmă de nefericiți din Epoca de Piatră, care stau într-o mlaștină fără să facă rău nimănui", am dreptate? Prin urmare,

ai intrat în mintea unuia dintre marii lor preoți – cred că pe atunci se închinau la un beţigaş – l-ai înnebunit şi ai inspirat triburile să se unească, să îşi terorizeze vecinii şi dea naştere pe continent unei noi naţiuni credincioase ideii că toţi bărbaţii ar trebui duşi în vârful piramidelor ceremoniale şi ciopârţiţi cu pumnale din piatră.

Regele îşi trase notiţele mai aproape.

– Oh, da, unii dintre ei trebuia şi să fie jupuiţi de vii.

Quezpestecoatl se foi.

– Prin urmare, spuse regele, s-au implicat rapid într-un război prelungit cam cu toată lumea, aducând moarte şi distrugere asupra a mii de oamenii moderat nevinovaţi etcetera, etcetera. *Acum, uite, chestia asta trebuie să înceteze.*

Quezpestecoatl se împletici niţel în spate.

– A fost doar, ştiţi, un hobby, zise impul. Am crezut, ştiţi, că era corect, într-un fel. Moartea şi distrugerea, şi restul.

– Chiar aşa ai crezut, nu? spuse regele. Mii de oameni mai mult sau mai puţin inocenţi care să moară? Chiar de mâna noastră – pocni din degete – pur şi simplu. Direct spre fericitele lor terenuri de vânătoare sau ce-o fi. Asta e problema cu voi. Nu vă gândiţi la Imaginea Generală. Adică, uită-te la tezumani. Mohorâţi, lipsiţi de imaginaţie, obsesivi... deja ar fi putut inventa un întreg sistem birocratic şi de taxe care ar fi putut transforma în zgură minţile de pe continent. În schimb, sunt doar o gloată de ucigaşi de mâna a doua cu toporul. Ce pierdere!

Quezpestecoatl se agită.

Regele îşi roti nițel tronul într-o parte şi în alta.

– Acum, vreau să te duci drept acolo şi să le spui că îți pare rău, zise el.

– Pardon?

– Spune-le că te-ai răzgândit. Spune-le că ce ai vrut *cu adevărat* să facă ei era să năzuiască zi şi noapte să-i facă mai buni pe semenii lor. Asta o să meargă de minune.

– Ce? făcu Quezpestecoatl privind extrem de şiret. Vreți să mă manifest?

– Te-au văzut deja, nu? Am văzut statuia, e foarte fidelă.

– Ei, da. Le-am apărut în vise şi tot aşa, zise demonul cu nesiguranță.

– Bun atunci. Dă-i drumul!

Quezpestecoatl era în mod clar nefericit de ceva.

– Hm, zise el. Chiar vreți să mă materializez, cum ar fi? Adică, într-un fel chiar să apar acolo?

– Da!

– Oh!

Prizonierul se scutură de praf şi îi întinse o mână zbârcită lui Vânturache.

– Multe mulțumiri. Ponce da Quirm, spuse el.

– Pardon?

– E numele meu.

– Oh!

– E un nume vechi, plin de onoare, zise da Quirm căutând în ochii lui Vânturache orice urmă de batjocură.

– Bine, spuse sec Vânturache.

– Noi căutam Fântâna Tinereții, continuă da Quirm.

Vânturache îl măsură din cap până în picioare.

– Ați avut ceva noroc? întrebă el politicos.

– Nu prea, nu.

Vânturache se uită înapoi în groapă.

– Ai spus *noi,* zise el. Unde sunt ceilalți?

– Au luat religie.

Vânturache se uită la statuia lui Quezpestecoatl. Nu era nevoie de nici un fel de imaginație pentru a-ți închipui de care.

– Cred, zise el cu grijă, că ar fi bine să plecăm.

– Adevărat, spuse bătrânul. Şi repede. Înainte să apară Conducătorul Lumii.

Vânturache îngheță. „Începe, se gândi el. Ştiam că totul avea să se sfârşească prost şi acum începe. Cred că am un instinct pentru chestiile astea."

– De unde ştii despre asta? zise el.

– Oh, au ei o profeție. Ei, nu e chiar o profeție, e mai mult întreaga istorie a lumii, de la cap la coadă. E scrisă pe toată piramida asta, spuse da Quirm, cu voioşie. Pe cuvânt. Nu mi-ar plăcea să fiu Conducătorul când o să apară. Au *planuri.*

Eric se ridică în picioare.

– Acum ascultați-mă, zise el. Nu am de gând să accept aşa ceva. Sunt conducătorul vostru, să ştiți...

Vânturache se uita la blocurile de piatră aflate în apropierea statuii. Le luase tezumanilor două etaje, douăzeci de ani şi mii de tone de granit pentru a

arăta la ce aveau de gând să-l supună pe Conducătorului Lumii, dar rezultatul era, în fine, ilustrativ. Nu avea nici o îndoială că erau iritați. Ar fi putut merge chiar atât de departe, încât să deducă faptul că erau cam supărați.

– Dar de ce îi dau pietrele prețioase la început? întrebă el, arătând cu degetul.

– Păi, el *este* Conducătorul, zise da Quirm. Are dreptul la ceva respect, cred.

Vânturache dădu aprobator din cap. Era un pic de dreptate în asta. Dacă ai fi un trib care trăiește într-o mlaştină în mijlocul unei păduri ude, nu are metale, se pricopseşte cu un zeu ca Quezpestecoatl şi apoi dă peste cineva care spune că e la conducerea întregii afaceri, probabil că *ai vrea* să petreci nişte timp explicându-i cât de incredibil de dezamăgit eşti. Tezumanii nu găsiseră niciodată vreun motiv pentru a se purta subtil cu zeitățile.

Semăna foarte bine cu Eric.

Urmării cu ochii povestea pe zidul următor.

Pe acest bloc era un desen care semăna foarte bine cu Vânturache. Avea un papagal pe umăr.

– Stai aşa, spuse el. Ăsta-s eu!

– Să vezi ce îți fac pe blocul următor, spuse papagalul plin de sine. O să-ți întoarcă cumlezice pe dos.

Vânturache se uită la bloc. Cumlezice i se întoarseră pe dos.

– O să plecăm în foarte mare liniște, zise el cu fermitate. Adică, nu ne oprim să le mulțumim pentru masă. Putem să le trimitem o scrisoare mai târziu. Ştii, să nu fim nepoliticoşi.

– Doar o clipă, spuse da Quirm în timp ce Vânturache îl trăgea de braț, nu am apucat să citesc toate blocurile. Vreau să văd cum o să se termine lumea...

– Cum o să se termine pentru toți nu știu, zise Vânturache îndârjit, târându-l prin tunel. Știu cum o să se termine pentru *mine*.

Ieşi în lumina răsăritului, ceea ce era bine. Greşeala fu că păşi într-un semicerc de tezumani. Aveau sulițe. Aveau capete de suliță frumos cioplite din obsidian, care, ca şi săbiile lor, nu erau nici pe departe la fel de sofisticate ca armele inferioare din oțel, grosolane, obişnuite. „Oare era mai bine să ştii că urma să fii împuns de exemplare delicate de origine etnică adevărată, în loc de obiecte urâte făcute la forjă, bătute de oameni care nu erau în comuniune cu ciclurile naturii?

Probabil că nu", stabili Vânturache.

– Întotdeauna am spus, zise da Quirm, că în toate există şi o parte bună.

Vânturache, legat de lespedea alăturată, îşi întoarse capul cu greu.

– Unde e asta acum mai precis? întrebă el.

Da Quirm miji ochii uitându-se peste mlaştini şi cupola pădurii.

– Bun. Pentru început, se vede minunat de aici de sus.

– Oh, bine, spuse Vânturache. Ştii, niciodată nu aş fi luat-o aşa. Ai absolută dreptate. Este genul de priveliște pe care o să ți-o aminteşti tot restul vieții, cred. Adică, nu că ar fi mare greutate.

– Nu trebuie să fii sarcastic. Făceam şi eu o observaţie.

– Vreau la mami, zise Eric de pe lespedea din mijloc.

– Capul sus, băiete, spuse da Quirm. Cel puţin eşti sacrificat pentru ceva important. *Eu* doar le-am sugerat să încerce să folosească roţile în picioare, ca să se rotească. Mă tem că cei de pe aici nu sunt prea deschişi la ideile noi. Totuşi, *nil desperandum*. Speranţa moare ultima.

Vânturache mârâi. Un lucru nu suporta, oamenii care nu aveau teamă în faţa morţii. Părea să îl atingă într-un punct fundamental.

– De fapt, zise da Quirm, Cred... Se mişcă într-o parte şi în alta experimental, trăgând de lianele care îl ţineau în loc. Da, cred că atunci când au făcut frânghiile astea... da, clar, da...

– Ce? Ce? făcu Vânturache.

– Da, clar, spuse da Quirm. Sunt absolut sigur. Le-au făcut foarte strânse şi profesionist. Nu se lasă nici măcar un picuţ, nicăieri.

– Mulţumesc, zise Vânturache.

Vârful plat al trunchiului de piramidă era, de fapt, destul de mare, având destul loc pentru statui, preoţi, lespezi, jgheaburi, linii de producţie pentru cioplirea cuţitelor şi toate celelalte lucruri de care tezumanii aveau nevoie pentru răspândirea în masă a religiei. În faţa lui Vânturache, câţiva preoţi incantau preocupaţi o lungă listă de plângeri despre mlaştini, ţânţari, lipsa zăcămintelor de metal, vulcani, climă, felul în care obsidianul se tocea tot

timpul, problema de a avea un zeu ca Quezpestecoatl, felul în care roţile nu funcţionau niciodată ca lumea oricât de des le-ai fi pus pe jos şi le-ai fi împins, şi tot aşa.

De obicei, rugăciunile celor mai multe dintre religii aduc laude şi mulţumesc zeilor implicaţi, fie din evalvie generală, fie în speranţa că el va înţelege aluzia şi va începe să acţioneze responsabil. Tezumanii, după ce se uitaseră bine la lumea din jur şi stabiliseră clar că lucrurile erau pe cât se putea de rele, perfecţionaseră arta incantării directe a plângerilor.

– Nu mai durează mult, spuse papagalul cocoţat în vârful unei statui a unui zeu mai mic al tezumanilor.

Ajunsese acolo printr-o serie complicată de evenimente care implicase multe cârâituri, un nor de pene şi trei preoţi tezumani cu degetele mari foarte umflate.

– Marele preot tocmai îndeplineşte un cumîizice în onoarea lui Quezpestecoatl, continuă el, degajat. Aţi strâns ceva public.

– Bănuiesc că nu ai vrea să vii aici şi să muşti frânghiile astea, nu? zise Vânturache.

– Nici o şansă.

– Mă gândeam eu.

– Soarele o să răsară în curând, continuă papagalul.

Lui Vânturache i se păru că suna nemeritat de vesel.

– O să mă plâng pentru asta, demonule, gemu Eric. Stai să afle mama. Părinţii mei sunt influenţi, să ştii.

– Oh, bine, îngăimă Vânturache. De ce nu-i spui marelui preot că, dacă îţi scoate inima din piept, mâine se duce ea drept la şcoală să se plângă.

Preoții tezumani făcură o plecăciune spre soare și toți ochii mulțimii se întoarseră spre junglă.

Unde se întâmpla ceva. Se auzea zgomotul vegetației care pârâia. Păsările tropicale țâșniră printre copaci, țipând.

Firește, Vânturache nu putea vedea toate acestea.

– Nu ar fi trebuit niciodată să vrei să fii conducătorul lumii, spuse el. Adică, ce voiai? Nu poți să te aștepți ca oamenii să fie fericiți că te văd. Nimeni nu e când apare proprietarul.

– Dar o să mă omoare!

– E doar felul lor de a spune că, metaforic, s-au săturat să te aștepte să zugrăvești și să te ocupi de canalizare.

Întreaga junglă făcea acum tărăboi. Animalele răbufneau din tufișuri ca și cum ar fi fugit de foc. Câteva bufnituri răsunătoare arătau că arborii se prăvăleau.

În cele din urmă, un jaguar înnebunit țâșni din vegetație și aterizâ pe drumul pietruit. Bagajul era la câteva picioare în spatele lui.

Era acoperit de liane, frunze și penele mai multor rare păsări de junglă, unele dintre ele fiind acum și mai rare. Jaguarul ar fi putut să-l evite făcând zig sau zag în orice parte, dar pura groază prostească îl împiedica. Făcu greșeala de a întoarce capul pentru a vedea ce era în spate.

Aceasta a fost ultima greșeală pe care a mai comis-o.

– Știi cutia aia a ta? zise papagalul.

– Ce-i cu ea? spuse Vânturache.

– Vine încoace.

Preoţii se uitară la silueta care fugea jos, departe. Bagajul avea un mod foarte direct de a trata lucrurile aflate între el şi destinaţia lui: le ignora.

În acest moment, împotriva tuturor instinctelor, cu mare agitaţie şi, cel mai nefericit, în mare neştiinţă de ceea ce se întâmpla, Quezpestecoatl alese să se materializeze în vârful piramidei.

Câţiva dintre preoţi îl observară. Le căzură cuţitele din mâini.

– Hm, chiţăi demonul.

Alţi preoţi se întoarseră.

– Bun. Acum, vreau să fiţi atenţi cu toţii, chiţăi Quezpestecoatl, punându-şi mânuţele pâlnie la gura principală în încercarea de a se face auzit.

Era foarte jenant. Îi plăcuse să fie zeul tezumanilor, fusese foarte impresionat de dedicarea lor hotărâtă, foarte mulţumit de statuia incredibil de fidelă din piramidă şi chiar îl durea să fie nevoit să dezvăluie că, într-un amănunt important, era incorectă.

Avea cîţiva inchi înălţime.

– Aşa, începu el, e foarte important...

Din păcate, nimeni nu află de ce. În acel moment, Bagajul ajunse în vârful piramidei, cu picioarele învârtindu-i-se ca nişte elice, şi ateriză drept pe lespezi.

Se auzi un chiţăit scurt, plat.

Era o lume ciudată, spunea da Quirm. Chiar trebuia să râzi. Dacă nu, înnebuneai, nu? Într-o clipă erai legat de o lespede şi aşteptai să fii supus torturii rafinate, iar în clipa următoare primeai un mic dejun, un schimb de haine, o baie fierbinte şi un

drum gratis în afara regatului. Te făcea să crezi că exista un zeu. Firește, tezumanii *știau* că exista un zeu și că acum era o pată unsuroasă mică și neliniștitoare în vârful piramidei. Ceea ce le crea o mică problemă.

Bagajul stătea pe vine în piața centrală a orașului. Toată preoțimea ședea în jurul lui și îl urmărea cu grijă, în caz că ar fi făcut ceva amuzant sau religios.

– Vrei să îl lași în urmă? întrebă Eric.

– Nu e așa de simplu, zise Vânturache. De obicei, mă ajunge din urmă. Să plecăm, repede.

– Dar luăm tributul, da?

– Cred că ar putea fi o idee incredibil de proastă, spuse Vânturache. Să plecăm în liniște, cât au o dispoziție bună. Uimirea lor o să treacă în curând, cred.

– Iar eu trebuie să îmi continui căutarea Fântânii Tinereții, zise da Quirm.

– Oh, da, făcu Vânturache.

– Mi-am dedicat întreaga viață acestei căutări, să știi, spuse bătrânul cu mândrie.

Vânturache îl măsură din cap până în picioare.

– Zău? zise el.

– Oh, da. Exclusiv. Încă de când eram băiat.

Expresia lui Vânturache era una de zăpăceală acută.

– În acest caz, începu el, pe tonul cu care se vorbește unui copil, nu ar fi fost mai bine... știi, mai logic.... dacă ai fi continuat...

– Ce? făcu da Quirm.

– Oh, lasă, rosti Vânturache. Să-ți zic ceva, totuși, adăugă el, cred că pentru ca să nu te *plictisești,* știi, ar trebui să îți oferim acest minunat papagal vorbitor.

Îl înşfăcă iute, ţinându-şi degetele departe de pericol.

– Este o pasăre a junglei, spuse el. E o cruzime să o supui vieţii de oraş, nu?

– M-am născut în colivie, cumîizice de legat ce eşti! chirăi papagalul.

Vânturache îl întoarse spre el, până gând nasul i se atinse de cioc.

– Ori asta, ori îl facem tocăniţă, zise el.

Papagalul deschise ciocul să îl muşte, îi văzu expresia feţei şi se răzgândi.

– Polly vrea un biscuite, îngăimă el, adăugând, *sotto voce, cumîizicecumîizicecumîizice.*

– O păsărică drăguţă doar pentru mine, făcu da Quirm. O să am grijă de ea.

– *Cumîizicecumîizice.*

Ajunseră la intrarea în junglă. Câteva minute mai târziu, Bagajul veni la trap în urma lor.

Era amiază în regatul Tezuma.

Din interiorul marii piramide veneau zgomotele dezmembrării unei statui uriaşe.

Preoţii stăteau gânditori. Din când în când, câte unul se ridica şi ţinea un scurt discurs.

Era clar că se dezbăteau diverse probleme. De exemplu, cum economia regatului depindea de o industrie a cuţitelor de obsidian în plină dezvoltare, cum regatele vecine cucerite ajunseseră să se bazeze pe forţa unei guvernări ferme şi, întâmplător, pe tăierea, împungerea şi spintecarea aceleiaşi guvernări ferme

şi pe soarta teribilă care aştepta orice popor fără zei. Oamenii fără zei pot ajunge la *orice,* se pot întoarce împotriva bunelor şi vechilor tradiţii de cumpătare şi sacrificiu de nesine care făcuseră regatul ceea ce era astăzi, se pot întreba de ce, dacă nu au un zeu, mai au nevoie de preoţi, *orice.*

Ideea fu bine susţinută de Mazuma, marele preot, când spuse:

– *[Siluetă-Strivită-cu-Nasul-Rupt, Gheară de Jaguar, Trei Pene, Furnicar Ţepos Stilizat].*

După o vreme, se votă.

Până la venirea nopţii, pietrarii de frunte ai regatului lucrau deja la o nouă statuie.

Era, în linii mari, dreptunghiulară, cu multe picioare.

Regele demonilor bătea darabana pe birou. Nu că ar fi fost nefericit pentru soarta lui Quezpestecoatl, care acum avea să fie nevoit să petreacă mai multe secole într-unul dintre iadurile inferioare pentru a-i creşte un nou corp fizic. Să se înveţe minte, impul ăsta îngrozitor! Nici de cursul larg al evenimentelor de la piramidă. Până la urmă, ideea afacerii cu dorinţe era să ai grijă că fiecare client să primească exact ceea ce ceruse şi exact ceea ce nu voia cu adevărat.

Doar că avea impresia că nu controla lucrurile.

Ceea ce, firește, era ridicol. La o adică, putea să se materializeze oricând şi să rezolve personal problemele. Dar îi plăcea ca oamenii să creadă că toate lucrurile rele care li se întâmplau erau doar

soartă şi destin. Era unul dintre puţinele lucruri care îl înveseleau.

Reveni la oglindă. După o vreme, trebui să regleze controlul temporal.

Într-o clipă junglele umede, senine ale Klatch-ului, în următoarea...

– Credeam că o să ne întoarcem înapoi la mine în cameră, se plânse Eric.

– Şi eu credeam asta, zise Vânturache, strigând pentru a se face auzit peste huruit.

– Pocneşte iar din degete, demonule.

– Nici să nu te gândeşti! Există o grămadă de locuri mai rele ca ăsta!

– Dar e foarte cald şi întuneric.

Vânturache trebuia să recunoască asta. Mai era şi gălăgie, şi mişcare. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, putu să distingă câteva puncte de lumină ici şi colo, a căror radiaţie slabă sugera că se aflau în interiorul a ceva ce aducea cu o barcă. Totul îţi dădea o senzaţie clară de lemnărie şi un miros puternic de rumeguş şi clei. Dacă era o barcă, atunci avea parte de o lansare îngrozitor de anevoioasă pe o cale unsă cu pietre.

O hurducătură îl aruncă puternic într-un perete despărţitor.

– Trebuie să spun, se plânse Eric, că, dacă aici trăieşte cea mai frumoasă femeie din lume, nu îmi place gustul ei pentru budoá. Ai crede că pune şi ea nişte perne pe aici.

– Budoá? făcu Vânturache.

– Sigur are unul, zise Eric plin de sine. Am citit despre ele. Se tolăneşte pe el.

– Spune-mi, rosti Vânturache, ai simţit vreodată nevoia de a face o baie rece şi o tură în jurul stadionului?

– Niciodată.

– Ar merita să încerci.

Huruitul se opri brusc.

Se auzea un zăngănit din depărtare, precum cel făcut de două porţi uriaşe care se închid.

Lui Vânturache i se păru că aude voci pierzându-se în depărtare şi un chicotit. Nu era unul deosebit de plăcut, era mai degrabă răutăcios şi nu anunţa nimic bun pentru cineva. Vânturache ştia destul de bine pentru cine.

Încetase să se mai întrebe cum de ajunsese să fie aici, oriunde ar fi fost asta. Forţele răului, probabil că asta era. Cel puţin, nimic deosebit de îngrozitor nu i se întâmpla acum. Probabil că trebuia să mai aştepte un pic.

Bâjbâi nitel în jur până când degetele lui dădură peste ceva ce se dovedi a fi, în urma unei inspecţii la lumina oferită de cea mai apropiată gaură de nod din lemn, o scară de frânghie. Pipăind mai departe în unul dintre captele calei, sau ce o fi fost, ajunse în contact cu un mic tambuchi rotund. Era închis pe dinăuntru.

Se târî înapoi la Eric.

– Există o uşă, şopti el.

– Unde duce?

– Stă pe loc, cred, zise Vânturache.

– Află unde dă, demonule!

– Ar putea fi o idee proastă, spuse Vânturache precaut.

– Dă-i drumul!

Vânturache se târî posomorât la trapă şi apucă zăvorul.

Trapa se deschise scârţâind.

Dedesubt – destul de departe dedesubt – erau pietre de pavaj umede, peste care o adiere de vânt mâna câteva fuioare ale ceţii de dimineaţă. Cu un oftat slab, Vânturache desfăcu scara.

Două minute mai târziu, stăteau în întunericul din ceea ce părea să fie o piaţă mare. Câteva clădiri se zăreau prin ceaţă.

– Unde suntem? întrebă Eric.

– Întreabă-mă să te-ntreb.

– Nu *ştii?*

– Habar n-am.

Eric se uită urât la arhitectura învăluită în ceţuri.

– Slabă şansă să găsim cea mai frumoasă femeie din lume într-o fundătură ca asta, spuse el.

Lui Vânturache îi dădu prin cap să vadă din ce coborâseră. Se uită în sus.

Deasupra lor – mult deasupra lor – şi sprijinit pe patru picioare masive, care coborau spre o uriaşă platformă pe roţi, era, fără îndoială, un uriaş cal din lemn. Mai corect, dosul unui uriaş cal din lemn.

Constructorul ar fi putut pune trapa într-un loc mai demn, dar din motive umoristice ştiute doar de el, se părea că hotărâse să nu o facă.

– Hm, făcu Vânturache.

Cineva tuşi.

Coborî privirea.

Ceţurile care se evaporau acum dezvăluiau un cerc larg de bărbaţi înarmaţi, mulţi dintre ei rânjind şi cu toţii purtând sulițe lungi, produse în masă, lipsite de suflet, dar mai presus de orice *ascuţite.*

– Ah, spuse Vânturache.

Se uită înapoi la trapă. Spunea totul, într-adevăr.

– Singurul lucru pe care nu îl înţeleg, rosti căpitanul gărzii, este: de ce doar doi? Noi aşteptam cam o sută.

Se lăsă pe spate în scăunelul lui, ţinându-şi marele coif cu panaş în poală şi având un zâmbet satisfăcut pe faţă.

– Sincer, ephebienilor! zise el. Ce-am mai râs! Voi credeţi că suntem picaţi din lună! Toată noaptea, numai ciocănituri şi ferăstraie, pe urmă apare în faţa porţilor un cal din lemn al naibii de mare, aşa că eu mă gândesc ce ciudat, un afurisit de cal de lemn uriaş cu aerisiri. Cam la astfel de mici detalii mă uit eu, înţelegi. *Aerisiri.* Aşa că adun toţi băieţii şi ne trezim mai devreme, îl tragem după porţi, după aşteptări, şi apoi şadem în tăcere în jurul lui, aşteptând să vedem ce dă la iveală. *Acum,* îşi apropie el faţa nebărbierită de a lui Vânturache, ai de ales, vezi tu? Locul de sus sau cel de jos, cum vrei. Eu nu trebuie decât să transmit mai departe. Dacă îmi arunci discul, ţi-l arunc şi eu ţie[1].

– Ce loc? spuse Vânturache, ameţit din cauza rafalelor de usturoi.

---

[1] Jocurile cu mingea erau necunoscute pe Lumea Disc în acest moment.

– E vorba de triremele de război, zise sergentul cu voioşie. Trei locuri, înţelegi, unul deasupra celuilalt? *Tri*reme. Eşti legat cu lanţuri de vâsle ani întregi, vezi tu, şi totul depinde dacă eşti pe locul de sus, unde ai aer curat sau pe locul de jos, unde, rânji, nu ai. Aşa că ţine de voi, băieţi. Fiţi cooperanţi şi nu va trebui să vă faceţi griji decât de pescăruşi. *Acum*. De ce doar doi?

Se lăsă iar pe spate.

– Scuză-mă, spuse Eric, suntem cumva în Tsort?

– Doar nu încerci să râzi de mine, nu, băiete? Pentru că există şi ceva ce se cheamă penteră, înţelegi? Nu ţi-ar plăcea aşa ceva *deloc*.

– Oh, mulţumesc, zise Vânturache cu amărăciune. Ai desenat din greşeală o grămadă de cercuri oculte, nu, şi...

– Dom' sergent! Dom' sergent!

Un soldat dădu buzna în camera gărzii. Sergentul ridică privirea.

– Mai e unul, dom' sergent! Chiar în faţa porţilor de data asta!

Sergentul rânji triumfător la Vânturache.

– Oh, asta e, nu? spuse el. Voi eraţi doar avangarda, trimişi să deschideţi porţile sau mai ştiu eu ce. Bun. Ne ducem să ne ocupăm de prietenii voştri de afară şi ne întoarcem imediat. Arătă spre prizonieri. Tu stai aici. Dacă mişcă, fă-le ceva oribil.

Vânturache şi Eric rămaseră singuri cu garda.

– Ştii ce ai făcut, nu, zise Eric. Ne-ai dus înapoi la Războaiele Tsorteene! Mii de ani! Am făcut la şcoală, calul de lemn, totul! Cum frumoasa Elenor a fost răpită de la ephebieni – sau poate era de către

ephebieni – şi a avut loc un asediu pentru a o recupera şi tot aşa. Se opri. Hei, asta înseamnă că o să o întâlnesc pe *ea*. Se opri iar. Uau! făcu el.

Vânturache se uită prin cameră. Nu *arăta* antică, dar nici nu avea cum, pentru că nu era, încă. Oriunde în timp era acum, odată erai acolo sau atunci. Încercă să îşi amintească puţinul pe care îl ştia despre istoria clasică, dar era doar o zăpăceală de bătălii, uriaşi cu un ochi şi femei al căror chip avea puterea de a trimite în luptă mii de corăbii.

– Nu înţelegi? şuieră Eric, cu ochelarii scânteind. Au adus calul înăuntru înainte să apuce soldaţii să se ascundă în el! Ştim ce urmează să se întâmple! Ne-am putea îmbogăţi!

– Cum, mai exact?

– Păi... băiatul ezită. Am putea paria pe cai, cumva.

– Minunată idee, spuse Vânturache.

– Da, şi...

– Tot ce trebuie să facem este să scăpăm, apoi să aflăm dacă au curse de cai aici şi după aceea să ne chinuim să ne aducem aminte numele cailor care au câştigat la curse în Tsort cu mii de ani în urmă.

Începură iar să se uite posomorâţi în podea. Asta era problema la călătoria în timp. Niciodată nu erai pregătit pentru ea. Cam singurul lucru la care putea spera, hotărî Vânturache, era să găsească Fântâna Tinereţii a lui da Quirm şi să reuşească să rămână în viaţă câteva mii de ani, astfel încât să fie pregătit să îşi omoare propriul bunic, ceea ce era singurul aspect care îl atrăgea la călătoria în timp. Întotdeauna considerase că strămoşii lui şi-o meritau.

Ciudat, totuşi. Îşi aducea aminte de faimosul cal de lemn, care fusese folosit pentru a obţine prin înşelăciune intrarea în oraşul fortificat. Nu-şi amintea nimic despre doi cai. Următorul gând care apăru avea ceva inevitabil.

– Scuză-mă, îi spuse el gărzii. Acest, hm, această a doua chestie din lemn din faţa porţilor... bănuiesc că nu e un cal?

– Ei, fireşte, că trebuie să ştiţi asta, nu? zise soldatul. Sunteţi spioni.

– Fac pariu că e mai mult alungită şi ceva mai mică? spuse Vânturache, figura lui fiind o imagine vie a curiozităţii inocente.

– Ba bine că nu. Sunteţi nişte nenorociţi cam fără imaginaţie, nu?

– *Înţeleg.*

Vânturache îşi împreună mâinile în poală.

– Încearcă să scapi, zise garda. Haide, doar încearcă. Încearcă şi vezi tu ce se întâmplă.

– Bănuiesc că tovarăşii tăi o s-o aducă în oraş, continuă Vânturache.

– S-ar putea, acceptă soldatul.

Eric începu să chicotească.

Soldatul începuse să îşi dea seama că din depărtare se auzeau multe strigăte. Cineva încercă să sufle dintr-o goarnă, dar notele se stinseră bolborosind după câteva măsuri.

– Se luptă ceva acolo, din câte se aude, spuse Vânturache. Oamenii îşi câştigă tresele, fac fapte eroice, sunt remarcaţi de ofiţerii superiori, chestii din astea. Şi tu pierzi vremea aici cu noi.

– Nu trebuie să îmi părăsesc postul, zise soldatul.

– Este exact atitudinea potrivită, spuse Vânturache. Lasă-i pe toți ceilalți de afară care se luptă vitejește pentru a-și apăra orașul și femeile de dușman. Stai aici și păzește-ne. Bravo! Probabil că o să îți ridice o statuie în piața orașului, dacă mai rămîne una. „Și-a făcut datoria" o să scrie pe ea.

Soldatul păru să se gândească la asta și, în timp ce o făcea, se auzi un îngrozitor scârțâit de așchii din direcția porții principale.

– Uite, zise el cu disperare, dacă dau o fugă până afară...

– Nu-ți face griji pentru noi, spuse Vânturache pe un ton încurajator. Nici măcar nu suntem înarmați.

– Corect, zise soldatul. Mersi.

Îi aruncă lui Vânturache un zâmbet îngrijorat și se grăbi în direcția zgomotului. Eric se uită la Vânturache cu ceva ce semăna cu admirația.

– A fost chiar uimitor, spuse el.

– O să ajungă departe băiatul ăsta, zise Vânturache. Un strateg militar capabil, dacă mă întrebi pe mine. Haide! Să fugim de aici!

– Unde?

Vânturache oftă. Încercase iar și iar să își explice filosofia de bază, dar oamenii nu pricepeau niciodată mesajul.

– Nu te mai gândi la *unde,* spuse el. Din experiența mea, asta se rezolvă întotdeauna de la sine. Partea importantă este *de aici.*

Căpitanul ridică grijuliu capul peste baricadă și mârâi.

– E doar o cutiuță, sergent, se răsti el. Nici măcar n-ar încăpea în ea unu sau doi oameni.

– Mă iertați, domnule, spuse sergentul, a cărui față era cea a unui om pentru care lumea se schimbase mult în câteva minute scurte. Sunt în ea cel puțin patru, să trăiți. Caporalul Disuse și grupa lui, domnule. I-am trimis s-o deschidă, să trăiți.

– Ești beat, sergent?

– Nu încă, să trăiți, zise sergentul cu sentiment.

– Cutiuțele nu mănâncă oameni, sergent.

– După acea s-a înfuriat, domnule. Vedeți ce a făcut la porți.

Căpitanul trase iar cu ochiul peste lemnele rupte.

– Bănuiesc că a făcut picioare și a mers până acolo, nu? zise el sarcastic.

Sergentul rânji ușurat. Cel puțin păreau să se afle pe aceeași lungime de undă.

– V-ați prins din prima, domnule. Picioare. Sute de porcării din astea micuțe, să trăiți.

Căpitanul se uită urât la el. Sergentul își luă fața împietrită care fusese transmisă din subofițer în subofițer încă de când un protoamfibian i-a spus unui alt protoamfibian de rang inferior să adune un batalion de șopârle și să Cucerească Plaja Aia. Căpitanul avea optsprezece ani și era proaspăt ieșit din academie, unde absolvise cu brio subiecte ca tactica clasică, lirica de despărțire, ode și gramatică militară. Sergentul avea cincizeci și cinci de ani și în locul unei educații își petrecuse cam patruzeci atacând sau fiind atacat de harpii, oameni, ciclopi, furii și lucruri orbile cu picioare. Simțea că i se cerea prea mult.

– Ei, mă duc să-i arunc o privire, sergent...

– ... Nu e un plan bun domnule, dacă îmi permiteți...

– ... Şi după ce îi arunc o privire, sergent, o să fie probleme.

Sergentul salută.

– Aşa e, să trăiți, prezise el.

Căpitanul pufni şi se căţără peste baricadă îndreptându-se către cutia care şedea, tăcută şi nemişcată, în mijlocul distrugerilor pe care le făcuse. Sergentul, între timp, se lăsă să alunece într-o poziţie ghemuită în spatele celui mai solid lemn pe care îl putu găsi şi, cu mare fermitate, îşi trase coiful peste urechi.

Vânturache se furişa pe străzile oraşului, cu Eric mergând pe urmele lui.

– O să o găsim pe Elenor? spuse băiatul.

– Nu, răspunse Vânturache hotărât. Ce o să facem este să găsim altă cale de ieşire. Şi o să ieşim pe ea.

– Nu e drept!

– E cu mii de ani mai mare ca tine! Adică, atracție pentru femeia matură, foarte *bine,* dar n-ar ține.

– Îți ordon să mă duci la ea, se tângui Eric. Piei!

Vânturache se opri atât de brusc, încât Eric dădu peste el.

– Ascultă, spuse el. Suntem în mijlocul celui mai faimos de prostesc război din câte au fost, în orice clipă mii de războinici se vor încleşta într-o luptă mortală, iar tu vrei să mă duc să o găsesc pe femeia asta supraapreciată şi să îi spun „prietenul meu vrea să ştie dacă o să ieşi cu el". Ei, n-o s-o fac.

Vânturache merse cu paşi mari la altă poartă din zidul oraşului; era mai mică decât cea principală, nu era păzită şi avea o uşiţă în ea. Trase zăvoarele.

– Asta n-are legătură cu noi, zise el. Noi nici nu ne-am născut încă, nu suntem destul de mari să ne luptăm, nu e treaba noastră şi nu o să facem nimic să deranjăm cursul istoriei, în regulă?

Deschise uşa, ceea ce scuti întreaga armată ephebiană de multe eforturi. Tocmai erau pe punctul să ciocănească.

Toată ziua răsună zgomotul bătăliei. Aceasta a fost consemnată mai târziu de istorici, care au povestit pe larg despre răpirea femeilor frumoase, strângerea flotelor, construirea animalor din lemn, luptele dintre eroi, dar care nu au pomenit deloc despre rolul jucat de Vânturache, de Eric şi de Bagaj. Ephebienii au observat, totuşi, cu cât entuziasm au alergat soldaţii tsorteeni spre ei... nu atât dornici să se arunce în luptă, cât foarte nerăbdători să scape de altceva.

De asemenea, istoricii nu au notat un alt fapt interesant despre războiul klatchian antic, acela că era încă la un nivel destul de primitiv, doar între soldaţi, şi că nu fusese deschis încă publicului larg. În linii mari, toată lumea ştia că una din tabere avea să învingă, câţiva generali ghinionişti aveau să îşi piardă capetele, mari sume de bani aveau să fie plătite ca tribut învingătorilor, cu toţii aveau să se ducă acasă pentru recoltă şi că femeia aia afurisită avea să se hotărască de partea cui era, uşuratica!

Aşa că viaţa de stradă din Tsort se desfăşura mai mult sau mai puţin normal, cu cetăţenii păşind pe lângă câte un vălmăşag de bărbaţi care se luptau sau încercau să le vândă *kebap*. Câţiva dintre ei, mai întreprinzători, începură să demonteze calul de lemn pentru suveniruri.

Vânturache nu încerca să înţeleagă. Şedea la o cafenea de stradă şi urmărea o bătălie înflăcărată care avea loc printre tarabele din piaţă, aşa încât printre chemările de: „Măsline coapte!“ se auzeau ţipetele răniţilor şi strigăte de: „Atenţie la spate, *vă rog,* trecem cu încăierarea“.

Partea grea era să îi vezi pe soldaţi cerându-şi iertare când dădeau peste clienţi. Partea şi mai grea era să îl faci pe proprietarul cafenelei să accepte o monedă care purta capul cuiva al cărui stră-stră-străbunic nu se născuse încă. Din fericire, Vânturache reuşi să îl convingă pe acesta că viitorul era altă ţară.

– Şi o limonadă pentru băiat, adăugă el.

– Părinţii mei mă lasă să beau vin, zise Eric. Am voie un pahar.

– Cum să n-ai, spuse Vânturache.

Proprietarul curăţă sârguincios blatul mesei, întinzându-i stratul de reziduuri şi de vin vărsat într-un lustru subţire.

– Aţi venit pentru luptă? întrebă el.

– Într-un fel, zise Vânturache rezervat.

– Nu m-aş plimba prea mult în locul vostru, spuse proprietarul. Umblă vorba că un civil le-a dat drumul ephebienilor înăuntru... *nu că am ceva împotriva ephebienilor, sunt nişte oameni minunaţi,* adăugă

el iute când un grup de soldaţi trecu în pas alergător pe lângă el. Un străin, se spune. Sunt oameni care îl caută ca să îi explice. Făcu o mişcare de retezare cu mâna.

Vânturache se holbă la mână ca hipnotizat.

Eric deschise gura. Eric ţipă şi se prinse de fluierul piciorului.

– Au o descriere? zise Vânturache.

– Nu cred.

– Ei, le urez mult noroc, spuse Vânturache, mai vesel.

– Ce-a păţit băiatul?

– Un cârcel.

După ce omul se întoarse în spatele tejghelei, Eric şuieră:

– Nu trebuia să mă loveşti!

– Ai ceva dreptate. A fost un act complet voluntar din partea mea.

O palmă grea se lăsă pe umărul lui Vânturache. Se întoarse şi ridică privirea spre faţa unui centurion ephebian. Un soldat de lângă el zise:

– Ăsta e, dom' sergent. Fac rămăşag pe sarea pe un an.

– Cine ar fi crezut? spuse sergentul. Să mergem, amice, şefu' vrea să schimbe o vorbă cu tine.

Unii vorbesc despre Alexandru şi alţii despre Hercule, despre Hector şi Lisandru, şi alte nume măreţe ca acestea. De fapt, în toată istoria multiversului oamenii au spus lucruri frumoase despre aproape toţi mânuitorii de sabie cu urechi ferfeniţite, cel puţin în

preajma acestora din urmă, pe motiv că aşa e mult mai sigur. Este ciudat cum oamenii respectă întotdeauna felul de comandant care vine cu strategii ca: „Vreau ca cincizeci de mii dintre voi, oamenii mei, să vă năpustiţi asupra duşmanului", pe când comandanţii mai chibzuiţi care spun lucruri ca: „De ce să nu construim un cal de lemn al naibii de mare şi apoi ne furişăm pe poarta din spate, în timp ce ei stau în jurul lui aşteptând să ieşim" sunt consideraţi doar cu o treaptă deasupra proştilor obişnuiţi şi genul de persoană căreia nu i-ai împrumuta bani.

Asta se întâmplă pentru că majoritatea celor din prima categorie de comandant sunt oameni bravi, pe când laşii sunt strategi mult mai buni.

Vânturache fu târât în faţa conducătorilor ephebieni, care ridicaseră un post de comandă în piaţa principală a oraşului, astfel încât să poată supraveghea asaltul asupra citadelei principale, care se înălţa deasupra oraşului pe dealul ei ameţitor de înalt. Nu erau prea aproape, totuşi, pentru că apărătorii aruncau cu bolovani.

Când Vânturache sosi, ei discutau strategie. Consensul părea să fie că, dacă grupuri foarte mari de oameni ar fi fost trimise să atace dealul, atunci ar fi putut supravieţui bolovanilor destul de mulţi pentru a cuceri citadela. În esenţă, aceasta este baza întregii gândiri militare.

Câteva dintre căpeteniile îmbrăcate mai impresionant îşi ridicară privirile când Vânturache şi Eric se apropiară, se uitară la ei într-un fel care sugera că viermii erau mai interesanţi, apoi se întoarseră

la loc. Singura persoană care părea încântată să îi vadă...

... Nu arăta deloc ca un soldat. Avea armură, care era ruginită, avea şi coif, care arăta ca şi cum pana i-ar fi fost folosită pe post de pensulă, dar era slab şi avea aspectul militar al unei nevăstuici. Totuşi, figura lui avea ceva familiar. Lui Vânturache i se păru că era destul de frumoasă.

„Încântat să îi vadă" era doar o descriere comparativă. El fu singurul care le observă existenţa.

Stătea răsturnat într-un scaun şi îi dădea Bagajului să mănânce sendvişuri.

– Oh, salut, zise el posomorât. Voi eraţi.

Era uimitor cât de multe informaţii pot fi înghesuite în două cuvinte. Pentru a obţine acelaşi efect, omul ar fi putut spune: a fost o noapte lungă, trebuie să organizez totul, de la construirea calului de lemn la turele la spălat lenjeria, idioţii ăştia îmi sunt la fel de mult de ajutor ca un ciocan de cauciuc, oricum n-am vrut nici o clipă să fiu aici şi, colac peste pupăză, uite-vă şi pe voi. Salut, voi!

Arătă spre Bagaj, care îşi deschise capacul în aşteptare.

– E al tău? spuse el.

– Într-un fel, răspunse Vânturache rezervat. Nu-mi pot permite să plătesc nimic din ce a făcut, să ştii.

– Ce lucru ciudat, nu? zise soldatul. L-am găsit adunând cincizeci de tsorteeni într-un colţ. De ce crezi că făcea asta?

Vânturache gândi rapid.

– Are această abilitate uimitoare de a şti când oamenii se gândesc să îmi facă rău, spuse el.

Se uită urât la Bagaj, aşa cum te-ai uita la un animal de companie viclean, rău şi, în general, vrednic de dispreț care, după ani întregi în care a muşcat musafirii, se rostogoleşte pe spatele lui râios şi face pe Cățeluşul Drăgălaş pentru a-i impresiona pe portărei.

– Da? zise omul fără prea multă surprindere. Magic, nu?

– Da.

– Ceva în lemn, nu?

– Da.

– Bună treabă că nu am construit afurisitul de cal din el, atunci.

– Da.

– Ai intrat în el prin magie, nu?

– Da.

– Mă gândeam.

Îi aruncă încă un sendviş Bagajului.

– De unde eşti?

Vânturache se hotărî să spună drept.

– Din viitor, zise el.

Nu avu efectul aşteptat. Omul nu făcu decât să dea aprobator din cap.

– Oh, făcu el, apoi spuse, am învins?

– Da.

– Oh! Cred că nu îți aminteşti rezultatele de la nici o cursă de cai? zise omul, fără prea multă speranță.

– Nu.

– Mă gândeam eu că nu. De ce ne-ai deschis poarta?

Lui Vânturache îi trecu prin cap că a spune că fusese întotdeauna un admirator puternic al poziţiei politice ephebiene nu ar fi fost, oricât de ciudat părea, lucrul potrivit. Se decise să încerce iar adevărul. Era o abordare nouă şi merita experimentată.

– Căutam o ieşire, zise el.

– Să fugi.

– Da.

– Bravo! Singurul lucru cu cap, în circumstanţele date.

Îl observă pe Eric, care se holba la ceilalţi căpitani adunaţi în jurul mesei şi cufundaţi în discuţie.

– Tu, băiete, spuse el. Vrei să fii soldat când te faci mare?

– Nu, domnule.

Omul se înseninã un pic.

– Aşa te vreau.

– Îmi doresc să fiu eunuc, domnule, adăugă Eric.

Capul lui Vânturache se întoarse de parcă ar fi fost tras de o mână invizibilă.

– De ce? zise el, iar apoi veni cu răspunsul evident în acelaşi timp cu Eric: pentru că lucrezi toată ziua într-un harem, intonară amândoi încetişor.

Căpitanul tuşi.

– Nu eşti învăţătorul acestui băiat, nu? spuse el.

– Nu.

– Crezi că i-a explicat cineva...

– Nu.

– Poate că ar fi o idee bună să îl pun pe unul dintre centurioni să stea de vorbă cu el? Ai fi uimit ce înțelegere a limbii au băieții ăştia.

– I-ar face un mare bine, cred, zise Vânturache.

Soldatul îşi luă coiful, oftă, îi făcu un semn din cap sergentului şi îşi netezi cutele mantiei. Era o mantie jegoasă.

– Cred că ar trebui să vă muştruluiesc sau cam aşa, zise el.

– Pentru ce?

– Că ați stricat războiul, se pare.

– *Am stricat războiul?*

Soldatul oftă.

– Haide. Să facem o plimbare. Sergent... tu şi doi băieți, te rog.

O piatră veni şuierând dinspre fortul aflat mult deasupra lor şi se făcu praf.

– Pot să reziste săptămâni întregi acolo, spuse soldatul mohorât, în timp ce se depărtau cu Bagajul păşind răbdător în urma lor. Eu sunt Lavaeolus. Tu cine eşti?

– E demonul meu, zise Eric.

Lavaeolus ridică o sprânceană, ceea ce era cel mai aproape de exprimarea surprizei la el.

– Da? Mare e grădina. E bun să meargă în diferite locuri?

– E mai mult de felul care iese din ele, spuse Eric.

– Bun, făcu Lavaeolus.

Se opri lângă o clădire şi merse nițel înainte şi înapoi, cu mâinile în buzunare, bătând în dale cu vârful sandalei.

– Aici, cred, sergent, zise el după o vreme.

– Imediat, să trăiți.

– Uită-te la ăştia, spuse Lavaeolus, în timp ce sergentul şi oamenii lui începeau să îndepărteze pietrele. Ăia din jurul mesei. Sunt băieți viteji, recunosc, dar uită-te la ei. Prea ocupați să pozeze pentru statui triumfătoare şi să se asigure că istoricii le scriu numele corect. De ani întregi asediem locul ăsta. Mai mulți *militari,* au zis ei. Ştii, chiar le-a plăcut. Adică, la final, cui îi pasă? Să trecem peste asta şi să mergem acasă, zic eu.

– Am găsit, domnule, spuse sergentul.

– Bun. Lavaeolus nu se întoarse. În *regulă.* Îşi frecă palmele. Să rezolvăm asta şi apoi putem să mergem să ne culcăm devreme. Vrei să mă însoțeşti? Animalul tău de companie ar putea fi folositor.

– Ce o să facem? întrebă Vânturache, suspicios.

– O să ne întâlnim cu nişte oameni.

– E periculos?

Un bolovan trecu prin acoperişul unei clădiri din apropiere.

– Nu, nu chiar, zise Lavaeolus. În comparație cu a sta aici, adică. Şi dacă restul încearcă să ia cu asalt locul, ştii, într-un fel militar cum se cuvine...

Gaura ducea într-un tunel. Tunelul, după ce se răsucea nițel, ajungea la o scară. Lavaeolus se plimbă în lungul ei, lovind din când în când cu piciorul bucățele de tencuială căzută de parcă ar fi avut pică pe ele.

– Hm, făcu Vânturache, unde duce?

– Oh, e doar un pasaj secret către centrul citadelei.

– Ştii, mă gândeam că va fi vorba de aşa ceva, spuse Vânturache. Am un instinct pentru asta, să ştii. Bănuiesc că toţi tsorteenii de vârf vor fi acolo sus, nu?

– Sper că da, zise Lavaeolus, călcând apăsat pe trepte.

– Cu multe gărzi?

– Cu zecile, îmi închipui.

– Şi bine antrenate?

Lavaeolus dădu aprobator din cap.

– Cele mai bune.

– Şi noi mergem acolo, spuse Vânturache, hotărât să exploreze întreaga oroare a planului la fel cum ai sonda locul unui dinte putred.

– Aşa este.

– Toţi şase.

– Şi cutia ta, fireşte.

– Oh, da, zise Vânturache strâmbându-se în întuneric.

Sergentul îl bătu uşurel pe umăr şi se aplecă în faţă.

– Nu vă faceţi griji în privinţa căpitanului, domnule, spuse el. Are cel mai bun creier militar de pe continent.

– De unde ştii? L-a *văzut* cineva vreodată?

– Ştiţi, domnule, uitaţi cum stă treaba, îi place să rezolve totul fără să fie nimeni rănit, domnule, mai ales el. De aceea visează lucruri cum a fost calul, domnule. Şi mituieşte oameni, şi altele. Noaptea trecută ne-am îmbrăcat în civil, am intrat şi ne-am îmbătat într-o cârciumă cu unul dintre oamenii de serviciu de la palat, vedeţi dumneavoastră, şi am aflat despre acest tunel.

– Da, dar pasage secrete! zise Vânturache. O să fie gărzi şi altele la capătul celălalt!

– Nu, domnule. Îl folosesc să ţină lucrurile de curăţat, domnule.

Se auzi un zăngănit în întunericul din faţa lor. Lavaeolus se împiedicase de un mop.

– Sergent?

– Domnule?

– Eşti bun să deschizi uşa?

Eric îl trăgea pe Vânturache de robă.

– Ce? făcu acesta din urmă, iritat.

– Ştii cine e Lavaeolus, nu? şopti Eric.

– Păi...

– E *Lavaeolus!*

– Fugi de-aici!?

– Nu ştii Clasicii?

– Asta e una dintre cursele alea de cai de care trebuia să ne aducem aminte, nu?

Eric îşi dădu ochii peste cap.

– Lavaeolus a fost responsabil pentru căderea cetăţii Tsort, pentru că era foarte şiret, spuse el. Şi apoi i-a luat zece ani să ajungă acasă şi a avut tot felul de aventuri cu femei ademenitoare, sirene şi vrăjitoare senzuale.

– Păi, pot să înţeleg de ce l-ai studiat atât. Zece ani, ha? Unde locuia?

– Cam la două sute de mile depărtare, răspunse Eric cu sinceritate.

– Se tot pierdea, nu?

– Şi când a ajuns acasă s-a luptat cu peţitorii soţiei lui şi tot restul, şi dragul lui câine bătrân l-a recunoscut şi a murit.

– Oh, vai!

– Faptul că i-a purtat papucii în gură timp de cincisprezece ani l-a omorât.

– Ce păcat!

– Şi ştii ce, demonule? Toate acestea *nu s-au întâmplat încă.* L-am putea scuti de toate problemele!

Vânturache se gândi la asta.

– Am putea să-i spunem să-şi ia un navigator mai bun, pentru început, spuse el.

Se auzi un scârţâit. Soldaţii deschiseseră uşa.

– Toată lumea, în formaţie, sau cum naiba o fi comanda, zise Lavaeolus. Cutia magică în frunte, vă rog! Nu omorâm pe nimeni, decât dacă este neapărat nevoie. Încercaţi să nu stricaţi nimic. Bun. Înainte!

Uşa dădea într-un coridor mărginit de coloane. Din depărtare se auzea un murmur de voci.

Trupa se furişă către sunet până când ajunse la o draperie grea. Lavaeolus inspiră adânc, o trase într-o parte, păşi în faţă şi se lansă într-un discurs pregătit dinainte.

– Acum, vreau să fiu înţeles *foarte* bine, spuse el. Nu vreau să apară nici un fel de neplăceri sau strigăte după gărzi şi aşa mai departe. Nici măcar un strigăt. Noi doar o să o luăm pe tânăra domniţă şi mergem acasă, adică unde oricine are ceva în cap ar trebui să fie. Altfel, chiar voi fi nevoit să trec pe toată lumea prin sabie şi nu-mi place deloc să tratez aşa lucrurile.

Publicul acestei declarații nu păru să fie impresionat. Aceasta din cauză că era format dintr-un copilaş pe oliță.

Lavaeolus schimbă viteza mentală şi continuă mieros:

– Pe de altă parte, dacă nu îmi spui unde e toată lumea, o să îi cer sergentului aici de față să te plesnească rău de tot.

Copilul îşi scoase degetul din gură.

– Mami e în vizită la Cassie, spuse el. Tu eşti domnul Beekle?

– Nu cred, zise Lavaeolus.

– Domnul Beekle e un prost.

Copilul îşi retrase degetul şi, cu aerul cuiva care încheie o cercetare amănunțită, adăugă:

– Domnul Beekle e caca.

– Sergent?

– Domnule?

– Păzeşte acest copil.

– Da, să trăiți. Caporal?

– Dom' sergent?

– Ai grijă de copil.

– Da, dom' sergent. Soldat Archeios?

– Da, dom' caporal, spuse soldatul cu glasul întunecat de previziunea a ce urma.

– Vezi la bebe.

Soldatul Archeios se uită în jur. Mai rămăseseră doar Vânturache şi Eric şi, deşi era adevărat că un civil era în toate privințele cel mai de jos rang posibil din câte existau, venind undeva după măgarul regimentului, expre-

siile de pe fețele lor sugerau că nu aveau de gând să primească ordine.

Lavaeolus traversă încăperea şi ascultă la cealaltă draperie.

– Am putea să îi spunem tot felul de lucruri despre viitorul lui, şuieră Eric. A avut – adică, *va* avea – parte de tot felul de lucruri. Naufragii şi magie, iar tot echipajul lui s-a transformat în animale şi alte chestii din astea.

– Da. I-am putea spune: „Mergi pe jos acasă", zise Vânturache.

Draperia se trase într-o parte cu un foşnet.

Era o femeie acolo – durdulie, arătând bine într-un fel uşor trecut, purtând o rochie neagră şi începuturile unei mustăți. Mai mulți copii de diferite mărimi încercau să se ascundă după ea. Vânturache numără cel puțin şapte.

– Cine e? întrebă Eric.

– Ahm, făcu Vânturache. Aş crede că e Elenor din Tsort.

– Nu fi prost, şopti Eric. Arată ca mama. Elenor era mai tânără şi era numai...

Vocea i se stinse şi făcu nişte semne unduitoare din mână, indicând forma unei femei care, probabil, nu ar fi fost capabilă să îşi păstreze echilibrul.

Vânturache încercă să evite privirea sergentului.

– Da, spuse el roşind nițel. Păi, vezi tu. Hm. Ai mare dreptate, dar ei, a fost un asediu lung, nu, ba una, ba alta.

– Nu înțeleg ce legătură are, zise Eric aspru. Clasicii n-au spus nimic despre copii. Au spus că şi-a

petrecut tot timpul rătăcind prin turnuri şi plângându-şi dragostea pierdută.

– Ei, da, cred că a jelit *niţel,* rosti Vânturache. Doar că, ştii, plângi şi tu până la un punct şi în turnurile alea trebuie să fi fost cam răcoare.

– Poţi să mori, rătăcind aşa, dădu sergentul aprobator din cap.

Lavaeolus o privi gânditor pe femeie. Apoi făcu o plecăciune.

– Bănuiesc că ştiţi de ce ne aflăm aici, doamna mea? spuse el.

– Dacă te atingi de vreunul dintre copii, ţip, zise Elenor sec.

Încă o dată, Lavaeolus demonstră că pe lângă abilităţile lui de gherilă avea şi împotrivirea de a irosi un discurs gata pregătit.

– Dulce fecioară, începu el. Prin multe pericole am trecut pentru a te salva şi a te duce înapoi la cei... Glasul îi şovăi... Dragi. Hm. Totul a mers îngrozitor de prost, nu?

– N-am ce-i face. Asediul părea să ţină atât de mult şi regele Mausoleum a fost foarte drăguţ, iar mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult în Ephebe, oricum...

– Unde sunt ceilalţi acum? Tsorteeni, adică. În afară de tine.

– Sunt cu toţii afară pe creneluri, aruncând bolovani, dacă vrei să ştii.

Lavaeolus îşi ridică braţele în semn de disperare.

– Nu puteai şi tu, ştii, să ne strecori un bileţel? Sau să ne inviţi la unul dintre botezuri?

– Cu toţii păreaţi să vă simţiţi atât de bine, spuse ea.

Lavaeolus se întoarse şi ridică din umeri posomorât.

– În regulă, zise el. Bine. QED. Nici o problemă. Voiam să plec de acasă şi să îmi petrec zece ani stând într-o mlaştină împreună cu o grămadă de cretini cu capul tare. Nu că aş fi avut ceva important de făcut acasă, doar un mic regat de condus, cam aşa ceva. Sunt sigur că nu ştiu cum o să îi anunţ pe ceilalţi, spuse el cu amărăciune, se distrau aşa de bine. Probabil că o să dea un banchet al naibii de mare, o să râdă pe seama asta şi o să se îmbete, ar fi în stilul lor.

Se uită la Vânturache şi la Eric.

– Mai bine mi-ați spune ce urmează, zise el. Sunt sigur că ştiți.

– Hm, făcu Vânturache.

– Oraşul arde, spuse Eric. Mai ales turnurile ale căror acoperişuri se pierd în nori. N-am apucat să le văd, adăugă el îmbufnat.

– Cine a făcut asta? Ai lor sau ai noştri? zise Lavaeolus.

– Ai tăi, cred, spuse Eric.

Lavaeolus oftă.

– Pare în stilul lor, zise el. Se întoarse spre Elenor. Ai noştri – adică, ai mei – o să ardă oraşul, rosti el. Pare foarte eroic. Este exact lucrul pe care îl urmăresc. S-ar putea să fie o idee bună să vii cu noi. Ia copiii! O să fie ca o excursie cu toată familia, de ce nu?

Eric trase spre gura lui urechea lui Vânturache.

– E o glumă, nu? spuse el. Nu e cu adevărat dulcea Elenor, doar îmi joci o farsă?

– Aşa se întâmplă cu persoanele astea cu sângele fierbinte, zise Vânturache. La treizeci şi cinci de ani clar se duc pe copcă.

– Pastele sunt de vină, spuse sergentul.

– Dar am citit că era cea mai frumoasă...

– Ah, bine, făcu sergentul. Dacă ai de gând să *citeşti*...

– Chestia e, zise repede Vânturache, ceea ce se numeşte necesitate dramatică. Nimeni nu o să mai fie interesat să poarte un război pentru o doamnă destul de plăcută, moderat de atractivă într-o lumină bună. Nu?

Eric aproape că plângea.

– Dar spuneau că doar chipul ei a avut puterea de a trimite în luptă mii de corăbii...

– Asta se numeşte metaforă, spuse Vânturache.

– Minciună, explică sergentul cu blândeţe.

– Oricum, n-ar trebui să crezi tot ce citeşti în Clasici, adăugă Vânturache. Niciodată nu-şi verifică datele. Nu vor decât să vândă legende.

Între timp, Lavaeclus era adâncit într-o discuţie cu Elenor.

– Bine, bine, zise el. Stai aici dacă vrei. Ce-mi pasă mie? Haideţi, cu toţii. Mergem. Ce faci, soldat Archeios?

– Sunt un cal, să trăiţi, explică soldatul.

– E domnul Caca, spuse copilul, care purta coiful soldatului Archeios.

– Ei, atunci când termini să mai fii cal, găseşte-ne o lampă cu ulei. M-am lovit zdravăn la genunchi în tunelul ăla.

Flăcările se dezlănţuiau peste Tsort. Toată partea de cer dinspre Miez era roşie.

Vânturache şi Eric priveau de pe o piatră de lângă plajă.

– Nu sunt turnuri ale căror acoperişuri se pierd în nori, oricum, zise Eric după o vreme. Le văd acoperişurile.

– Cred că au vrut să spună turnuri ale căror acoperişuri sunt sprijinite de nori, se aventură Vânturache când un altul se prăbuşi, încins la roşu, în ruinele oraşului. Şi aici au greşit.

Priviră în tăcere încă ceva timp, iar apoi Eric rosti:

– Ciudat. Cum te-ai împiedicat tu de Bagaj şi ai scăpat lampa şi tot restul.

– Da, spuse Vânturache scurt.

– Te face să te gândeşti că întotdeauna istoria o să găsească o cale să se manifeste.

– Da.

– Bun, totuşi, felul în care Bagajul tău i-a salvat pe toţi.

– Da.

– A fost amuzant să-i vezi pe toţi copiii călărind pe spatele lui.

– Da.

– Toată lumea pare destul de mulţumită.

Armatele duşmane erau, oricum. Nimeni nu se obosea să-i întrebe pe civili, ale căror păreri despre război nu erau niciodată demne de încredere. Printre soldaţi, cel puţin printre cei de un anumit rang, se împărţeau multe bătăi pe spate şi se spuneau anecdote, se schimbau jovial scuturi şi exista un consens că, punând la un loc focurile, asediile, flotele, caii de lemn şi toate cele, fusese un război pe cinste. Cântecele răsunau peste marea neagră ca vinul.

– Ascultă-i, spuse Lavaeolus ieşind din întunericul din jurul navelor ephebiene. O să urmeze cincisprezece refrene din *Balul lui Philodelphus,* ascultați la mine. O grămadă de idioți care îşi țin creierii în suspensoare.

Se aşează pe piatră.

– Nenoriciții, rosti el cu sentiment.

– Crezi că Elenor va putea să-i explice totul prietenului ei? întrebă Eric.

– Îmi închipui că da, zise Lavaeolus. De obicei pot.

– Chiar s-a măritat. Şi are mulți copii, spuse Eric.

Lavaeolus ridică din umeri.

– O pasiune sălbatică de moment, zise el.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Vânturache.

– Hei, tu, demonule! rosti Lavaeolus. Dacă se poate, vreau să vorbesc ceva între patru ochi cu tine.

Îl conduse pe Vânturache spre bărci, păşind greoi pe nisipul umed, ca şi cum ar fi avut multe pe cap.

– În noaptea asta plec acasă, cu mareea, spuse el. Nu are rost să mai rămân pe aici dacă războiul s-a sfârşit.

– Bună idee.

– Dacă e ceva ce nu îmi place, călătoriile pe mare sunt, zise Lavaeolus. Dădu un şut celei mai apropiate bărci. E din cauza tuturor idioților care umblă de colo-colo şi strigă, ştii? Trage asta, coboară aia, volta ailaltă. Şi mai am şi rău de mare.

– La mine e de înălțime, spuse Vânturache compătimitor.

Lavaeolus lovi iar barca, luptându-se în mod evident cu o complicată problemă emoțională.

– Chestia *e,* zise el nefericit, nu ştii din întâmplare dacă ajung acasă cu bine, nu?

– Ce?

– Sunt doar câteva sute de mile, n-ar trebui să dureze prea mult, nu? spuse Lavaeolus radiind nelinişte ca un far.

– Oh!

Vânturache se uită la faţa omului. „Zece ani, se gândi el. Şi tot felul de chestii ciudate cu cumlezice înaripate şi monştri marini. Pe de altă parte, la ce l-ar fi ajutat să ştie?“

– O să ajungi acasă cu bine, zise el. Eşti cunoscut pentru asta, de fapt. Sunt legende întregi despre cum te duci acasă.

– Pfiu!

Lavaeolus se sprijini de o carenă, îşi scoase coiful şi se şterse pe frunte.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, crede-mă. Îmi era teamă că zeii mi-ar putea purta pică.

Vânturache tăcu.

– Se cam supără dacă umbli cu idei cum ar fi caii de lemn şi tunelele, spuse Lavaeolus. Sunt tradiţionalişti, să ştii. Preferă ca oamenii doar să se spintece între ei. Am crezut, vezi tu, că, dacă le-aş putea arăta oamenilor cum să obţină mai uşor ce vor, ar înceta să mai fie atât de al naibii de proşti.

De mai departe de pe linia malului, venea sunetul vocilor bărbăteşti ridicate în cântec:

– ... Fecioare vestale, / Au coborât din Heliodeliphildelphiboschromenos / Şi când balul s-a-ncheiat, / Erau...

– Nu merge niciodată, zise Vânturache.

– Trebuie să merite încercat, totuşi. Nu?

– Oh, da!

Lavaeolus îl bătu pe spate.

– Capul sus, spuse el. Nu poate decât să fie mai bine.

Intrară în valurile mari şi întunecate, unde corabia lui Lavaeolus era ancorată, iar Vânturache îl urmări cu privirea cum înotă şi urcă la bord. După o vreme, vâslele fură aşezate sau lăsate la apă, sau cum se numeşte când sunt scoase prin găurile din laterale şi corabia ieşi încetişor în golf.

Câteva glasuri plutiră peste spuma valurilor.

– Îndreaptă vârful ascuţit încolo, sergent.

– Da, da, căpitane!

– Şi nu *striga*. Ţi-am spus eu să strigi? De ce trebuie să strigaţi toţi? Acum mă duc jos să mă întind.

Vânturache se întoarse obosit pe plajă.

– Problema e, spuse el, că lucrurile nu devin *niciodată* mai bune, doar rămân la fel, numai că mai mult. Dar o să aibă destule pentru care să îşi facă griji.

În spatele lui, Eric îşi suflă nasul.

– Ăsta a fost cel mai trist lucru din câte am auzit, zise el.

De mai departe de pe plajă, armatele ephebiană şi tsorteană cântau încă din toate puterile în jurul focurilor lor de tabără sărbătoreşti.

– ... Harpia satului acolo era...

– Haide, spuse Vânturache, să mergem acasă.

– Ştii ce e ciudat la numele lui? zise Eric în timp ce mergeau agale pe nisip.

– Nu. Cum adică?

– Lavaeolus înseamnă „Vânturătorul de vânt".

Vânturache se uită la el.

– E strămoşul meu? spuse el.

– Cine ştie? rosti Eric.

– Oh! Mamă! Vânturache se gândi la asta. Ei, mi-aş dori să-i fi zis să evite să se însoare. Sau să viziteze Ank-Morpork.

– Probabil că nici nu e construit...

Vânturache încercă să pocnească din degete.

De data aceasta, merse.

Astfgl se lăsă pe spate. Se întrebă *ce* se întâmplase cu Lavaeolus.

Zeii şi demonii, fiind creaturi din afara timpului, nu se mişcă în el ca bulele de aer într-un pârâu. Totul se întâmplă în acelaşi moment pentru ei. Asta ar trebui să însemne că ei ştiu tot ce se întâmplă pentru că, într-un fel, deja s-a întâmplat. Motivul pentru care nu o fac este că realitatea e un loc mare în care se petrec multe lucruri şi a ţine socoteala tuturor este ca a încerca să foloseşti un video recorder foarte mare fără buton de pauză sau contor pentru bandă. De obicei, e mai simplu să aştepţi şi să vezi.

Într-o zi, va trebui să se ducă să se uite.

Aici şi acum, în măsura în care aceste cuvintele pot fi folosite pentru o zonă din afara spaţiului şi a timpului, lucrurile nu se desfăşurau bine. Eric părea niţel mai agreabil, ceea ce nu era acceptabil. De asemenea, părea să fi schimbat cursul istoriei, deşi este

imposibil, de vreme ce singurul lucru pe care îl poți face cursului istoriei este să îl înlesnești.

Era nevoie de ceva culminant. De ceva care să distrugă cu adevărat sufletul.

Regele demonilor își dădu seama că își răsucea mustățile.

Problema cu pocnitul din degete este că niciodată nu știi la ce o să ducă...

Totul în jurul lui Vânturache era negru. Nu era doar o absență a culorii. Era o beznă care nega sec orice posibilitate ca orice culoare să fi existat vreodată.

Nu atingea nimic cu picioarele și părea să plutească. Mai lipsea ceva. Nu putea să își dea seama exact ce.

– Ești aici, Eric? se aventură el.

– Da. Tu ești aici, demonule? rosti o voce clară de lângă el.

– Da... aaa.

– Unde suntem? Cădem?

– Nu cred, zise Vânturache, vorbind din experiență. Nu vâjâie vântul. Când cazi, vântul vâjâie pe lângă tine. De asemenea, viața îți trece prin fața ochilor, iar eu încă nu am văzut nimic din ce cunosc.

– Vânturache?

– Da?

– Când deschid gura, nu iese nici un sunet.

– Nu fi... Vânturache șovăi.

Nici el nu scotea nici un sunet. Știa ce spunea, doar că nu ajungea în lumea exterioară. Însă îl putea auzi

pe Eric. Poate că vorbele doar renunțaseră la urechile lui şi se duceau direct la creier.

– Probabil e un fel de vrajă sau aşa ceva, zise el. Nu e aer. De aceea nu e sunet. Toate bucățelele de aer se lovesc într-un fel între ele, ca bilele. Aşa ai parte de sunet, să ştii.

– Da? Măiculiță!

– Aşa că suntem înconjurați de absolut nimic, spuse Vânturache. Nimic total. Ezită. Există un cuvânt pentru asta. Este ce îți rămâne când nu mai e nimic şi totul a fost folosit.

– Da. Cred că se numeşte notă de plată, zise Eric.

Vânturache se gândi nițel la asta. Părea destul de corect.

– În regulă, spuse el. Nota de plată. Acolo suntem. Plutim într-o notă de plată absolută. O notă de plată totală, completă, solidă.

Astfgl înnebunea acum. Avea vrăji care puteau găsi pe oricine oriunde, oricând, iar ei nu erau *nicăieri*. Într-o clipă se uita la ei pe plajă, în următoarea... nimic.

Asta însemna că mai rămâneau doar două locuri.

De fericire, îl alese mai întâi pe cel greşit.

– Măcar nişte stele dacă ar fi, zise Eric.

– E ceva foarte ciudat aici, spuse Vânturache. Adică, ți-e frig?

– Nu.

– Bine, ți-e cald?

– Nu. Nu simt mai nimic, zău.

– Nici fierbinte, nici rece, nici lumină, nici căldură, nici aer, zise Vânturache. Doar nota de plată. De când suntem aici?

– Nu ştiu. Parcă ar fi trecut secole, dar...

– Aha. Nu sunt sigur că există măcar timp. Nu ce ai numi timp adevărat. Doar felul de timp pe care îl fac oamenii în timp ce merg înainte.

– *Păi, nu mă aşteptam să mai văd pe cineva pe aici,* spuse o voce în urechea lui Vânturache.

Era un glas uşor exasperat, un glas făcut pentru a se plânge, dar, cel puţin, în el nu era nici o urmă de ameninţare. Vânturache se lăsă să plutească şi să se întoarcă.

Un bărbat micuţ, cu faţă ca de şobolan, şedea cu picioarele încrucişate privindu-l cu uşoară suspiciune. Avea un creion după ureche.

– Ah! Salut, făcu Vânturache. Şi unde *suntem* aici, mai exact?

– Nicăieri. Asta era ideea, nu?

– Nicăieri-nicăieri?

– Nu încă.

– În regulă, zise Eric. Când o să fie undeva?

– Greu de spus, zise micuţul. Uitându-mă la voi doi şi punând lucrurile cap la cap, vitezele metabolice şi toate cele, aş spune că acest loc trebuie să devină undeva în, hm, mai mult sau mai puţin, cam cinci mii de secunde. Începu să desfacă un pachet pe care îl ţinea în poală. Vreţi un sendviş cât aşteptăm?

– Ce? Dacă vreau...

În acest moment stomacul lui Vânturache, conştient că, dacă era lăsat creierul la conducere, el era

în pericol să piardă inițiativa, interveni şi îl făcu pe Vânturache să spună:

– De care?

– Habar n-am. De care ai vrea să fie?

– Scuze?

– Nu te prosti. Spune doar de care vrei să fie.

– Oh? Vânturache se zgâi la el. Păi, dacă ai ou şi nişte creson...

– Să fie ou şi creson, cum ar veni, zise micuțul.

Băgă mâna în pachet şi îi oferi un triunghi alb lui Vânturache.

– Mamă! făcu Vânturache. Ce coincidență!

– Ar trebui să înceapă în orice clipă, zise micuțul. Acolo – nu că ar avea direcțiile stabilite încă, firește, nu ei.

– Nu văd decât beznă, spuse Eric.

– Nu, nu vezi, zise micuțul triumfător. Nu vezi decât ce există înainte ca bezna să se instaleze, cumva. Se uită urât la bezna-care-nu-era-încă. *Haide,* spuse el. Ce mai aşteptăm, ce-e mai aşteptăm?

– Ce aşteptăm? zise Vânturache.

– Totul.

– Tot ce? spuse Vânturache.

– Totul. Nu tot ce. Totul, cum ar fi.

Astfgl trase cu ochiul pe după norii de gaze învârtejiți. Cel puțin era unde trebuia. Toată chestia cu sfârşitul universului era că nu puteai să treci pe lângă el din greşeală.

Ultimii tăciuni rămaşi se stinseră. Timpul şi spațiul se ciocniră în tăcere şi se prăbuşiră.

Astfgl tuşi. Poţi să te simţi tare singur când eşti la douăzeci de milioane de ani-lumină de casă.

– E cineva aici? spuse el.

– DA.

Vocea era chiar lângă urechea lui. Chiar şi regii demonilor se pot înfiora.

– În afară de tine, adică, zise el. Ai văzut pe cineva?

– DA.

– Pe cine?

– PE TOŢI.

Astfgl suspină.

– Adică pe cineva *de curând.*

– A FOST FOARTE MULTĂ LINIŞTE, spuse Moarte.

– La naiba!

– AŞTEPTAI PE ALTCINEVA?

– Credeam că aici ar putea fi cineva numit Vânturache, dar... începu Astfgl.

Orbitele lui Moarte scăpărară roşu.

– VRĂJITORUL? făcu el.

– Nu, e dem... Astfgl se opri.

Pentru ceea ce ar fi fost câteva secunde, dacă timpul ar mai fi existat, pluti într-o stare de bănuială îngrozitoare.

– Un *om?* mârâi el.

– E O UTILIZARE CAM LARGĂ A TERMENULUI, DAR, ÎN LINII MARI, AI DREPTATE.

– Ei, să fiu al naibii! zise Astfgl.

– CRED CĂ DEJA EŞTI.

Regele demonilor întinse o mână tremurătoare. Furia crescândă îi copleşea simţul esteticului; mănuşile lui roşii de mătase se sfâşiară când ghearele ieşiră.

Iar apoi, deoarece nu este niciodată o idee bună să deranjezi pe oricine are o coasă, Astfgl spuse:

– Scuze de deranj, şi dispăru.

Doar când consideră că ieşise din raza auzului extrem de ascuţit al lui Moarte, îşi urlă furia.

Neantul îşi desfăşură lungimea interminabilă prin spaţiile răcoroase de la capătul timpului.

Moarte aşteptă. După o vreme, degetele lui scheletice începură să bată darabana pe mânerul coasei.

Bezna clipocea în jurul lui. Nu mai exista nici măcar infinit.

Încercă să fluiere printre dinţi câteva frânturi de cântece nepopulare, dar sunetul era, pur şi simplu, tras în neant.

Întotdeauna se terminase. Toate nisipurile se scurseseră. Marea cursă între entropie şi energie se încheiase, iar favoritul fusese învingător până la urmă.

Poate că ar fi trebuit să îşi ascută coasa iar?

Nu.

Nu prea avea rost, zău.

Vălătuci uriaşi de nimic se întindeau în ceea ce s-ar fi numit depărtare, dacă ar fi existat un cadru de referinţă spaţiu-timp pentru a mai da vreun sens logic vorbelor ca „distanţă".

Se părea că nu mai erau prea multe de *făcut*.

„POATE CĂ ESTE VREMEA SĂ ÎNCHEI ZIUA", gândi el.

Moarte se întoarse să plece, dar tocmai când o făcu, auzi zgomote foarte slabe. Erau pentru sunet ceea ce este fotonul pentru lumină, atât de slabe şi de firave, încât ar fi rămas complet neauzite în vacarmul unui univers în plină funcţionare.

Era o bucăţică minusculă de materie, intrând cu o pocnitură în existenţă.

Moarte merse cu paşi mari la locul de sosire şi privi cu atenţie.

Era o agrafă de hârtie[1].

Ei, era un început.

Se auzi o altă pocnitură, care lăsă un mic nasture alb de cămaşă învârtindu-se în vid.

Moarte se relaxă nitel. Firește, avea să dureze ceva. Avea să fie un interludiu înainte ca toate acestea să devină destul de complicate pentru a produce nori de gaze, galaxii, planete şi continente, ca să nu

---

[1] Mulţi oameni cred că trebuie să fi fost o moleculă de hidrogen, dar aceasta este împotriva faptelor observate. Oricine a găsit o bucăţică de coajă de ou până atunci necunoscută blocând un biet sertar de bucătărie ştie că materia primară se scurge încontinuu în univers în forme destul de dezvoltate, prinzând existenţă în mod normal în scrumiere, vaze şi torpedouri. Îşi alege forma pentru a îndepărta bănuiala şi manifestările obişnuite sunt agrafe de hârtie, bolduri de la o cămaşă împachetată, cheiţe pentru radiatoarele de încălzire centrală, bile, bucăţele de creion, piese misterioase ale dispozitivelor de tocat mirodenii şi albumele vechi ale lui Kate Bush. De ce face materia acest lucru este neclar, dar este evident că materia are Planuri.
De asemenea, este evident că uneori creatorii preferă metoda Big Bang-ului pentru construcţia universului şi că, alteori, folosesc metodele mai blânde ale Creaţiei Continue. Aceasta respectă studiile cosmoterapeuţilor care au dezvăluit că violenţa Big Bang-ului îi poate crea probleme psihologice serioase unui univers atunci când acesta se face mai mare·

mai vorbim de chestiile minuscule în formă de tirbuşon care se zvârcolesc prin băltoace noroioase şi se întreabă dacă evoluţia merită bătaia de cap de a-ţi lăsa să crească aripioare, picioare şi altele. Dar indica începutul unei tendinţe de neoprit.

Tot ce avea de făcut era să fie răbdător şi era bun la asta. Curând, aveau să existe fiinţe vii, dezvoltându-se nebuneşte, fugind şi râzând în lumina noului soare. Obosind. Îmbătrânind.

Moarte se lăsă pe spate. Putea aştepta.

Când vor avea nevoie de el, va fi acolo.

Universul prinse viaţă.

Orice cosmolog recreat îţi va spune că toate chestiile interesante s-au petrecut în primele două minute, când neantul s-a adunat să formeze spaţiul şi timpul, şi când au apărut o grămadă de găuri negre foarte mici şi tot aşa. După aceea, spun ei, a devenit doar o problemă de, bine, materie. Practic, se terminase totul, în afară de radiaţia în microunde.

Văzut de aproape, totuşi, prezenta o anumită atracţie stridentă.

Micuţul îşi trase nasul.

– Prea ţipător, zise el. Nu ai nevoie de atâta zgomot. La fel de bine ar fi mers un Mare Şuierat sau niţică muzică.

– Ar fi mers?

– Da, şi nu a arătat prea bine cam pe la cota de două picosecunde. În mod clar, a fost un caz de chituire proastă. Dar aşa se întâmplă în zilele noastre. Nu mai există măiestrie. Când eram băiat, îţi lua *zile*

întregi să faci un univers. Puteai să te mândreşti cu asta. Acum îl montează la repezeală, hop înapoi în camion şi pa şi la revedere. Şi, ştii ce?

– Nu? îngăimă Vânturache.

– Şutesc lucruri de pe şantier. Găsesc pe cineva din apropiere care vrea să îşi extindă nițel universul şi, într-o clipă, face rost de o grămadă de firmament şi îl înregistrează ca extensie pe undeva.

Vânturache se holbă la el.

– Cine *eşti* tu?

Bărbatul luă creionul de după ureche şi se uită gânditor la spaţiul din jurul lui Vânturache.

– Fac lucruri, zise el.

– Ce fel de lucruri?

– Ce fel de lucruri ai vrea?

– Eşti *Creatorul?*

Micuțul păru tare jenat.

– Nu acela. Nu *acela*. Doar *unul*. Nu iau contracte pentru chestii mari, stelele, giganţii de gaz, pulsarii şi aşa mai departe. Sunt specializat în ceea ce ai numi lucrul pe comandă. Le aruncă o privire plină de mândrie sfidătoare. Îmi fac singur toţi copacii, să ştiți, mărturisi el. Meşteşug. Îţi ia ani să înveți cum se face un copac. Chiar şi coniferele.

– Oh, făcu Vânturache.

– Nu aduc pe altcineva să îi termine. Fără subcontractări, ăsta e mottoul meu. Afurisiții te lasă să aştepți în timp ce ei instalează stele sau mai ştiu eu ce pentru altcineva. Micuțul oftă. Ştii, oamenii cred că trebuie să fie foarte uşor să creezi. Cred că nu trebuie

decât să mergi pe deasupra apelor şi să dai niţel din mâini. Nu e deloc aşa.

– Nu?

Micuţul se scărpină iar pe nas.

– De exemplu, rămâi repede fără idei pentru fulgii de zăpadă.

– Oh!

– Începi să te gândeşti că ar fi floare la ureche să strecori câţiva identici.

– Da?

– Îţi zici: „Sunt un miliard bilioane de catralioane, n-o să bage nimeni de seamă". Dar aici intervine profesionalismul, într-un fel.

– Da?

– *Unii* oameni, şi aici creatorul aruncă o privire tăioasă materiei neformate care tot mai curgea pe lângă ei, cred că e de ajuns să aplici câteva formule fizice de bază şi apoi să iei banii şi să fugi. Un miliard de ani mai târziu, cerul îţi picură pe la toate încheieturile, ai găuri negre cât capul de mari şi, când vrei să te plângi, la tejghea nu e decât o fată care spune că nu ştie unde e şeful. Cred că oamenii apreciază nota *personală,* nu?

– Ah, făcu Vânturache. Deci... când oamenii sunt loviţi de fulger... hm... nu e doar din cauza chestiilor ălora cu descărcări electrice, locuri înalte şi restul... hm... chiar *vrei* să se întâmple?

– Oh, nu eu. Nu eu conduc lucrurile. E o treabă destul de grea să le construieşti, nu poţi să te aştepţi să le şi exploatez. Mai există o grămadă de universuri,

să ştii, adăugă el, cu un uşor ton acuzator în voce. Am o listă cât braţul tău de lungă.

Băgă mâna sub el şi scoase o carte mare, legată în piele, părea nefolosită. Aceasta se deschise scârţâind.

Vânturache simţi că îl trăgea cineva de robă.

– Uite, zise Eric. Doar nu e chiar... *El,* nu?

– El spune că e, răspunse Vânturache.

– Ce căutăm aici?

– Nu ştiu.

Creatorul se uită urât la ei.

– Puţină linişte, vă rog, zise el.

– Dar ascultă, şuieră Eric, dacă într-adevăr e creatorul lumii, atunci sendvişul e o relicvă religioasă!

– Măiculiţă, îngăimă Vânturache.

Nu mâncase de un car de ani. Se întrebă care era pedeapsa pentru mâncarea unui obiect de cult. Probabil una severă.

– L-ai putea pune într-un templu pe undeva şi milioane de oameni ar veni să îl vadă.

Grijuliu, Vânturache ridică felia de pâine de deasupra.

– Nu are maioneză, spuse el. Se mai pune?

Creatorul îşi drese glasul şi începu să citească cu voce tare.

Astfgl aluneca pe panta entropiei, o scânteie roşie mânioasă pe fundalul vârtejurilor interspaţiului. Era atât de furios acum, încât ultimele vestigii ale autocontrolului îl părăseau; pălăria elegantă cu micile ei coarne elegante devenise un punctişor stacojiu

atârnând de vârful uneia dintre uriaşele coarne de berbec răsucite care îi încadrau craniul.

Cu un sunet aproape senzual, mătasea roşie de pe spatele lui se sfâşie şi aripile i se desfăcură.

Sunt prezentate convenţional ca fiind din piele, dar pielea nu ar rezista mai mult de câteva secunde în acel mediu. În plus, nu se împătureşte prea bine.

Aceste aripi erau făcute din magnetism şi spaţiu modelat, şi se întindeau până când ajungeau o draperie fină pe firmamentul incandescent şi băteau la fel de încet şi de inexorabil ca apariţia civilizaţiilor.

Încă *arătau* ca de liliac, dar asta era doar de dragul tradiţiei.

Undeva cam pe la al douăzeci şi nouălea mileniu, fu depăşit, cam pe nebăgate de seamă, de ceva mic, drept-unghiular şi, probabil, chiar mai furios decât era el.

Opt vrăji pentru a face lumea. Vânturache ştia destul de bine asta. Ştia că acea carte care le conţinea era *Octavo,* deoarece încă exista în biblioteca Universităţii Nevăzute – actualmente în interiorul unei cutii din fier sudat pe fundul unui puţ special săpat, unde radiaţiile ei magice puteau fi ţinute sub control.

Vânturache se întrebase cum începuse totul. Îşi imaginase un fel de explozie pe dos, cu gazele interstelare adunându-se bubuitor pentru a-l forma pe Marele A'Tuin sau cel puţin un tunet, sau cam aşa ceva.

În schimb, se auzi un slab zbârnâit muzical şi acolo unde nu existase Lumea Disc, Lumea Disc exista, ca şi cum până atunci ar fi stat ascunsă undeva.

De asemenea, își dădu seama că senzația de cădere cu care atât de recent se obișnuise să trăiască era una cu care avea să și moară. Când lumea apăru sub el, aduse oferta specială a acestui eon – gravitația, disponibilă într-o varietate de forțe la cel mai apropiat corp planetar masiv.

Spuse, așa cum se întâmplă adesea în astfel de situații:

– Aaaghh.

Creatorul, încă șezând calm în aer, apăru lângă el în timp ce se prăbușea.

– Frumoși nori, nu ți se pare? Am făcut treabă bună cu norii, zise el.

– Aaaghh, repetă Vânturache.

– S-a întâmplat ceva?

– Aaaghh.

– Ăștia-s oamenii, spuse creatorul. Întotdeauna se grăbesc undeva. Se aplecă mai aproape. Nu ține de mine, firește, dar adesea m-am întrebat ce vă trece prin cap.

– Într-o clipă o să fie picioarele mele! țipă Vânturache.

Eric, căzând pe lângă el, îl trase de gleznă.

– Nu așa se vorbește cu creatorul universului! strigă el. Spune-i să facă ceva, să facă pământul moale sau altceva!

– Oh, nu știu dacă aș putea face asta, zise creatorul. E vorba de normele de cauzalitate. Inspectorul ar veni peste mine într-o, într-o, într-o perioadă de timp foarte scurtă, adăugă el. Probabil că v-aș putea oferi o mlaștină foarte moale. Sau nisipuri mișcătoare, că sunt foarte populare acum. Aș putea să vă ofer un pachet

complet de nisipuri mişcătoare cu baltă şi mlaştină *en suite,* nu-i problemă.

– ! spuse Vânturache.

– Va trebui să vorbeşti nițel mai tare, îmi pare rău. Stai puțin.

Se auzi un alt zbârnâit armonios.

Când Vânturache îşi deschise ochii, stătea pe o plajă. La fel şi Eric. Creatorul plutea în apropiere.

Vântul nu mai vâjâia pe lângă el. Nu avea nici măcar o vânătaie.

– Am vârât o chestie în velocități şi poziții, zise creatorul observându-i expresia. Acum: ce spuneai?

– Voiam să mă opresc din căderea mortală, rosti Vânturache.

– Oh! Bun. Mă bucur că s-a rezolvat, atunci. Creatorul se uită în jur zăpăcit. Nu mi-ai văzut cumva cartea? Parcă o aveam în mână când am început. Oftă. O să-mi pierd şi capul. Odată am făcut o lume întreagă şi am lăsat pe dinafară spațiile dintre degete. Nu am putut să fac rost de ele la timp, am zis că pot să le strecor când o să fie pe stoc, am uitat complet de ele. Închipuieşte-ți. Nimeni nu a băgat de seamă, desigur, pentru că evident că au evoluat acolo şi nu au ştiut că trebuia să *existe* spații dintre degete, dar în mod clar le-a provocat profunde probleme psihologice, să ştii. În adâncul sufletului, îşi dădeau seama că lipsea ceva, într-un fel.

Creatorul îşi reveni.

– Oricum, nu pot să ard gazul toată ziua, zise el. Cum spuneam, am o grămadă de treburi.

– Multe? întrebă Eric. Credeam că e doar una.

– Oh, nu! Sunt o mulțime, spuse creatorul începând să dispară. Asta e mecanica cuantică, vezi tu. Nu o faci o dată și gata. Nu, se tot ramifică. Variante multiple, așa îi zice, e ca și cum ai vopsi... ai vopsi... ai vopsi ceva foarte mare pe care trebuie să-l tot vopsești, într-un fel. Poți foarte bine să zici că trebuie să schimbi un singur detaliu, dar care, asta e adevărata problemă. Ei, mă bucur că v-am cunoscut. Dacă mai aveți nevoie de ceva, știți, o lună în plus sau mai știu eu ce...

– Hei!

Creatorul reapăru, cu sprâncenele ridicate în semn de mirare politicoasă.

– Ce se întâmplă acum? întrebă Vânturache.

– Acum? Păi, cred că o să apară niște zei în curând. Nu durează mult până să vină, să știi. Ca mușt ele la... ca mușt ele la... ca mușt ele. De obicei, sunt destul de vioi la început, dar curând se liniștesc. Cred că ei au grijă de oameni etcetera. Creatorul se aplecă înainte. Niciodată nu am fost bun la făcut oameni. Nu-mi ies mâinile și picioarele ca lumea. Dispăru.

Așteptară.

– Cred că de data asta chiar a plecat, spuse Eric după o vreme. Ce om drăguț!

– Cu siguranță înțelegi mult mai mult despre motivul pentru care e lumea așa după ce vorbești cu el, zise Vânturache.

– Ce e mecanica cuantică?

– Nu știu. Cred că o doamnă care repară cuantumuri.

Vânturache se uită la sendvișul cu ou și creson pe care încă îl ținea în mână. Tot nu avea maioneză,

iar pâinea era udă, dar abia peste mii de ani avea să mai fie unul. Trebuia să aibă loc naşterea agriculturii, domesticirea animalelor, evoluția cuțitului pentru unt din strămoşii lui primitivi de silex, dezvoltarea tehnologiei laptelui – şi, dacă exista vreo dorință de a face o treabă bună, cultivarea măslinilor, a plantelor de piper, apariția salinelor, a proceselor de fermentație a oțetului şi a tehnicilor chimiei alimentare elementare – înainte ca lumea să vadă încă unul ca acesta. Era unic, un mic triunghi alb plin de anacronisme, pierdut şi singur-singurel într-o lume neprietenoasă.

Muşcă din el oricum. Nu era prea bun.

– Ceea ce nu pricep, spuse Eric, este de ce suntem aici.

– Înțeleg că nu este o întrebare filosofică, zise Vânturache. Bănuiesc că ai vrut să zici: de ce sunt aici, la începuturile creației, pe această plajă care aproape că n-a fost folosită?

– Da. Asta am vrut să zic.

Vânturache se aşează pe un bolovan şi oftă.

– Cred că e destul de evident, nu? rosti el. Voiai să trăieşti veşnic.

– Nu am zis nimic despre călătoria în timp, spuse Eric. Am zis foarte clar că nu vreau şmecherii.

– Nu e nici o şmecherie. Dorința încearcă să te ajute. Adică, e destul de evident dacă stai să te gândeşti. „Veşnic" înseamnă toată durata timpului şi a spațiului. Veşnic. Vecie. Înțelegi?

– Adică, trebuie să începi de la căsuța de start?

– Exact.

– Dar nu e bine! O să treacă ani întregi până să mai apară cineva!

– Secole, îl corectă Vânturache posomorât. Milenii. Ieuni. Şi o să fie tot felul de războaie, monştri şi altele. Cea mai mare parte a istoriei e cam oribilă dacă priveşti cu atenţie. Sau chiar fără să te uiţi cu mare atenţie.

– Dar ideea era că voiam să continui să trăiesc de *acum,* zise Eric înnebunit. Adică, de *atunci.* Adică, *uită-te* la locul ăsta. Fără fete. Fără oameni. Fără nimic de făcut duminica seara...

– Nici măcar nu o să aibă seri de dumincă pentru nişte mii de ani, spuse Vânturache. Doar seri.

– Trebuie să mă duci înapoi imediat, zise Eric. Îţi ordon. Piei!

– Dacă mai spui asta o singură dată, îţi trag o urecheală, rosti Vânturache.

– Dar nu trebuie decât să pocneşti din degete!

– N-o să meargă. Ţi-ai primit cele trei dorinţe. Scuze.

– Ce mă fac?

– Păi, dacă vezi ceva târându-se afară din mare şi încercând să respire, ai putea încerca să îi spui să nu se obosească.

– Ţi se pare amuzant, nu?

– E destul de haios, dacă tot ai adus vorba, zise Vânturache, lipsit de expresie.

– Atunci, gluma o să se cam răsufle în decursul anilor, spuse Eric.

– Ce?

– Păi, doar n-o să pleci nicăieri, nu? Va trebui să stai cu mine.

– Prostii, o să... Vânturache se uită în jur cu disperare. „O să ce?“ se gândi el.

Valurile se rostogoleau liniştit pe plajă, deocamdată nu prea puternic, deoarece încă îşi pipăiau drumul. Prima maree se apropia, cu grijă. Nu exista o linie a ţărmului atinsă de maree, nici o dungă pestriţă de alge vechi şi carapace care să dea vreo idee despre ce se aştepta de la ea. Aerul avea mirosul proaspăt, curat al aerului care încă trebuie să cunoască emanaţiile solului unei păduri sau toate amănuntele sistemului digestiv al unei rumegătoare.

Vânturache crescuse în Ankh-Morpork. Îi plăcea aerul care se plimbase niţel, care ajunsese să cunoască oameni, în care se trăise.

– Trebuie să ne întoarcem, zise el apăsat.

– Asta spuneam şi eu, rosti Eric cu răbdarea încercată.

Vânturache mai luă o îmbucătură din sendviş. Privise moartea în faţă de multe ori sau, mai precis, Moarte privise de multe ori în ceafa lui care se depărta rapid şi, dintr-odată, posibilitatea de a trăi veşnic nu îl mai atrăgea. Firește, erau marile întrebări la care ar fi putut afla răspunsurile, precum ar fi cum a evoluat viaţa şi tot restul, dar dacă te uitai la asta ca la un mod de a-ţi petrece tot timpul liber pentru următorul infinit nu la fel de atrăgător ca o plimbare liniştită într-o seară pe străzile din Ankh.

Totuşi, obţinuse un strămoş. Asta era ceva. Nu oricine avea un strămoş. Ce ar fi făcut strămoşul lui într-o situaţie ca asta?

Nu ar fi fost acolo.

Ei, da, firește, dar în afară de asta, ar fi... s-ar fi folosit de gândirea militară ascuțită pentru a cugeta la uneltele disponibile, asta ar fi făcut.

Avea: obiect, sendviș cu ou și creson pe jumătate mâncat. Nimic de ajutor aici. Îl aruncă.

Avea: obiect, el însuși. Trase un băț din nisip. Nu era sigur la ce i-ar fi folosit, dar putea reveni la asta mai târziu.

Avea: element, Eric, demonolog de treisprezece ani și punct de detonare al acneei.

Cam asta era tot.

Se uită o vreme fix la nisipul proaspăt și curat, mâzgălind în el.

Apoi spuse, încetișor:

– Eric. Vino aici o clipă...

Valurile erau mult mai puternice acum. Chiar înțeleseseră cum stătea treaba cu mareea și încercau niței flux și reflux.

Astfgl se materializă într-un norișor de fum albastru.

– Aha! făcu el, dar asta nu prea prinse pentru că nu era nimeni să audă.

Se uită în jos. Erau urme de pași în nisip. Cu sutele. Mergeau înainte și înapoi, ca și cum ceva ar fi căutat înnebunit, apoi ar fi dispărut.

Se apropie mai mult. Era greu de distins, cu toate urmele și efectele vântului, și ale mareei, dar chiar la buza malului, pe care valurile tot înaintau, erau semnele de neconfundat ale unui cerc magic.

Mareea își continuă treaba. Mai departe pe plajă, ultimul val se scurse într-o deschizătură în pietre și

noul soare bătu pe rămăşiţele ude dintr-un sendviş cu ou şi creson pe jumătate mâncat. Acţiunea mareei îl întoarse cu faţa în jos. Mii de bacterii se treziră deodată în mijlocul unei explozii de gust şi începură să se înmulţească nebuneşte.

Dacă ar fi fost nişte maioneză, viaţa ar fi putut ieşi mult mai diferită. Mai picantă şi poate cu nitel mai multă cremă în ea.

*

Călătoria prin mijloacele magice avea dezavantaje majore. Aveai senzaţia că stomacul îţi rămânea în urmă. Şi mintea ţi se umplea de groază pentru că destinaţia era întotdeauna cam nesigură. Nu că ai fi putut ajunge oriunde. „Oriunde" reprezenta o gamă de variante foarte restrânsă în comparaţie cu felul de locuri în care magia te putea transporta. Călătoria în sine era simplă. Să ajungi la o destinaţie care, de exemplu, ţi-ar fi permis să supravieţuieşti în toate cele patru dimensiuni deodată cerea mult efort.

De fapt, probabilitatea de eroare era atât de uriaşă, încât părea cam discordant să ieşi într-o cavernă cu nisip pe jos, destul de obişnuită.

Conţinea, pe peretele opus, o uşă.

Nu încăpea îndoială că era o uşă ameninţătoare. Arăta ca şi cum creatorul ei studiase toate uşile de celulă pe care le putuse găsi şi apoi se dusese şi produsese o versiune pentru, cum ar fi, întreaga orchestră vizuală. Era mai mult o poartă. Un avertisment străvechi şi probabil înspăimântător era săpat deasupra

arcadei ei fărâmicioase, dar era destinat să rămână necitit pentru că deasupra lui cineva lipise un afiş lucios în alb şi roşu pe care scria: „Nu Trebuie Să Fii «Afurisit» Să Munceşti Aici, Dar Ajută!!!"

Vânturache se uită printre gene la afiş.

– Fireşte că pot să-l citesc, zise el. Doar că nu-mi vine să-l cred.

– Semnele de exclamare multiple, continuă el, clătinând din cap, sunt dovada sigură a unei minţi bolnave.

Se uită în spate. Contururile strălucitoare ale cercului magic al lui Eric deveniră mai slabe şi se stinseră.

– Nu sunt mofturos, mă înţelegi, spuse el. Doar că parcă ziceai că poţi să ne duci înapoi în Ankh. Ăsta nu e Ankh. Îmi dau seama după detaliile mărunte, cum ar fi umbrele roşii pâlpâitoare şi ţipetele din depărtare. În Ankh, ţipetele sunt de obicei mult mai aproape, adăugă el.

– Cred că m-am descurcat foarte bine să îl fac să meargă, zise Eric înfuriindu-se. Nu ar trebui să poţi face cercuri magice invers. În teorie, înseamnă că tu stai în cerc şi realitatea se mişcă în jurul tău. Cred că m-am descurcat foarte bine. Vezi tu, adăugă el, glasul vibrându-i dintr-odată de entuziasm, dacă rescrii codexul sursă şi, aici e partea dificilă, treci totul printr-un...

– Da, da, foarte isteţ, ce-o să vă mai treacă prin cap, spuse Vânturache. Chestia e că suntem, eu cred că e destul de posibil să fim în Infern.

– Oh?

Lipsa de reacție a lui Eric îl făcu pe Vânturache curios.

– Știi, adăugă el. Locul ăla cu mulți demoni în el?

– Oh?

– În general, se consideră că nu e un loc în care e bine să fii, zise Vânturache.

– Crezi că am putea fi în stare să explicăm?

Vânturache se gândi la asta. Nu era prea sigur, dacă mergeai direct la esență, ce îți făceau demonii. Dar știa ce îți făceau oamenii și, după o viață petrecută în Ankh-Morpork, acest loc s-ar fi putut dovedi a fi mai bun. Mai cald, oricum.

Se uită la ciocănelul de la ușă. Era negru și oribil, dar asta nu conta pentru că era și legat, astfel încât să nu poată fi folosit. Lângă el, cu toate semnele că fusese montat de curând de cineva care nu știa ce face și nici nu voia să o facă, era un buton montat în tâmplăria spartă. Vânturache îl împunse șovăielnic.

Sunetul pe care îl scoase ar fi putut fi odată o melodie îndrăgită, poate chiar una scrisă de un compozitor talentat căruia i se acordase, pentru un scurt moment extatic, accesul la muzica sferelor. Acum, totuși, făcea doar bing-BONG-ding-DONG.

Și ar fi fost o utilizare leneșă a limbajului să spui că ceea ce deschise ușa era un coșmar. De obicei, coșmarurile sunt chestii cam țicnite și este foarte greu să îi explici unui ascultător ce a fost așa de îngrozitor la faptul că șosetele tale au prins viață sau la morcovii uriași care săreau din gardurile vii. Acesta era acel lucru înspăimântător care putea fi creat doar de cineva care se apucase să gândească lucruri oribile

foarte clar. Avea mai multe tentacule decât picioare, dar mai puține brațe decât capete.

De asemenea, avea un ecuson.

Pe ecuson scria: „Mă numesc Urglefloggah, Sămânța Gheenei și Paznic Detestat al Porții Groazei: Cum Vă Pot Ajuta?"

Nu era foarte încântat de asta.

– Da? scrâșni el.

Vânturache încă citea ecusonul.

– Cum ne *poți* ajuta? spuse el îngrozit.

Urglefloggah, care semăna nițel cu răposatul Quezpestecoatl, scrâșni din unii dintre dinții săi.

– Salut... are, intonă el, în felul cuiva căruia îi fusese explicat răbdător scenariul de către altcineva înarmat cu un fier de marcat înroșit în foc. Mă numesc Urglefloggah, Sămânța Gheenei, și sunt gazda dumneavoastră astăzi... Permiteți-mi să fiu primul care vă urează bun venit în luxosul nostru...

– Stai așa, zise Vânturache.

– ... Ales pentru confortul dumneavoastră... hurui Urglefloggah.

– Ceva e în neregulă aici, spuse Vânturache.

– ... Respectând întru totul dorințele DUMNEAVOASTRĂ, clientul... continuă demonul cu stoicism.

– Iartă-mă, făcu Vânturache.

– ... Cât mai plăcut posibil, zise Urglefloggah.

Scoase un zgomot ca un suspin de ușurare, de undeva din adâncul mandibulelor sale. Acum părea să asculte pentru prima dată.

– Da? Ce? spuse el.

– Unde suntem? zise Vânturache.

Diferite guri zâmbiră.

– Ciocul mic, muritorilor!

– Ce, suntem într-o pasăre?

– Târâți-vă şi chirciți-vă, muritorilor! se corectă demonul, căci sunteți condamnați la eternă... Se opri şi scoase un scâncet slab. Va urma o perioadă de terapie de corecție, se corectă el iar, scuipând fiecare cuvânt, care sperăm să fie cât mai instructivă şi plăcută posibil, respectând toate drepturile DUMNEAVOASTRĂ, clientul.

Se uită la Vânturache cu câțiva ochi.

– Îngrozitor, nu? spuse el cu o voce mai normală. Nu da vina pe mine. Dacă era după mine, ar fi bătrânele lucrușoare arzătoare drept în aia, într-o clipită.

– Ăsta este Iadul, nu? zise Eric. Am văzut imagini.

– Sunteți chiar aici, spuse demonul tânguitor.

Se aşează sau, cel puțin, se împături într-un fel complicat.

– Serviciul cu publicul, asta era. Oamenii simțeau că ne dădeam interesul, că nu erau doar numere, ci, în fine, victime. Aveam o tradiție a serviciului. Vezi să nu-i pese *lui*. Dar de ce vă spun eu vouă problemele *mele?* Nu că nu ați avea şi voi destule, fiind morți şi ajungând aici. Nu sunteți muzicanți, nu?

– De fapt, noi nici nu suntem mor... începu Vânturache.

Demonul îl ignoră, însă se ridică şi începu să meargă greoi pe coridorul umed şi rece, făcându-le semn să îl urmeze.

– Chiar aţi fi urât locul ăsta dacă eraţi muzicanţi. L-aţi fi urât mai mult, adică. Zidurile cântă muzică toată ziua, bine, *el* îi spune muzică, eu n-am nimic împotriva unei melodii drăguţe, să ştiţi, ceva pe care să ţipi, dar asta nu e, adică, am auzit că ar trebui să avem toate melodiile *bune,* aşa că de ce avem chestiile astea care sună ca şi cum cineva ar fi pornit pianul şi apoi ar fi plecat, şi l-ar fi lăsat aşa?

– De fapt...

– Şi mai sunt şi ghivecele cu flori. Nu mă înţelegeţi greşit, îmi place să văd şi eu un pic de verdeaţă. Doar că unii dintre băieţi spun că astea nu sunt plante adevărate, dar eu zic că trebuie să fie, nimeni în toate minţile nu ar face o plantă care arată ca o piele verde-închis şi care miroase ca un lemur mort. *El* zice că dă locului un aspect prietenos şi deschis. Aspect prietenos şi deschis! Am văzut grădinari pricepuţi cedând şi izbucnind în plâns. Vă spun, au zis că tot ce le-am făcut după aceea a părut mai bun.

– Morţi nu este cum am fi noi... rosti Vânturache, încercând să vâre cuvintele într-o pauză a monologului nesfârşit al lucrului, dar era prea târziu.

– Aparatul de cafea, acum, asta cu aparatul de cafea e bună, recunosc. Nu obişnuiam decât să îi înecăm pe oameni în lacuri de pipi de pisică, nu îi făceam să îl cumpere la ceaşcă.

– Nu suntem morţi! strigă Eric.

Urglefloggah se opri legănându-se.

– Bineînţeles că sunteţi morţi, spuse el. Altfel, nu aţi fi aici. Nu pot să-mi imaginez oameni vii care să vină aici. N-ar rezista nici cinci minute.

Îşi deschise câteva dintre guri, scoţând la iveală o varietate de colţi.

– Hm, hm, adăugă el. Dacă aş prinde vreun om viu aici...

Nu degeaba supravieţuise Vânturache ani întregi în complexităţile paranoice ale Universităţii Nevăzute. Se simţea aproape ca acasă. Reflexele îi funcţionară cu o precizie incredibilă.

– Adică, nu ţi s-a spus? zise el.

Era greu să vezi dacă expresia lui Urglefloggah se schimbă, doar şi pentru că era greu să ştii ce parte din el *avea* expresia, dar, în mod clar, proiectă un aer familiar de nesiguranţă bruscă şi revoltată.

– Ce să mi se spună? zise el.

Vânturache se uită la Eric.

– Ai crede că le spun oamenilor, nu?

– Ce să le spu... *argarg,* făcu Eric, prinzându-se de gleznă.

– Ăsta e managementul modern, zise Vânturache, faţa lui radiind o preocupare furioasă. Se apucă şi fac toate schimbările astea, toate aceste noi amenajări şi îi consultă oare pe cei care formează coloana....

– ... Exoscheletul... îl corectă demonul.

– ... Sau altă structură chitinoasă sau de calciu a organizaţiei? încheie Vânturache, elegant.

Aşteptă răbdător ceea ce ştia că avea să urmeze.

– Nu ei, zise Urglefloggah. Sunt prea ocupaţi să pună afişe, aşa e.

– Cred că e dezgustător, spuse Vânturache.

– Ştii, zise Urglefloggah, că nu mă lasă la sărbătoarea Club 18 000 – 30 000? Cică sunt prea bătrân. Cică o să stric distracţia.

– Unde o să ajungă Iadul? spuse Vânturache compătimitor.

– Niciodată nu vin aici jos, să ştii, zise demonul pleoştindu-se nițel. Niciodată nu îmi spun nimic. Oh, da, foarte important, doar să păzeşti poarta aia afurisită e cel mai important, nu cred!

– Uite, rosti Vânturache. N-ai vrea să vorbesc cu ei, ce zici?

– Stau aici atâtea ore, îi conduc înăuntru...

– Poate dacă am vorbi cu cineva? spuse Vânturache.

Demonul pufni, din mai multe nasuri odată.

– Ai vrea? zise el.

– Aş fi fericit, răspunse Vânturache.

Urglefloggah se însenină nițel, dar nu prea mult, pentru orice eventualitate.

– N-are ce să strice, nu? spuse el.

Vânturache îşi adună curajul şi bătu creatura pe ceea ce spera din toată inima că era spatele ei.

– Nu-ți face griji pentru asta, zise el.

– E foarte drăguţ din partea ta.

Vânturache se uită peste grămada tremurătoare la Eric.

– Ar trebui să mergem, spuse el. Să nu întârziem la întâlnire.

Făcu semne înnebunite peste capul demonului.

Eric rânji.

– Da, aşa e, întâlnirea, zise el.

Merseră pe coridorul larg.

Eric începu să chicotească isteric.

– Acum fugim, nu? spuse el.

– Acum mergem, zise Vânturache. Doar mergem. Partea importantă este să te porți nonșalant. Partea importantă este să alegi momentul potrivit.

Se uită la Eric.

Eric se uită la el.

În spatele lor, Urgleffloggah scoase un sunet de tocmai-m-am-prins.

– Cam acum? făcu Eric.

– Cam acum cred că ar fi bine, da.

Fugiră.

Iadul nu era ceea ce Vânturache fusese făcut să creadă, deși existau semne a ce ar fi putut să fi fost odată – câțiva bulgări de zgură într-un colț, o urmă urâtă de arsură pe tavan. Era arzător, totuși, cu acel fel de căldură pe care o obții fierbând aerul într-un cuptor ani întregi...

Iadul, se sugerase, sunt ceilalți.

Asta li se păruse întotdeauna o surpriză multor demoni muncitori, care întotdeauna crezuseră că Iadul însemna să înfigi lucruri ascuțite în oameni și să îi împingi în lacuri de sânge și tot așa.

Aceasta deoarece demonii, ca majoritatea oamenilor, nu reușesc să facă deosebirea dintre trup și suflet.

De fapt, după cum observaseră mulțimi de regi ai demonilor, exista o limită a ceea ce puteai face unui suflet cu, de exemplu, o pensetă încinsă la roșu, deoarece chiar și sufletele destul de rele și de corupte erau destul de istețe să își dea seama că, de vreme

ce nu aveau trupul necesar şi terminaţiile nervoase prinse de ele, nu exista nici un motiv real, în afară de forţa obişnuinţei, pentru care să sufere dureri chinuitoare. Aşa că nu mai sufereau. Demonii continuau să o facă, oricum, deoarece prostia totală face parte din ce înseamnă a fi demon, dar cum nimeni nu mai suferea, nici lor nu le mai făcea mare plăcere şi toată treaba era fără rost. Secole întregi de lipsă de sens.

Astfgl adoptase, fără a-şi da seama ce făcea, o nouă şi radicală abordare.

Demonii se pot mişca interdimensional şi astfel el găsise ingredientele de bază pentru echivalentul foarte util al unui lac de sânge, cum ar veni, pentru suflet. „Învăţaţi de la oameni, le spusese el lorzilor demonilor. Învăţaţi de la oameni. E uimitor ce poţi învăţa de la oameni."

Iei, de exemplu, un anume fel de hotel. Este, probabil, varianta englezească a unui hotel american, dar condus cu acel geniu englezesc unic de a lua ceva american şi a scoate din el singurul aspect care merită, astfel încât te pomeneşti cu un fast-food încet, West Country, muzică occidentală şi, bine, acest hotel.

Este ziua în care se închide devreme. Barul e doar o masă cu blat din cioburi de sticlă roz-pastel şi o frapieră idioată pe ea, pusă într-un colţ, şi nu va fi deschis multe ore de acum înainte. Mai adaugi ploaie şi laşi ca singurul canal disponibil pe singurul televizor să fie, poate, Channel Four galez, care îşi transmite obişnuitul lui eisteddfod[1] sucit de la

[1] Eisteddfod – festival galez de muzică şi poezie, a cărui tradiţie datează din secolul al XII-lea. (n.tr.)

Pant-y-gyrdl. Şi există o singură carte în acest hotel, lăsată în urmă de o victimă anterioară. Este una dintre acelea pe care numele autorului este scris pe copertă cu litere aurii şi în relief, mai mare decât titlul şi, probabil, are şi un trandafir şi un glonţ pe ea. Jumătate dintre pagini lipsesc.

Şi singurul cinematograf din oraş rulează ceva cu subtitrări şi umbrele franţuzeşti.

Iar apoi opreşti timpul, dar nu şi experienţa, aşa încât pare că însuşi puful din mochetă se ridică treptat pentru a-ţi umple creierul şi în gură începi să ai un gust ca de proteză veche.

Şi apoi faci ca asta să dureze pe vecie. Asta înseamnă mai mult decât de acum până la ora deschiderii.

Iar apoi o distilezi.

Fireşte că Lumii Disc îi lipsesc mai multe dintre obiectele descrise mai sus, dar plictiseala este universală şi Astfgl obţinuse în Iad un tip deosebit de ales de plictiseală, care este acela pe care îl capeţi atunci când a) te costă bani şi b) are loc în timp ce *tu ar trebui să te simţi bine.*

Cavernele care se deschiseră în faţa lui Vânturache erau pline de ceaţă şi de parvane pline de gust. Din când în când, ţipete de plictiseală se ridicau dintre plantele în ghivece, dar în mare parte era tăcerea îngrozitor de paralizantă a creierului uman fiind transformat în brânză topită dinspre interior spre exterior.

– Nu înţeleg, zise Eric. Unde sunt cuptoarele? Unde sunt flăcările? Unde, adăugă el, plin de speranţă, sunt sucubii?

Vânturache se uită la cea mai apropiată dovadă.

Un demon neconsolat, al cărui ecuson proclama că era Azaremoth, Putoarea Respirației de Câine și, în plus, spera ca, totuși, cititorul să aibă o zi plăcută, ședea pe marginea unei gropi puțin adânci, în care se afla o stâncă de care era răstignit un om.

O pasăre care părea foarte obosită stătea lângă el. Vânturache crezu că papagalul lui Eric o pățise urât, dar această pasăre trecuse în mod clar prin storcătorul Vieții. Arăta ca și cum mai întâi ar fi fost jumulită, apoi penele i-ar fi fost înfipte la loc.

Curiozitatea învinse lașitatea obișnuită a lui Vânturache.

– Ce se petrece? întrebă el. Ce i se întâmplă omului?

Demonul încetă să mai bată cu călcâiele în marginea gropii. Nu îi dădu prin cap să îl întrebe pe Vânturache ce căuta acolo. Presupuse că nu ar fi fost acolo dacă nu ar fi avut dreptul de a fi. Alternativa era incredibilă.

– Nu știu ce a făcut, zise el, dar când am venit eu aici pedeapsa lui era să fie legat în lanțuri de stânca aia și în fiecare zi un vultur să coboare și să îi mănânce ficatul. Asta e o tortură de demult.

– Acum nu pare să îl atace, spuse Vânturache.

– Nu. S-a schimbat totul. *Acum,* coboară în zbor în fiecare zi și îi povestește despre operația lui de hernie. Acum e eficient, recunosc, zise demonul cu tristețe, dar nu este ce *aș* numi eu tortură.

Vânturache se întoarse cu spatele, dar nu înainte de a zări expresia de agonie de pe fața victimei. Era îngrozitoare.

Era şi mai rău, totuşi. În următoarea groapă, câtorva oameni înlănţuiţi care gemeau li se arătau nişte desene. În faţa lor, un demon citea dintr-un scenariu.

– ... Aici e când am fost în Al Cincilea Cerc, dar nu se vede unde am stat, e chiar în stânga acolo şi ăsta este cuplul acela ciudat pe care l-am cunoscut, nici n-o să credeţi, locuiesc pe Câmpiile de Gheaţă ale Pieirii, chiar lângă...

Eric se uită la Vânturache.

– Le arată poze cu el în vacanţă? spuse el.

Amândoi ridicară din umeri şi merseră mai departe, clătinând din cap.

Apoi urmă un deluşor. La poalele lui era un bolovan rotund. Lângă el şedea un bărbat încătuşat, cu faţa disperată îngropată în palme. Un demon verde şi pitic stătea lângă el, aproape prăvălindu-se sub greutatea unei cărţi enorme.

– Am auzit de *asta,* zise Eric. Un om care a sfidat zeii sau cam aşa ceva. Trebuie să tot împingă bolovanul la deal chiar dacă se rostogoleşte înapoi de fiecare dată...

Demonul ridică privirea.

– Dar mai întâi, ciripi el, trebuie să asculte Normele Nesănătoase şi de Nesiguranţă cărora li se supune Ridicarea şi Mutarea Obiectelor Mari.

Volumul 93 din *Comentarii,* de fapt. Normele în sine formau încă 1 440 de volume. Partea 1, adică.

Lui Vânturache îi plăcuse întotdeauna plictiseala, preţuind-o doar şi pentru valoarea pe care i-o

dădea raritatea. Întotdeauna i se păruse că singurele dăți din viața lui când nu fusese urmărit, închis sau lovit erau cele când fusese lăsat să cadă de pe diferite lucruri și, deși căderea de foarte sus părea întotdeauna la fel, nu se punea ca „plictiseală". Singura dată de care își putea aduce aminte cu un anumit grad de afecțiune era intervalul scurt în care fusese bibliotecar-ajutor la Universitatea Nevăzută, când nu erau prea multe de făcut în afară de a citi cărți, a te asigura că provizia de banane a bibliotecarului nu se terminase și, rareori, a-l ajuta cu un grimeur deosebit de recalcitrant.

Acum își dădea seama ce făcea ca plictiseala să fie atât de atractivă. Era faptul că știa că lucrurile mai rele, lucrurile periculos de interesante se petreceau chiar după colț și că tu nu aveai de-a face cu ele. Pentru ca plictiseala să fie plăcută, trebuia să fie ceva cu care să o compari.

Pe când aceasta era doar plictiseală peste și mai multă plictiseală, acumulându-se până când devenea un baros uriaș și zdrobitor care paraliza toate gândurile și experiența, și lovea eternitatea până când o transforma în ceva moale ca flanela.

– E îngrozitor, spuse el.

Omul înlănțuit își ridică fața trasă.

– Mie-mi zici? făcu el. Într-o vreme, îmi *plăcea* să împing bolovanul la deal. Puteai să te oprești să mai schimbi o vorbă, vedeai ce se mai întâmpla, puteai încerca diferite feluri de prindere și tot așa. Eram și un fel de atracție pentru turiști, oamenii mă arătau cu

degetul. N-aş spune că era *distractiv,* dar îţi dădea un scop în viaţa de apoi.

– Iar eu îl ajutam, zise demonul, cu glasul tremurând de indignare mâhnită. Ţi-am mai dat câte o mână de ajutor, uneori, nu? Îi mai spuneam câte o bârfă şi aşa mai departe. Într-un fel, îl încurajam când se rostogolea înapoi şi aşa mai departe. Ziceam chestii ca: „hopa, iar se duce nenorocitul", şi el făcea: „La naiba". Ne-am simţit bine, nu? Ce vremuri minunate! zise suflându-şi nasul.

Vânturache tuşi.

– E prea mult, spuse demonul. Eram fericiţi pe vremuri. Nu că ar fi făcut prea mare rău cuiva şi, bine, eram împreună în asta.

– Aşa e, zise omul înlănţuit. Ştiai că, dacă îţi cunoşteai lungul nasului, aveai şansa să scapi într-o zi. Ştii că acum o dată pe săptămână trebuie să mă opresc ca să iau lecţii de meserii?

– Asta trebuie să fie drăguţ, spuse Vânturache, nesigur.

Omul miji ochii.

– *Împletirea coşurilor?* zise el.

– Sunt aici de optsprezece milenii, demon şi imp, mormăi demonul. Mi-am învăţat meseria, să ştii. Optsprezece mii de ani nenorociţi la coada furcii şi acum asta. Să citesc o...

Un bubuit sonic răsună în tot Iadul.

– Vai, vai, spuse demonul. S-a întors El. Mai şi pare mânios. Mai bine revenim la lucru.

Şi, într-adevăr, în toate cercurile lui Hades, demoni şi damnaţi gemeau la unison şi se întorceau la iadurile personale.

Omul înlănțuit începu să transpire.

– Uite, Vizzimuth, zise el, n-am putea să sărim unu sau două paragrafe...

– E treaba mea, spuse demonul nefericit. Știi că El verifică, e mai mult decât munca mea...

Se întrerupse, îi aruncă lui Vânturache o grimasă tristă și, cu o gheară blândă, bătu ușurel pe spate personajul care hohotea.

– Uite cum facem, zise el cu blândețe, o să sar unele dintre subclauze.

Vânturache îl apucă pe Eric de umăr, iar acesta nu se opuse.

– Mai bine am pleca, spuse el încetișor.

– Chiar este oribil, zise Eric în timp ce se îndepărtau. Îi face răului un nume rău.

– Hm, spuse Vânturache.

Nu îi plăcea cum suna că El se întorsese și că El era mânios. De fiecare dată când cineva destul de important pentru a merita majuscule era mânios, de obicei era mânios pe el.

– Dacă știi așa multe despre acest loc, zise el, poate îți aduci aminte cum se iese?

Eric se scărpină în cap.

– Ajută dacă unul dintre voi e fată, spuse el. Conform mitologiei ephebiene, e o fată care coboară aici în fiecare iarnă.

– Ca să stea la cald?

– Cred că povestea spune că ea de fapt *creează* iarna, într-un fel.

– Am cunoscut femei ca asta, zise Vânturache, dând din cap cu înțelepciune.

– Sau te ajută să ai o liră, cred.

– Ah! Aici s-ar putea să fim pe teren mai sigur, spuse Vânturache.

Se gândi o clipă, apoi adăugă:

– Hm! Am câteva monede în buzunar...

– Una la care se cântă, zise Eric răbdător.

– Oh!

– Şi, şi, şi când *chiar* pleci, dacă te uiţi în urmă... cred că pe undeva apar rodiile sau, sau, sau te transformi într-o bucată de lemn.

– Eu nu mă uit niciodată în urmă, spuse Vânturache cu fermitate. Una dintre primele reguli ale fugii este să nu te uiţi niciodată în urmă.

În spatele lor se auzi un urlet.

– Mai ales când auzi zgomote puternice, continuă Vânturache. Când e vorba de laşitate, asta deosebeşte bărbaţii de oi. Fugi drept înainte.

Îşi apucă poalele robei.

Şi fugiră şi tot fugiră, până când o voce cunoscută rosti:

– Staţi aşa, dragi băieţi! Hopa sus! Uimitor cum te întâlneşti cu vechi prieteni aici jos.

Şi o altă voce făcu:

– Cumîizice? Cumîizice?

– *Unde sunt!*

Lorzii inferiori ai Iadului tremurau. Avea să fie îngrozitor. Se putea chiar să se lase cu o informare scrisă.

– Nu se poate să fi scăpat, scrâşni Astfgl. Sunt pe aici, pe undeva. De ce nu sunteţi în stare să îi găsiţi? Sunt înconjurat de incompetenţi la fel ca şi de proşti?

– Stăpâne...

Prinţii demonilor se întoarseră.

Cel care vorbise era ducele Vassenego, unul dintre cei mai bătrâni demoni. Cât de bătrân, nimeni nu ştia. Dacă nu fusese chiar el cel care inventase păcatul originar, atunci cel puţin făcuse una dintre primele copii. În privinţa purei cutezanţe şi a necinstei ar fi putut trece drept om şi, de fapt, de obicei lua forma unui avocat bătrân, cam trist şi care avea un vultur prin arborele genealogic.

Şi fiecare minte demonică gândi: „Sărmanul Vassenego, de data asta a făcut-o lată. Nu o să mai fie doar o informare scrisă, o să fie o declaraţie de politică internă, transmisă tuturor departamentelor şi cu o copie pentru arhivare".

Astfgl se întoarse încet, ca şi cum ar fi fost pus pe o placă turnantă. Revenise la forma lui preferată acum, dar îşi revenise, cum s-ar zice, la un nivel emoţional ridicat. Doar gândul că pe domeniul lui erau oameni vii îl făcea să tremure de furie ca o coardă de vioară. Nu puteai să ai încredere în ei. Nu te puteai baza pe ei. Ultimul om căruia i se permisese să coboare aici viu făcuse o Publicitate foarte proastă locului. Mai presus de orice, îl făceau să se simtă inferior.

Acum, întreaga putere activă a mâniei lui se concentră asupra bătrânului demon.

– Ai ceva de zis? făcu el.

– Voiam doar să spun, stăpâne, că am cercetat în amănunt toate cele opt cercuri şi sunt convins...

– Linişte! Să nu crezi că nu ştiu ce se petrece, mârâi Astfgl dând ocol figurii încleştate. Te-am văzut eu – şi pe *tine,* şi pe *tine* – tridentul lui arătă spre unii dintre ceilalţi lorzi bătrâni – complotând pe la colţuri, încurajând rebeliunea! *Eu* domnesc aici, nu este aşa? Şi voi fi ascultat!

Vassenego era palid. Nările sale patriciene se umflau ca nişte guri de admisie. Totul la el spunea: „Micuţă creatură înfumurată, fireşte că încurajăm rebeliunea, suntem demoni! Şi eu înnebuneam minţile prinţilor când tu încurajai pisicile să lase şoareci morţi sub pat, idiot cu minte mică şi iubitor de hârtii!“ Totul la el spunea asta în afară de voce, care rosti calm:

– Nimeni nu neagă asta, sire.

– Atunci căutaţi iar! Şi demonul care i-a lăsat înăuntru să fie dus în cea mai de jos groapă şi dezmembrat, s-a-nţeles?

Vassenego se încruntă.

– Bătrânul Urglefloggah, sire? A fost prost, cu siguranţă, dar este credincios...

– Încerci cumva să mă contrazici?

Vassenego şovăi. Oricât de groaznic i se părea în sinea lui regele, demonii cred cu tărie în întâietate şi ierarhie. Erau prea mulţi demoni tineri care insistau ca lorzii seniori să folosească făţiş căile regicidului şi ale loviturii de palat, indiferent care ar fi fost provocarea.

Vassenego avea şi el planurile lui. Nu avea rost să strice totul acum.

– Nu, sire, zise el. Dar asta ar însemna, sire, că poarta groazei nu va mai fi...

– *Fă-o!*

Bagajul ajunse la poarta groazei.

Nu se poate descrie cât de furios poţi să devii după ce ai alergat de două ori lungimea continuumului spaţiu-timp, iar Bagajul fusese destul de iritat încă de la început.

Se uită la balamale. Se uită la încuietori. Se dădu nițel în spate şi păru să citească noul afiş de deasupra porții.

Se poate ca acesta să îl fi făcut şi mai furios, deşi în cazul Bagajului nu exista nici un mod sigur de a-ți da seama pentru că, într-un fel, îşi petrecea tot timpul dincolo de orizontul evenimentului ostilității.

Porțile Iadului erau antice. Nu doar timpul şi căldura le copseseră lemnul în ceva ca un granit negru. Adunaseră frică şi răutate întunecată. Erau mai mult decât nişte simple lucruri cu care să astupi o gaură în perete. Erau destul de deştepte să fie uşor conştiente de ce era posibil să le rezerve viitorul.

Urmăriră cum Bagajul se dădu în spate pe nisip, îşi încordă picioarele şi se lăsă pe vine.

Încuietoarea țăcăni. Zăvoarele se traseră singure cu iuțeală. Uriaşele bare se săltară din lăcaşurile lor. Porțile se dădură singure la perete.

Bagajul se relaxă. Se îndreptă. Păşi înainte. Aproape că mergea țanțoş. Trecu printre balamalele strâmbe şi,

când aproape că intrase, se întoarse şi îi dădu un şut de pomină celei mai apropiate dintre porți.

Era o roată de ocnă uriaşă. Nu alimenta nimic şi avea lagăre deosebit de scârțâitoare. Era una dintre cele mai inspirate idei ale lui Astfgl şi nu avea nici o utilitate în afară de a arăta câtorva sute de oameni că, dacă ei crezuseră că viețile le fuseseră lipsite de sens, nu văzuseră încă nimic.

– Nu putem să stăm aici pe veci, zise Vânturache. Trebuie să facem diferite lucruri. Cum ar fi *să mâncăm.*

– Acesta este unul dintre avantajele uriaşe când eşti un suflet damnat, spuse Ponce da Quirm. Toate vechile griji trupeşti dispar. Fireşte, primeşti un set complet nou de griji, dar întotdeauna mi s-a părut recomandabil să caut partea bună a lucrurilor.

– Cumîizice! făcu papagalul care şedea pe umărul lui.

– Ca să vezi, zise Vânturache. Nu ştiam că animalele ajung în Iad. Deşi pot să înțeleg de ce au făcut o excepție în cazul ăsta.

– Să ți-o trag, vrăjitorule!

– De ce nu ne caută aici, eu asta nu înțeleg, spuse Eric.

– Taci şi continuă să mergi, zise Vânturache. Sunt proşti, de aia. Nu-şi pot închipui că am face aşa ceva.

– Da, aici au dreptate. Nici *eu* nu-mi pot închipui că facem aşa ceva.

Vânturache mişcă nițel picioarele, privind cum trecea în grabă un grup de demoni care îi căutau înnebuniți.

– Deci n-ai găsit Fântâna Tinereţii, spuse el, considerând că ar trebui să facă conversaţie.

– Oh, ba da, zise da Quirm cu sinceritate. Un izvor cu apă proaspătă, în adâncul junglei. Era foarte impresionant. Am şi luat o înghiţitură bună. Sau sorbitură, ceea ce cred că este cuvântul mai potrivit.

– Şi...? făcu Vânturache.

– În mod clar, a funcţionat. Da. Pentru o vreme am simţit clar cum deveneam mai tânăr.

– Dar... Vânturache flutură vag din mână pentru a-i cuprinde pe da Quirm, roata, cercurile înalte ale gheenei.

– Ah, zise bătrânul. Firește, asta e partea enervantă. Am citit atât de mult despre Fântână şi ai crede că în toate aceste cărţi cineva a pomenit lucrul cu adevărat important despre apă, nu?

– Care era...?

– „Fierbe-o mai întâi". Spune totul, nu? Mare păcat, zău!

Bagajul cobora la trap marele drum în spirală care unea cercurile gheenei. Chiar şi în condiţii normale, probabil că nu ar fi atras prea mult atenţia. Măcar pentru că era mai puţin uimitor decât cei mai mulţi dintre locuitori.

– E tare plictisitor, spuse Eric.

– Asta e ideea, zise Vânturache.

– N-ar trebui să stăm ascunşi aici, ar trebui să încercăm să găsim o cale de ieşire!

– Păi, da, dar nu există.

– De fapt, există, spuse o voce din spatele lui Vânturache.

Era glasul cuiva care văzuse totul şi nu îi plăcuse prea mult.

– Lavaeolus? zise Vânturache.

Strămoşul lui era chiar în spate.

– O să ajungi acasă cu bine, spuse Lavaeolus cu amărăciune. Exact vorbele tale. Ha! Zece ani de belele, una după alta. Ai fi putut să-i zici unui prieten.

– Hm, rosti Eric. Nu am vrut să deranjăm cursul istoriei.

– Nu aţi vrut să deranjaţi cursul istoriei, repetă Lavaeolus rar. Se uită în jos la lemnăria roţii. Oh! Bine. Asta face ca totul să fie în regulă. Mă simt mult mai bine că ştiu asta. Vorbind în numele cursului istoriei, aş vrea să vă mulţumesc foarte mult.

– Scuze, zise Vânturache.

– Da?

– Ziceai că mai e o ieşire?

– Oh, da. Una prin spate.

– Unde *este?*

Lavaeolus se opri o clipă din păşit şi arătă peste hăul acoperit de ceţuri.

– Vezi arcada aia de acolo?

Vânturache miji ochii.

– Cu greu, spuse el. Aia e?

– Da. Mult de căţărat şi abrupt. Nu ştiu unde duce, totuşi.

– Cum ai aflat despre ea?

Lavaeolus ridică din umeri.

– Am întrebat un demon, zise el. Întotdeauna e o cale mai simplă de a face totul, să ştii.

– O să ne ia o grămadă să ajungem acolo, spuse Eric. E chiar în partea cealaltă, n-o să reuşim niciodată.

Vânturache dădu aprobator din cap şi continuă posomorât plimbarea nesfârşită. După câteva minute, zise:

– Ţie nu ţi se pare că mergem mai repede?

Eric se întoarse.

Bagajul li se alăturase şi încerca să îi prindă din urmă.

Astfgl stătea în faţa oglinzii.

– Arată-mi ce văd ei! ordonă el.

Da, stăpâne.

Astfgl cercetă o clipă imaginea tremurătoare.

– Spune-mi ce înseamnă, zise el.

Sunt doar o oglindă, stăpâne. De unde să ştiu eu?

Astfgl mârâi.

– Iar eu sunt Lordul Hadesului, spuse el fluturându-şi tridentul. Şi sunt gata să risc încă şapte ani de ghinion.

Oglinda se gândi la variantele pe care le avea.

S-ar putea să aud un scârţâit, stăpâne, se aventură ea.

– Şi?

Miros fum.

– Fără fum. Am interzis anume toate focurile deschise. Un concept tare demodat. Dădea o reputaţie proastă locului.

Totuşi, stăpâne.

– Arată-mi... Hades.

Oglinda făcu tot ce putu. Regele nimeri taman la timp să vadă roata, cu lagărele strălucind încinse la roşu, căzând de pe suport şi rostogolindu-se, la fel de înşelător de încet ca o avalanşă, pe tărâmul damnaţilor.

Vânturache era atârnat de bara de sprijin, privind traversele trecând vâjâind cu o viteză care i-ar fi ars tălpile sandalelor dacă ar fi fost destul de prost să lase picioarele jos. Morţii, totuşi, acceptau totul cu aplombul voios al celor care ştiu că ce era mai rău deja li s-a întâmplat. Ţipete de: „Dă-mi vata de zahăr" ajungeau la el. Îl auzi pe Lavaeolus admirând tracţiunea splendidă şi explicându-i lui da Quirm cum, dacă ai fi avut un vehicul care să mănânce drumul din faţa lui, aşa cum, de fapt, făcea Bagajul, şi l-ai fi acoperit cu armură, atunci războaiele ar fi fost mai puţin sângeroase, ar fi durat jumătate de timp şi toată lumea ar fi putut petrece şi mai multă vreme mergând acasă.

Bagajul nu comenta nimic. Îşi vedea stăpânul atârnând un pic mai încolo şi continua să meargă. Se poate să se fi gândit că această călătorie îi lua ceva timp, dar era problema Timpului. Şi astfel, azvârlind în lături câte un suflet care ţipa, lovind, răsturnând şi zdrobind câte un demon ghinionist, roata se rostogolea în continuare.

Se izbi de stânca din partea opusă.

Lordul Vassenego zâmbi.

– Acum, zise el, este momentul.

Ceilalți demoni bătrâni păreau cam neliniștiți. Erau, firește, iscusiți în rele, iar Astfgl era, în mod clar, Nu Unul Dintre Noi și cel mai revoltător țărănoi din câți își croiseră drum în post...

Dar... bine, *asta*... poate că erau niște lucruri care erau *prea*...

– Învățați de la oameni, îl imită Vassenego. M-a îndemnat pe *mine* să învăț de la oameni. Eu! Ce neruşinare! Ce aroganță! Dar am privit, oh, da, am învățat. Am *plănuit*.

Expresia de pe fața lui era indescriptibilă. Chiar și lorzii din cele mai de jos cercuri, care se făleau cu ticăloșia, fură nevoiți să își întoarcă privirile.

Ducele Drazometh cel Putred ridică șovăielnic o labă.

– Dar dacă măcar bănuiește, spuse el, adică, are un temperament infect. Informările alea scrise... Se înfioră.

– Dar ce facem? Vassenego își desfăcu brațele într-un gest inocent. Ce e rău în asta? Fraților, vă întreb: ce e rău?

Degetele i se încleștară. Încheieturile lor străluceau alb sub pielea subțire, cu vene albastre în timp ce studia fețele nesigure.

– Sau ați prefera să primiți încă o afirmare de politică internă?

Expresiile fețelor se schimbară când lorzii se hotărâră ca un șir de piese de domino căzând. Erau unele lucruri în privința cărora chiar și ei erau uniți. Gata cu afirmările de politică internă, gata cu documentele consultative, gata cu mesajele care să ridice moralul

întregii echipe. Acesta era Iadul, dar trebuia să existe o limită.

Earl Beezlemoth îşi frecă unul dintre cele trei nasuri.

– Şi oameni de pe undeva au scornit singuri-singurei toate astea? întrebă el. Nu le-am dat, ştii, nici un indiciu?

Vassenego clătină din cap.

– E doar munca lor, zise el cu mândrie, ca un profesor înduioşat care tocmai a văzut un elev bun care a absolvit *summa cum laude.*

Beezlemoth se uită în infinit.

– Credeam că *noi* trebuia să fim cei îngrozitori, spuse el, glasul fiindu-i plin de venerație.

Bătrânul lord dădu afirmativ din cap. Aşteptase mult pentru asta. În timp ce alții vorbeau despre revoluția înfierbântată, el doar se uitase în lumea oamenilor şi urmărise, şi se minunase.

Acest personaj Vânturache fusese extrem de util. Reuşise să îl țină pe rege complet ocupat. Meritase tot efortul. Afurisitul ăsta de om nebun tot mai credea că degetele lui făceau treaba! Trei dorințe, cum să nu!

*

Şi astfel s-a făcut că atunci când Vânturache s-a eliberat dintre rămăşițele roții, l-a descoperit pe Astfgl, regele demonilor, lordul gheenei, înălțându-se deasupra lui.

Astfgl trecuse prin faza anterioară a furiei şi era acum în laguna calmă a mâniei unde vocea este

liniştită, comportamentul este măsurat şi politicos, şi doar o dâră slabă de salivă în colţul gurii trădează infernul interior.

Eric se târî de sub o stinghie ruptă şi privi în sus.

– Oh, mamă, zise el.

Regele demonilor învârti tridentul. Dintr-odată, nu mai arăta comic deloc. Arăta ca un băţ greu din metal, cu trei ţepuşe sinistre la un cap.

Astfgl zâmbi şi se uită în jur.

– Nu, spuse el, aparent pentru sine. Nu aici. Nu e destul de public. Veniţi!

Câte o mână îi apucă pe fiecare de umăr. Nu i se puteau împotrivi mai mult decât doi fulgi de zăpadă neidentici s-ar fi putut împotrivi unui aruncător de flăcări. Urmă o clipă de dezorientare, iar Vânturache se trezi în cea mai mare încăpere din univers.

Era sala cea mare. Ai fi putut construi în ea rachete spaţiale. Regii Infernului se poate să fi auzit cuvinte ca „subtil" şi „discreţie", dar auziseră şi că, dacă aveai, trebuia să te dai mare şi judecaseră că, dacă nu aveai, trebuia să te dai şi mai mare, iar ceea ce nu aveau ei era bunul-gust. Astfgl făcuse tot ce îi stătuse în puteri, dar chiar şi el fusese incapabil să adauge prea mult proiectului prost de la început, culorilor neasortate şi tapetului oribil. Pusese câteva măsuţe de cafea şi un afiş cu lupte cu tauri, dar acestea erau mai mult sau mai puţin pierdute în haosul general, iar husa cea nouă de pe spatele Tronului Groazei servea doar pentru a scoate în evidenţă unele dintre cele mai deranjante basoreliefuri ale acestuia.

Cei doi oameni fură aruncaţi pe podea.

– Iar acum... zise Asdfgl.

Dar glasul i se pierdu în uralele pornite din senin.

Ridică privirea.

Demoni de toate formele şi mărimile umpleau aproape întreaga sală, îngrămădiți pe pereți şi chiar atârnând de tavan. O formație muzicală diavolească lovi diferite coarde ale unei mari varietăți de instrumente. O pancartă, atârnată dintr-o parte în alta a sălii, spunea: „Trăească Şefu."

Pe loc sprâncenele lui Astfgl se împletiră paranoic atunci când Vassenego, urmat de alți lorzi, se abătu asupra lui. Fața bătrânului demon era despicată într-un zâmbet complet inocent, iar regele aproape că se panică şi îl lovi cu tridentul înainte ca Vassenego să se întindă şi să îl plesnească pe spate.

– Bravo! țipă el.

– Ce?

– Oh, foarte bine făcut!

Astfgl se uită în jos la Vânturache.

– Oh! zise el. Da. Bine. Îşi drese glasul. N-a fost mare lucru, adăugă el întreptându-se de spate. Ştiam că nu o să reuşiți nimic, aşa că...

– Nu *ăştia,* rânji batjocoritor Vassenego. Asemenea lucruri triviale. Nu, sire. Mă refeream la ridicarea dumneavoastră.

– Ridicare? făcu Astfgl.

– *Promovarea* dumneavoastră, sire!

Urale puternice se ridicară dinspre demonii mai tineri, care ar fi ovaționat orice.

– Promovare? Dar, dar eu *sunt* regele... protestă slab Astfgl.

Simțea că puterea de înțelegere îl părăsea uşurel.

– Pfui! zise Vassenego expansiv.

– Pfui?

– Într-adevăr, sire. Rege? *Rege?* Sire, vorbesc în numele tuturor când spun că acesta nu este un titlu pentru un demon ca dumneavoastră, sire, un demon a cărui putere de înțelegere a problemelor şi priorităților organizaționale, a cărui pricepere profundă a funcțiilor potrivite ale ființei noastre, ale cărui – dacă pot spune aşa – capacități pur intelectuale ne-au dus spre noi şi mărețe adâncuri!

Deşi nu voia, Astfgl se simți încântat.

– Păi, ştiți... începu el.

– Şi totuşi, descoperim, în ciuda poziției dumneavoastră, că sunteți preocupat de cele mai mici detalii ale muncii noastre, zise Vassenego uitându-se cruciş la Vânturache. Ce dedicare! Ce devotament!

Astfgl se umflă în pene.

– Firește. Întotdeauna am simțit...

Vânturache se ridică în coate şi se gândi: „Ai grijă, în spatele tău..."

– Şi astfel, spuse Vassenego cu un zâmbet ca un țărm acoperit de faruri, Consiliul s-a întrunit şi a hotărât, permiteți să adaug, sire, a hotărât în unanimitate, să creeze un premiu complet nou în cinstea realizărilor dumneavoastră remarcabile!

– Importanța birocrației corecte... ce premiu? făcu Astfgl, plevuşca suspiciunii țâşnind dintr-odată prin oceanul respectului de sine.

– Poziția, sire, de Preşedinte Suprem pe Viață al Infernului!

Trupa lovi iar.

– Cu propriul dumneavoastră birou – mult mai mare decât chestia aia înghesuită pe care a trebuit să o suportaţi toţi aceşti ani, sire. Sau, mai bine, domnule preşedinte!

Trupa încercă altă coardă.

Demonii aşteptară.

– O să fie... ghiveciuri cu plante? zise Astfgl rar.

– Grămezi! Plantaţii! *Jungle!*

Astfgl păru să fie luminat de o uşoară strălucire interioară.

– Şi mochete? Adică, din perete în perete...?

– Pereţii au trebuit să fie depărtaţi special pentru a le face loc, sire. Cât despre grosimea ei, sire? Triburi întregi de pigmei se întreabă de ce rămâne lumina aprinsă noaptea, sire!

Uluit, regele îşi permise să lase ca un braţ exuberant să îl apuce pe după umeri şi fu condus uşurel, toate gândurile de răzbunare uitate, printre mulţimile care aclamau.

– Întotdeauna mi-am dorit una dintre chestiile alea speciale de făcut cafea, murmură el, în timp ce ultimele vestigii ale autocontrolului erau erodate.

– O manufactură pozitivă a fost instalată, sire! Şi un tub pentru vorbit, sire, pentru a vă comunica indicaţiile subordonaţilor. Şi ultimul răcnet în materie de agende, doi eoni pe o pagină şi o chestie pentru...

– Carioci colorate. Întotdeauna am susţinut că...

– Curcubeie întregi, sire, tună Vassenego. Dar să mergem acolo fără întârziere, sire, căci bănuiesc că, datorită profunzimii dumneavoastră înfocate, abia

aşteptaţi să vă confruntaţi cu sarcinile considerabile care vă aşteaptă, sire.

– Desigur, desigur! Era şi vremea să fie îndeplinite, într-adevăr... o expresie de vagă perplexitate trecu pe faţa tulburată a lui Astfgl. Aceste sarcini considerabile...

– Nimic mai puţin decât o cercetare şi o analiză aprofundată autoritare, totale şi complete ale rolului, funcţiei, priorităţilor şi scopurilor noastre, sire!

Vassenego făcu un pas în spate.

Lorzii demonilor îşi ţinură respiraţia.

Astfgl se încruntă. Universul păru să încetinească. Stelele se opriră pentru o clipă pe traiectoria lor.

– Cu planificare de viitor? spuse el în cele din urmă.

– O prioritate de vârf, sire, pe care aţi identificat-o instantaneu cu incisivitatea dumneavoastră obişnuită, zise Vassenego iute.

Lorzii demonilor răsuflară.

Pieptul lui Astfgl se umflă puţin.

– Voi avea nevoie de personal special pentru a formula...

– A formula! Exact ce trebuie! spuse Vassenego, care se lăsa, poate, luat un pic de val.

Astfgl îi aruncă o privire uşor bănuitoare, dar în acel moment formaţia cântă iar.

Ultimele cuvinte pe care le auzi Vânturache, în timp ce regele era condus afară din sală, au fost:

– Şi pentru a analiza informaţiile, voi avea nevoie de...

Şi apoi plecă.

Restul demonilor, conştienţi că distracţia părea să se fi încheiat pentru acea zi, începură să se îngrămădească şi să iasă pe uşile mari. Cei mai inteligenţi dintre ei începeau să îşi dea seama că, în curând, focurile aveau să ardă iar.

Nimeni nu părea să îi bage în seamă pe cei doi oameni. Vânturache îl trase pe Eric de robă.

– *Acum* fugim, nu? zise Eric.

– *Acum* mergem, zise Vânturache ferm. Nonşalant, calm şi, hm...

– Iute?

– Prinzi repede, nu?

Este foarte important ca folosirea corectă a celor trei dorinţe să aducă fericire celui mai mare număr posibil de oameni şi, de fapt, aceasta se şi întâmplase.

Tezumanii erau fericiţi. Când lipsa rugăciunilor îl făcu pe Bagaj să se întoarcă şi să le calce în picioare duşmanii, îşi otrăviră toţi preoţii şi încercară ateismul luminat în schimb, ceea ce însemna că tot mai puteau omorî câţi oameni voiau, dar nu trebuia să se mai trezească atât de devreme ca să o facă.

Oamenii din Tsort şi Ephebe erau fericiţi – cel puţin aceia care scriu şi joacă în dramele istoriei, ceea ce conta. Acum, îndelungatul lor război se încheiase şi ei puteau continua cu preocuparea potrivită a naţiunilor civilizate, adică să se pregătească pentru următorul.

Cei din Infern erau fericiţi sau, cel puţin, mai fericiţi decât până atunci. Flăcările pâlpâiau din nou cu puterne, aceleaşi vechi torturi familiare erau aplicate trupurilor eterice destul de incapabile să le simtă, iar

damnaţii primiseră acea lecţie care face greutăţile atât de uşor de suportat – cunoaşterea sigură şi absolută că lucrurile pot fi mai rele.

Lorzii demonilor erau fericiţi:

Stăteau în jurul oglinzii magice, sărbătorind cu ceva de băut. Din când în când, câte unul dintre ei risca să îl bată pe Vassenego pe spate.

– Să îi lăsăm să plece, sire? zise un duce, uitându-se cu atenţie la siluetele care se căţărau din imaginea întunecată a oglinzii.

– Oh, cred că da, spuse Vassenego aerian. Întotdeauna e bine să laşi câteva poveşti să se răspândească, să ştii. *Pur encurajer le... pur encoura...* ca să îi faci pe toţi să fie atenţi şi să bage naibii la cap. Şi au fost folositori, în felul lor.

Se uită în adâncurile paharului, jubilând în tăcere.

Şi totuşi, şi totuşi, în străfundurile minţii lui întortocheate, i se părea că auzea vocea slabă care avea să devină mai puternică odată cu trecerea anilor, vocea care bântuie toţi regii demonilor, de peste tot: ai grijă, în spatele tău...

Este greu de spus dacă Bagajul era fericit sau nu. Deja atacase cu sălbăticie paisprezece demoni, iar pe trei dintre ei îi încolţea în propria groapă cu ulei clocotind. Curând avea să fie nevoit să îşi urmeze stăpânul, dar nu trebuia să se grăbească.

Unul dintre ei încercă înnebunit să se apuce de mal. Bagajul îl călcă apăsat pe degete.

Creatorul universurilor era fericit. Tocmai introdusese experimental un fulg de zăpadă cu şapte feţe într-un viscol şi nimeni nu observase. Mâine era aproape

hotărât să încerce mici litere ale alfabetului delicat cristalizate. Ninsoare Alfabet. Ar fi putut prinde.

Vânturache şi Eric erau fericiţi:

– Văd cerul albastru! zise Eric. Unde crezi că o să ieşim? Şi când?

– Oriunde, rosti Vânturache. Oricând.

Se uită în jos la treptele late pe care urcau. Erau ceva destul de inovator; fiecare era construită din litere de piatră mari. Cea pe care tocmai păşea, de exemplu, spunea: Am Făcut-O Cu Cele Mai Bune Intenţii.

Următoarea era: Am Crezut Că O Să Vă Placă.

Eric stătea pe: De Dragul Copiilor.

– Ciudat, nu? zise acesta. De ce să faci aşa?

– Cred că ar trebui să fie bune intenţii, spuse Vânturache.

Acesta era drumul spre Iad, iar demonii erau, până la urmă, tradiţionalişti.

Şi, deşi sunt, desigur, iremediabil demonici, nu sunt întotdeauna răi. Şi astfel, Vânturache păşi de pe Suntem Angajatori Cu Şanse Egale, printr-un zid care se vindecă în urma lui şi în lumea reală.

Trebuia să accepte că ar fi putut fi mult mai rău.

Preşedintele Astfgl, stând într-un loc niţel mai luminat din uriaşul său birou întunecat, suflă iar în tubul de vorbit.

– Alo? zise el. Alo?

Nu răspundea nimeni.

Ciudat.

Îşi luă unul dintre creioanele lui colorate şi se uită la stiva de hârtii din spatele lui. Toate acele dosare,

care trebuiau să fie analizate, cântărite, apreciate şi evaluate, iar apoi trebuia să se ajungă la directivele manageriale potrivite şi apoi un document de politică internă în amănunt trebuia să fie redactat, după care, în urma analizei potrivite, refăcut...

Încercă iar tubul.

– Alo? Alo?

Nu era nimeni. Totuşi, nici o problemă, erau multe de făcut. Timpul lui era prea important ca să îl irosească.

Îşi cufundă picioarele în mocheta lui groasă şi călduroasă.

Se uită cu mândrie la ghivecele lui cu plante.

Lovi un montaj complicat de sârme şi bile cromate, care începură să se legene şi să ţăcăne directorial.

Deşurubă capacul stiloului cu o mână fermă, hotărâtă.

Scrise: Cu ce ne ocupăm noi??

Se gândi o vreme, apoi scrise cu grijă dedesubt: Ne ocupăm cu damnarea!!

Şi aceasta era, de asemenea, fericire. Într-un fel.

TERRY PRATCHETT

seria LUMEA DISC

cartea a zecea

IMAGINI MIŞCĂTOARE

De ani de zile, Breasla Alchimiştilor se străduieşte să preschimbe plumbul în aur, dar pe cât sunt de crâncene eforturile, pe atât de nesemnificative rezultatele. Până când, într-ozi, o idee sălbatică atinge mintea unuia dintre ei şi, în scurtă vreme...

Vă invităm la clicuri– cea mai recentă modă din Ankh-Morpork. Aici veţi vedea, de exemplu:

„Zeii şi oameniii Spus-au că n-avea să fiie, dar Iei Nau vrut Să Asculte!

Pelias şi Melisande, Povestea unei Iubiri Interzise!

O devastatoare Hepopee a Passiunii care străbate Spaţul şi Timmpul!

Vă v-a şoka!

În film – 1000 dă elefanţi!"

Eric este singurul hacker al demonologiei
din Lumea Disc. Păcat că nu e prea bun.
Nu vrea decât să i se îndeplinească trei dorințe.
Nimic special: să fie nemuritor, să conducă
lumea și cea mai frumoasă femeie din lume
să se îndrăgostească nebunește de el.
Chestii obișnuite.
Însă în locul unui demon ușor de controlat,
Eric îi invocă pe Vânturache,
cel mai incompetent vrăjitor din univers,
și pe accesoriul lui de călătorie extrem
de incontrolabil și de ostil, Bagajul.
Alături de aceștia, pe Eric îl așteaptă
o călătorie prin spațiu și timp care îl va face
să își mai pună o dorință (destul de arzătoare) —
să nu se fi născut.

ERIC ESTE A NOUA CARTE
DIN SERIA LUMEA DISC – CEA MAI AMUZANTĂ
SERIE FANTASTICĂ A TUTUROR TIMPURILOR.

Ilustrația copertei: © Josh Kirby

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-103-842-1

9 789731 038421

www.rao.ro
www.raobooks.com